

B. L. lat. pag. 884.

Epist. 906

Liber Patris Thomæ
Crunly hybernici

METHODUS
CONSCRIBENDI
EPISTOLAS,

In

Usum & utilitatem studiosæ
Juventutis,

ac

*Omniū politioris Epistolarum
styli amantium,*

Vario argumento elaborata,

à

P. ALBERTO SCHAUER,

Can. Reg. Rottenbuchii Professo

Editio quarta, emendatior, &
auctior.

Cum Licentia Superiorum.

AUGUSTÆ VINDELICORUM,

Sumptibus Georgii Schlüter & Martini Happach,

Anno 1724.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

PRÆFATIO

Ad

Candidum Lectorem.

E Pistolas scribere diversis genis, Latinis, & delicatis auribus per omnia placituras, supra, quam dici valeat, arduum, atque difficile videtur: Siquidem diversi diversas in iis contexendis ingrediuntur vias. Sunt, qui oblectantur graviori stylo à plenioribus numeris, sensibusque longioribus: Contra verò aliis arridet modus scribendi floridior, & non nihil succinctior, cum propius videatur accedere ad similitudinem discursus communis, cujusmodi in quotidiano miscere solemus alloquio.

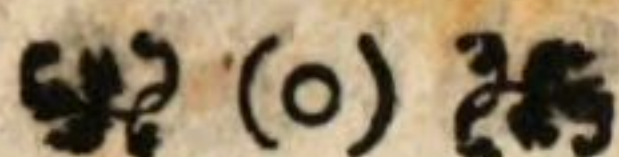
Non desunt, qui politiori methodo suaves reddere satagunt suas Lectoribus litteras. Verum salvo meliori judicio nativa suavitas omnium maxime mihi complacet, modusque scribendi planior, qui nihil supra communes discursus, & nihil infra nitorem Epistolis debitum continere solet. Hujusmodi, ut dixi, litteras

PRÆFATIO.

maximi facio, quæ sunt claræ, illimes, & brevioribus terminatæ periodis, ubi prima statim fronte desiderata relucet claritas: Sicut enim orexin capimus è nitidi, & politi elegantia styli, ita è converso nauseam ex ineptis phrasibus, & troporum phaleris.

Porro tria potissimum id genus scribendi deponit. Primo puram, & tersam Latinitatem, ut verbis purè Latinis utamur: Secundo requisitam brevitatem, quæ magnam rerum copiam in paucos sensus conferimus citra ullam obscuritatem: Tertiò denique stylum simplicem, & fluidum, qui tamen ut plurimum variabit, & haud paulò altius attolletur supra communes colloctiones, si cum personarum dignitas, tum rei argumentum pro sua id decentia exposcere videbuntur: Nam sublimes personæ, & graviores causæ sublimiorem etiam stylum amant.

His quidem, amicissime Lector, requisitis ritè servandis, quoad potui, operam dedi, at verò, an affecutus reipsa sim, quæ volui, tuum desuper iudicium disquiro, meque tibi, ac tuis precibus perdemissè commendo.

ADMONITIO.

Tripartitam placet divisionem instituire, nempe in genus Demonstrativum, Judiciale, & Deliberativum.

Primi

Generis Epistolæ erunt

Gratulatoriæ.

Nunciatoriæ.

Eucharisticæ.

Officiosæ.

Laudatoriæ.

Dedicatoriæ.

His accedent Epistolæ mixtæ, quæ ex vario genere aliquid participant.

Secundò,

Judiciale genus continebit
Epistolas

Accusatorias.

Excusatorias.

Minatorias.

Deprecatorias.

Tertio,

In genere Deliberativo habebis
Epistolas

Suasorias.
Dissuasorias.
Hortatorias.
Dehortatorias.
Petitorias.
Commendatorias.
Invitatorias.
Valedictorias.
Monitorias.
Responsorias.

PRIMA CLASSIS.

Demonstrativi Generis Epistolæ.

*Cornelius Æmiliano felicem annum
precatur.*

Am laudabilis, quàm antiquus mos à veteribus cœptus ad nostratia usque defluxit tempora, quo ad novi anni auspiciū omnia secunda, atque proficua familiares, sibi mutuò adprecari assolent, nec non in bonorum affectuum mnemosynon ultro citroque strenas sibi quaspiam missitare in usu habent.

Quid jam ego ad hanc consuetudinem? certè nec improbare audeo, nec etiam tollere cogito, quum plurimum faciat ad animos in concordia, in amore, & familiaritate conservandos: Hinc binis, quod ajunt, eum brachiis amplector, ut jugiter in amore tui, tu verò in amore mei mutuò persistamus, arcto charitatis vinculo connexi; quod nullus casus, nullus unquam sinister affectus, qui procul absit, dissolvere poterit.

Itaque ferreo hoc, quod modò vivimus, sæculo, auream tibi exopto fortunam, postmodum

dum verò plurimorum annorum longævam incolumitatem, & omnis prosperitatis abundantiam.

Verùm quid tanto viro afferam, vel, ut rectiùs scribam, quid offeram pro grato, acceptoque xenio, quod non sit supra meas facultates, nec etiam infra tua erga me merita? incidit consilium. Ecce tibi! aureum è digitis meis extraho annulum tuis postmodum inferendum: Hic verissimi inter nos amoris sit tessera, & genuina amicitiae imago. Nec injuriâ; quemadmodum enim è puro conflatus est auro, & nihil scoriae, nihilque adulterinae continet materiae, ita pariter noster amor ab omni simulatione purus existens, sine fūco sinceritatem mutuam vel in digitis loquetur. Cal. Januarii.

Gratulatoria Secunda.

Epiphanius gratulatur Hilario felicem annum.

SUB finem prisca, & novi exordium anni ad te de amicis ego meis veterrimum quatuor legatos ablego, quorum quilibet meo nomine faustum annum apprecetur, & omnia adversa in longinquas Regiones ultra Thulen facessere jubeat. Rogas fortè, quinam hi sint Nuntii? paucis enuntiabo, sunt quatuor, quibus integer annus volvitur, tempora; nempe Hyems, Ver, Æstas, & Autumnus.

Primus legatus canitie venerabilis canos, & profectam in summa tranquillitate Nestoream pollicetur ætatem. Secundus nempe Ver ad hortorum te invitat viridaria, ubi suaviter cantillant volucres

GRATULATORIÆ.

9

lucres inter lenes viridissimarum arborum susurros, ut post squalidam hyemem levamen tum capias animi, viriumque tuarum incrementum. Æstas uberem frumenti messem, & salubrem aëris temperiem spondet: Autumnus verò meracissima primi nominis vina, & sapidos gutturi fructus, annumque pollicetur quot horarum, tot cœlestium favorum feracem, ut beatam in terris vitam modò agas, & post seros demum soles perennem in cœlis. Vale!

Gratulatoria Tertia.

*Justinus Poëta suo Germano gratulatur
de novo anno.*

AD Jani calendas oportet annum grati animi censum rependere, & debitas amantissimo fratri grates: ne beneficia, quæ indeptus sæpe sum, cum veteri anno emori videantur, vel senescere, nève ob ingratitudinis vitium novis indignus inveniar. Verùm quo munusculo te venerer? certe non alio, cùm Poëta sim, quàm festivo carmine, & quidem ponè posito.

Cùm novus exoritur, priscumque eliminat
annum,

Quæ tibi me credis munera ferre? feram
Exiguum carmen, quod sit tibi muneris instar,
Tu mihi fer munus, carminis instar erit.

Accipe fraterna manu hanc strenam & aliam, qualem mihi acceptam fore nôsti, mittere, ne velim omittas. Vale!

Gratulatoria Quarta.

*Anselmus gratulatur Vito novum
annum.*

GRatulor ex animo felicem anni decursum, ut ex sententia benè, & prosperè tibi eveniat. Cæterùm cùm horologia tantopere ames, ut nihil supra; unam raræ artis machinulam pro novi anni dono, ac xenio offerre impræsentiarum amicè volui, quæ non dici duntaxat horas, verum etiam meum in te affectum accuratè designet, veteremque benevolentiam.

Eo id opus confectum est artificio, ut vel de nocte sine ullis luminibus cognoscere quis possit solius attactu digiti, quota tum hora sit. De cætero Deum, & propitios coelites, quoad vixero, impensè rogabo, ut nulla ex his horis in horologio signatis sit ultima, sed ut annum feliciter incipias, & cum gaudio termines, plurimosque alios sub eodem tenore vivas, donec dierum, meritorumque satur post multas aristas ipsemet demum fluxa, & temporanea pertæsus ad cœlestia gaudia aspires. Vale!

Gratulatoria Quinta.

*Procopius gratulatur Maximino
felicem annum.*

INtimo cordis affectu omnia secunda, quæ tibi eidem vovere potes, amicissimè pro nostra necessitudine, & antiquo amore imprecor; verùm annos multos, tametsi maximè velim, suprema senectus,

nectus, fractæ vires, & senilibus sulcis caperata
 frons non sinunt apprecari: In irritum quippe
 vota cadunt impossibilia optantis. Ferreum qui-
 dem est hoc sæculum, non item ferrea ætas senum:
 Paucos numeramus hujus ævi Nestores. Charissi-
 me Amice, jam grandævus baculo nixus pedeten-
 tim gradum moliris, & curvo in terram capite se-
 pulchrum, in quod mortalitatis tuæ exuvias post
 fata deponas, circumspicere videris. Quomodo
 ergò prudenter longos adhuc annos comprecer?
 verum macte animo, solatium inveni, longissimum
 ævum spondeo. Audi Poëtam, cujus carmen dul-
 citer auribus illabetur:

Longius hoc vives, baculo quo tardiùs ibis,
 Nam sic ad tumulum tardiùs ire soles.

Vive igitur felix, vive bona spe plenus, vive so-
 spes, & hilaris in annos quàm plurimos, tibi, no-
 bis, & toti patriæ. Ita precatur tuus amicus à
 sinceritatis nota probissimè notus.

Gratulatoria Sexta.

*Liborius gratulatur Alphonso Abbatialem
 dignitatem nomine Vener.
 Conventûs.*

Disponente supremo Numine, & suffragantibus
 meritorum tuorum calculis ad Ecclesiasticæ
 Prælaturæ clavum es suffectus velut genuina virtu-
 tum imago, tersissimum innocentia speculum,
 omniumque scientiarum typus, Reverendissime,
 ac Amplissime Præsul. Et quidem jure quàm me-
 ritissimo: Siquidem in ea solummodò capita aptè
 mytra

mytra quadrat, quæ sunt antea virtutibus conspiciua, & scientiis exulta. Injurius esset Ven. Conventus tuæ sorti, injurius dignitati, & meritis, si festivam hodiernæ lucis inaugurationem sine publico, & solenni plausu cœlo ruditer abire sineret. Tantus es Reverendissime Præsul, ac Gratiose Pater, ut facilius consideremus hortorum flores, quàm tua celsi animi decora ad unum revocare calculum. Unde haud injuriâ ambigui hæremus, tibi ne potiùs Abbatialem dignitatem gratulemur, qui es supra omnes dignissimus, an verò dignitati, quòd in subjectum aptissimum translata sit; an denique nobis faustissimam sortem, quòd dexterrima Electione simus nacti novum Ecclesiæ fulcrum, & in vinea Domini Operarium strenuissimum, nec non per omnia peritissimum Oeconomum. Nostra omnium eapropter intererit mille vota cœlo intendere, ut divina Bonitas Reverendissimum ac Gratosum Patrem nostrum vivum, ac sospitem in plurimos prosperrimi Regiminis annos clementissimè conservare dignetur. Ita precantur infimi Clientes, & filii obedientissimi.

Gratulatoria Septima.

Vincentius gratulatur Præsidi dignitatem Abbatialem.

QUantam ex Prædecessoris tui mæstissimo discessu tristitiam, tantam nunc ex tua in Abbatem unanimi Electione capimus lætitiā, Reverendissime Præsul, Amplissime Domine. Nimirum uno sole occiduo, qui omnium mentes obtenebravit, alius quantocyus exoritur, qui easdem postliminio

liminio suis serenat radiis. Profecto verbis facile consequi non possum, quàm vehementer cum in Ecclesiastica, tum in politica republica spectatissimi Viri tibi, sibiq̃ue sortem sint gratulati, quòd singulari DEI beneficio Antistitem sint consecuti ab incomparabili prudentia, raro ingenio, pariq̃ue vitæ integritate, ac zelo, qui dubio procul præstabit ingens emolumentum privato, & publico commodo. Atque hinc ad supremam Canonice nostræ dignitatem es evectus, ut in ea tanquam in apertissimo campo tua se virtus exercere, & latissimè undequaque suos radios diffundere queat. DEO ter Opt. Max. jugiter, & ardenter quàm votis, quàm precibus supplicabo, ut illustrem hunc solem diutissimè lucere jubeat, & ad omnium solamen benefacere.

Gratulatoria Octava.

*Ambrosius gratulatur Fulgentio Abbati
anniversariam Electionis
diem.*

AUrea hodie dies velut roseis exoritur quadrigis tuæ primùm Dignitati, & nostræ postmodum communi lætitiæ sacrata, Reverendissime, ac Amplissime Præsul. Eccur autem, inquires, hodie? Laconicè dicam, quod res est. Quoniam magno cum omnium solatio anniversaria in Abbatem Electionis tuæ dies affulget, quàm propè unanimi calculo ob vitæ sanctitatem, sacrarum litterarum doctrinam, & utriusque spiritualis, ac profani Regiminis aptitudinem tui te Clientes in Præpositum assumpserunt. Et quid aliud voluerunt, quàm,

quàm, ut ardentissima isthæc candela supra Ecclesiasticum candelabrum posita, omnibus luceret, qui in domo DEI sunt. Atque sanè id affatim præstas, dum incertum relinquis, an tiara in sacro vertice posita plus dignitatis tibi conferat, an verò potiùs tu plus splendoris eidem attribuas virtutum, & scientiarum præconiis. Si vel cursim considerem indefessam vigilantiam, ardorem, & Religiosæ disciplinæ zelum, fas erit dicere, candelam hanc omnibus ad angustam cœli viam præluere virtutum radiis.

Perstiti aliquamdiu anxius, utrum citra temeritatis notam auderem gratulabundus in præstantissimorum virorum corona accedere.

Erubui ex una parte rustico silentio faustissimi Regiminis acclamations omittere, ex altera verò vilior calamus veritus est inter tantos Viros comparere. Quid denique conclusum? Decrevi in postremo agmine à gratulantium choro multùm sejunctus accedere, & Reverendissimæ Paternitati omnia secunda præcari, ut DEI beneficio benignissimum Patrem, ac Gratosum Abbatem in hoc celsæ Dignitatis fastigio quàm diutissimè sospitem venerari, & ejusdem in Sacra obedientia ductum securissimum sectari longissimè possimus.

Gratulatoria Nona.

Geroldus gratulatur Francisco dignitatem Sacerdotalem.

Calendis Maji, ut ex amicissima invitatione intellexi, primam Admodum Rev. Dominus divino

divino Numini hostiam litabit, qui pridem semet-
ipsum Christo in hecatomben, & proximorum sa-
luti devovit in obsequium. Ante omnia Admo-
dum Rev. Paternitati gratulor plus Angelicam hanc
dignitatem, ut ad sempiternam salutem cedat, me-
ritorumque incrementum. Talis, ac tanta est hæc
dignitas, ut nullo sat digno possit extolli elogio;
quid enim, quæso, præstantius, quàm animas à
Redemptore nostro redemptas divini verbi pabulo
pascere? quid præclarius, quàm oviculas jamjam
intra infernalis lupi dentes miserè ejulantes in li-
bertatem asserere, & ad suum creatorem reducere?
denique, ut brevis sim, quid inscrutabilius prodi-
gioso Eucharistiæ mysterio, quod suismet sacerdos
manibus pertractat, verbisque conficit, quando
mirabili transubstantiatione panis in corpus. & vi-
num in verum Christi sanguinem convertitur. Ad-
est totus DEUS cum omnibus suis attributis: Ad-
est Redemptor cum immenso meritorum suorum
cumulo, & cum multivariis gratiis, quas Sacerdo-
ti dilargitur: Habeo proinde sufficientes rationes,
cur etiam atque etiam Angelicum id munus Ad-
modum Rev. Domino aggratuler.

Id unum mihi creat molestias, quòd seniles,
& propemodum fractæ vires obstaculum ponant,
quò minùs præsens adesse queam. Verùm, quò
non potero corpus ferre, feram vota, & sacra
desideria. Pro munusculo placuit præsentem mo-
netam accludere, nolim verò ad vile munus da-
tum, sed dantis potiùs benevolam voluntatem re-
spiciat pretiosam, meique sub primo missæ sacrifi-
cio meminisse dignetur. Cal. Maji.

Gratulatoria Decima.

Octavianus gratulatur Geminiano Religioso Sacerdotalem dignitatem.

Quantis lætitiis incessem, quantisque circumfluxerim gaudiis certior factus, Admodum Rev. Dominum caractere Sacerdotali insignitum, primum propediem Sacrum DEO ter Opt. Max. oblaturum, id perdifficile accidit explicatu, præsertim si spectem tremendum Eucharistiæ mysterium, quod omnem prorsus humanam excedit capacitatem. Quid enim sublimius, quàm sacrificium missæ, cui summa cum devotione, & reverentia adstant Angeli velut ectasi absorpti, Deumque in ara præsentem reverentur? Cæterum quantus in DEUM honor, quantus in singulos homines, & in universam Ecclesiam fructus redundet, quoties infiniti valoris sacrificium à sacro ministro offertur, non est, ut explicem, probè id antea novit Admodum Rev. Paternitas. Deinde quid non boni præstat Sacerdos, quando in continuo DEI servitio jugiter proximorum salutem promovet, Christianis Doctrinis fidelium animos imbuit, à vitiorum putore purgat, & ex Erebi faucibus peccatores eripit? Certè Sacrorum ministri sunt publicæ salutis tutores, & centoculi Argi, qui diu noctuque vigiliis agunt, ne quà lupi rapaces Dominicum gregem invadere attentent. Gratulor proinde Reverentiæ Vestræ imprimis Religiosum statum, in quo procul mundano strepitu divinas in Choro laudes tam attentè, quàm ferventer persolvere potest cum ingenti animæ suæ proventu, & singulari solatio absque ullis curis sæcularibus.

Porro

Porro gratulor pariter statum Sacerdotalem, in quo multoties Filium unigenitum æterno Patri pro se, & pro totius mundi peccatis immolabit. Id unicè impræsentiarum rogaverim, quò velit tam sub hoc, quàm sub aliis subinde sacris mei suorum infimi habere memoriam, ut alieno suffragio adjutus cœli gaudiis aliquando potiri valeam. Datæ ex ædibus.

Gratulatoria Undecima.

Didacus Nicodemo gratulatur de Sacerdotali dignitate.

Velut noctua cæcutit ad meridianam lucem, qui præfractè vel dubitare, vel asserere audeat, esse in mundo honorificentius Sacerdotio officium, generique humano salubrius. Per hoc enim cœlestes thesauri in Christi gregem dispensantur, expiatae animæ redeunt cum DEO in gratiam virtute sacramentalis absolutionis, & confortantur Eucharistico epulo contra universas tentationes & fraudes orcini panurgi. His accedit, quòd Sacerdos suis quotidie manibus eum contineat, qui secundum divinitatem Matre caret, secundum humanitatem verò Patre. Et hic ipse per Sacerdotis manus, ô magna dignitas! incruento modo cœlesti Patri immolatur, sicut olim pro lytro ad redimendum genus humanum cruento modo in ara crucis oblatus est. Quantus honor! quàm augustum & præclarum ministerium! gratulor Reverentiæ Vestræ hunc statum, hanc divinæ vocationis gratiam, atque omnia per totam vitam, & æter-

nitatem proficua , me verò perdemissè fructibus sacrificii commendo.

Gratulatoria Duodecima.

Othmarus gratulatur Jordano Sacerdotalem dignitatem.

QUod feliciter ad DEI gloriam cedat , & æviter-
ternam salutem tuam Rev. in Christo Do-
mine, charissime Nepos : Sacerdotio es initiatus ,
posteaquam multis antea annis animum scientiis
excoluisti , & virtutibus , ut dein eò aptiùs viam
ovibus ad cœlum sterneres. Oro & obtestor pro
meo in te amore , ut animo tantisper evolvas,
quale tuis supremum Numen officium imposuerit
humeris. Medius fidius non datur augustius;
quid enim nobilius , quid illustrius , ac celsius esse
potest , quàm animas in vitiis sylvescentes Christo
lucrifacere , & aberrantes oves ad suum Pastorem
reducere? Ipsi cœlestes genii de hoc genere officii
in cœlo afficiuntur: Adde, quòd non unam , sed
triplicem in hoc officio personam sis acturus, Do-
ctoris, Judicis, juxta ac Medici. Doctorem ages
in templi exedris , quando fidei dogmata explana-
bis. Judicem verò in sacro tribunali, quando di-
scerniculum facies inter leves, & graviores noxas ;
item quando dicturus es sententiam tuæ curæ,
tuæque subjectis Jurisdictioni ovibus. Medici
officio fungéris, cùm in scelerum voragine jacen-
tes denuo in pedes paterna correctione erecturus
es, vel extremè fauciatis emplastris spiritualibus
sanaturus.

Enitere

Enitere summo studio, & pura divini servitii intentione, ut tuas oves non minùs bono exemplo, quàm sana doctrina ad virtutes allicias, & allectas cœlo asseras. Vale!

Gratulatoria Decima Tertia.

Victorinus gratulatur Vito Sacerdotalem dignitatem.

TErque, quaterque beatus es, Rev. in Christo Domine. En! divina Bonitas è mille hominibus ad sacrosanctam, & Regalem Sacerdotii dignitatem te vocavit. Pernosce, quanta sit Sacerdotalis statûs amplitudo, & quàm peculiaris divinæ vocationis ad hanc dignitatem gratia; factus enim es divinæ Majestatis instrumentum, per quod animæ redemptæ à DEO ad æternam gloriam tuo labore, sudore, & institutione perducantur. Cura, ut officio tuo sublimi & verè magno ritè satisfacias, ut non propriæ solùm animæ, sed omnium tuæ curæ commissarum salutem opereris. Vale!

Gratulatoria Decima Quarta.

Gregorius gratulatur Simoni, aspiranti ad Sacerdotium.

AD Clerum aspiras, gratulatione dignus es, si zelus divini honoris, & proximi salus ad hunc te statum allectant; vituperio, si *aurei velles* oves. Viros exigit hic status per omnia magnos, verbo, & exemplo potentes, non autem,

quorum animos auri sacra fames, aut mundanarum illecebrarum ardor accendit. Verùm de te, ut omnia bona ominor, ita omnia salubria comprecor, ut adjuvante DEO tuam, & tuæ curæ creditas animas salvas facere valeas. Vale!

Gratulatoria Decima Quinta.

Cosmas gratulatur Jordano Natalem.

HAud sanè vulgare piaculum committerem in nostræ officium amicitiae, si supersederem in tam auspicato Natalium ortu mille felicitates adprecari. Verùm quid omnium maximè apprecer, in mentem non venit. An multas divitias? certè non: Eæ quippe non felicitant, sed molestias causant, ut acquirantur; causant item, ut tutò conserventur, nec non occæcant mortales, ut à recto ad cælum tramite aberrant. An fortè provectam ætatem, & crispas secundùm tempora canos? neque hos exopto; siquidem *senectus ipsa est morbus*. Quid igitur? renascentes semper vires sine senectute, & placidam quietem in rerum omnium sufficientia; ut tempora vivas absque curis, absque litibus sive domesticis sive forensibus semper quieti, & tranquilla. Quòd si superi mea vota damnent, & revirescentem ætatem negent, saltem hoc, ut longa, & firma valetudine fruaris, impetratum ibo: Hæc enim est illud præclarum DEI donum, quod tanti habetur ab hominibus, ut constantem valetudinem omnibus fortunis, & omnibus facultatibus jure antehabeant: Quum non diu vivere, sed diu valere in

terrena

terrena numerandum sit felicitate. Etiam infirmi, & variis morbis affecti diu possunt vivere, quin valeant. Quam ob rem mearum erit partium clementissimum Numen jugiter rogare, ut senescas citra senectutem, vel senex annis, vigore verò Juvenis perman eas, vel ut constantem in longissimum ævum valetudinem tibi gratiosè impertiat. Vale!

Gratulatoria Decima Sexta.

*Gerhardus Natalem felicem precatur
Adolpho.*

QUod alii ex inolita consuetudine faciunt, id ego ex titulo gratitudinis ad hoc me astringentis, ut tam auspicate illucescenti Natali festivè applaudam, & Genethliacum Numen cum gaudio accinam. Potissima verò sunt hæc, quæ precor: ut annos quàm plurimos compleas: ut pacem habeas cum DEO, & hominibus: denique ut nihil unquam sinistrorum patiaris casuum, qui vel levissimè tuum possint conturbare animum. Communia quidem sunt, & vulgaria, quæ evenire colendissimo Domino enixè cupio, sed valdè præstantia, adeo, ut in mentem meliora mihi vota non veniant. Vale!

Gratulatoria Decima Septima.

*Sylvius Huguberto felicem Natalem
precatur.*

NON à Phœbi duntaxat radiis, sed etiam à Natalis tui splendore hodierna dies claret.

Quando gravida olim mater faustissimo partu Hugubertum enixa est mundo, videbatur alterum solem in orbem invexisse, qui omnes suo tempore virtutum, & scientiarum radiis collustraret. O felix jubar, quàm largos nobis hodie radios imper-
tiris! Forem sanè crassus aliquis moribus Sylvanus, si hunc diem duplici Phœbo lucentem sine gratulatione transire sinerem, aut si elinguem esse calamum paterer, ubi quàm maximè oportet esse disertum. Gratulor Dominationi Vestræ Natalem felicissimum, & annos plurimos sinistris immunes casibus, ut inter fortunarum accessiones, & rerum omnium incrementa ea denuo vivat tempora, quibus in aureo olim sæculo mortales fruebantur, ut nunquam non sit felix, & sine curis, quæ nihil aliud sunt, quàm animi cruciamenta, suum ævum traducat; id enimverò & Dominationis vestræ merita, & mea vota unicè precantur.

Gratulatoria Decima Octava.

*Albanus gratulatur suo Professori Felici
Natalem felicem.*

SI ullus alius, hodiernus profectò dies felix est, quia Felici unicè sacrat. Omnium Discipulorum animos felicitat, & ad gratulationes excitat, ut Felix feliciter suum Natalem agat. Quid hunc solum? etiam alios quàm plurimos.

Faveat cœlum, & piis respondeat votis, ut sub fausto millies horoscopo reluceat. Quid, quod ipsa fata hunc specialiter diem in arcana Jovis diphthera designent, ut non nisi specialibus cœli favo-

favoribus recurrat. Et verò, ne vota Discipulorum sint vacua, pondus addere debent preces nostræ, quibus indefinenter cœlo litabimus.

Admodum Reverende Pater Professor, palàm est omnibus, quanto conamine, & quàm indefessa contentione in hoc unum solerter sine intermissione semper incubueris, ut tuos saluberrima institutione, ingenuarum artium culturâ, virtutum, & morum proborum disciplinâ exornares: verbo: Ut privato, & publico prodesse bono. Meâ planè quod refert, quidquid didici, non ingenii mei dotibus, quales quales illæ tandem sint, adscribo, sed post DEUM studio & labori Reverentiæ Vestræ. Quid jam rependam? quas gratias referam pro tot gratiis, ne videar vitio ingrati Discipuli laborare? quale munus natalitium offeram? fateor, id ipsum mihi hodie evenire, quod olim Æschini Socratis Discipulo. Cùm omnes reliqui Socratem muneribus donâssent, ille solus, ut erat, pauper, nihil muneris habuit, & hinc se ipsum pro munere obtulit. Ita similiter ego Reverentiæ Vestræ devotissimè ex asse offero me ipsum, & quia Socrati summopere placuit Æschini sui minerval, ut palàm sit factus, illud omnium opulentorum Juvenum munificentiam superâsse, parem habeo fiduciam, meum hoc munus, ut ut in se vile, attamen fore acceptum, cùm ex optima intentione, debitam gratitudinem testante, proficiatur.

DEUS ter Opt. Max. conservet Reverentiam Vestram diutissimè incolumem. Ita precatur obstrictissimus Discipulus Albanus.

Gratulatoria Decima Nona.

*Eleutherius gratulatur Odulpho
Natalem.*

Natalis tui faustissimus recursus officii me mei commonefacit, ut omnia secunda quæ voce, quæ animo comprecer, & utinam tanta apud DEUM, & propitios cœlites pollerem gratiâ, ut vota, quæ à sincerissima mente proficiscuntur, suo effectu potirentur. Sed quid optem? paucis dabo. Ea solummodò quoad terrena optare possumus, quæ aliququaliter in terris beant hominem; perfecta enim felicitas in superna solum reperitur patria, & hinc pro præsentis vitæ conditione efficaciter optari non potest. Quid jam tibi eidem exoptas charissime amice? forsitan longam vitam? diuturnam sospitatem? faventem in omnibus fortunam? quietem à bello, morbis, & litibus securam? faxit DEUS, ut fias tui voti compos. Si verò aliquid aliud affectas: En! pono ante oculos ego tuos Amalthææ cornu, quod peculiarem hanc in se habet virtutem (si Poëtis habenda fides) ut quidquid petimus, vel optamus, id ocyus ex eo resiliat. Pete quod vis, & accipe, quod affectas. Hæc mentis meæ perbrevis est synopsis, quam boni Superi annuentibus nutibus confirmant. Vale!

Gratu-

Gratulatoria Vigesima.

*Emmanuel gratulatur Eugenio felicem
Natalem.*

UT debitum gratitudinis vectigal rependam, & meum in te affectum commonstrem, tota animi contentione, & devota propensione omnia fausta exopto, præsertim, ut vivas longam vitam in corpore sano omnibus cœli donis refertissimam. Nihil vitâ dulcius, & nihil ejus jacturâ acerbius. Vive diutissimè sospes, ut Mæcenatem ego meum diu in tērris videre, & diu, ut æquum est, venerari possim. Vale!

Gratulatoria Vigesima
Prima.

*Eustachius gratulatur Eugenio Consuli
felicem Natalem.*

Pythagoras hominum ætatem in quatuor classes distinxit, in pueritiam, adolescentiam, juventutem, & denique in senectutem; has comparavit quatuor anni temporibus. Pueritiam transegisti in puerilibus crepundiis; si tamen unquam aliquid puerile inveniri potuit in eo, qui jam primis annis aliquid egregium spopondit. In Adolescentia totus versabaris in studiis. Præclaros non minùs in virtutibus quàm litteris progressus faciebas, videbaris quodammodo sementem jacere, ut posses aliquando copiosam messem metere, fecisti in tenella ætate, quod agricolæ solent verno
B s tempo-

tempore, spargunt in terram semen, ut suo tempore cum gaudio metere possint: Ita excelluisti in politiori literatuta, ut nullus præferri tibi potuerit, pauci verò assimilari: Omnes rapuisti in admirationem, & stuporem ob singularem progressum: Ætate tertia fascibus es donatus, quantum sis modò in Consulatu tuo toti civitati ornamentum, quantâ prudentiâ, quibus præclaris consiliis cuncta gubernes, non sum dicendo: Sicut corporis mole, ita etiam præcelso animi magnitudine supra omnes alios effulges, uti amabili etiam humanitate, quæ à natura tibi data, atque insita est. Clementissimus DEUS largiatur tibi non tantum felicem Natalem, sed annos insuper sub eodem felicitatis tenore quàm plurimos, ut diu sospes apud nos tui amantissimos in hac civitate pro tua iudicii maturitate cuncta ritè disponas, & messem denique sive uberrimum fructum tandem in cœlis percipias. Vale!

Gratulatoria Vigesima Secunda.

Maroldus Marco Aurelio Mæcenati Natalem felicem precatur.

COgitanti mihi, gratiose Domine, quàm præclara sint tua in me beneficia, quæ velut è limpido, ac largo fonte profluxerunt, partim in me, partim in parentes meos; & quàm parùm hætenus debitas grates rependerim, suo pudor penicillo genas pinxit ideo rubicundas, ut meam exprobraret ingratitude. Pessimum vitium est ingratitude, ab omnium postibus proscribitur, qui

qui ea vitiatus est , non tantum humanitatem, sed ipsum etiam hominem exuit meritò brutis animalibus accensendus.

Quid agam, ut iniustam hanc maculam eluam? Nobilis , ac Gratiose Domine Patrone, Quirites æmulabor, qui statis anni temporibus fontes, è quibus hausto liquore sitim restinxerunt, corollis redimere assueverunt. Quod illi in festo Fontinalium, id ego in die Natalis tui agere decrevi. Hoc ferto, & præsentì munusculo benefactorem ego meum velut beneficum, & propitium fontem coronare in mente habeo; non ut debitum expungam, quod magnitudine sua omnem facultatem exuperat meam, sed ut debitam gratitudinem tester. Pignus hoc grati est animi, votis quidem meis, uti & meritis in me tuis omnino impar, nihilominus eo id animo accipe, quo datur, & humillimè offertur; hoc est, sincero, & genuino, nosque omnes parentes, & amicos ulteriùs tuæ benevolentia commendatos.

Gratulatoria Vigesima Tertia.

*Antonius Mariano gratulatur felix
Pascha.*

Post squalidam hyemem redit apricum, & amœnissimum Ver; adveniunt insuper, quibus nos lætos esse decet, Paschalia festa, amicissime Mariane, ista suadent, ut cum sepulchrali lapide Christi resurgentis tristes nebulae, tetricæ curæ, & languidi spiritus procul ab unoquoque nostrum

strum amoveantur, atque in mare Germanicum demergantur, vel cum nive colliquescente in terram diffluent.

Quid jam agimus, ut honestam corporum, & animorum relaxationem habeamus? prædicta festa festivè celebrabimus cum lætitia, & hilaritate in paternis cras ædibus: Ut verò gaudium utrinque sit plenum, non solum felix tibi Pascha exopto, verum etiam hospitem officiosè invito, qui omnium es aptissimus ingenuis leporibus, facetiis, & familiaribus discursibus ad animos exhilarandos, quibus potissimum, ne torpescant, eriguntur in lætities. Omnia aptanda sunt tempori, alia hora tristitiæ, alia econtra danda est lætitiæ, & hilaritati: Post esuriales dies illucescunt pleno jubare Paschales, ut post longam tristitiam tantisper exhilareretur in Domino. Quàm vehementer igitur te amo eximia virtute, & humanitate præditum, tam certò apud nos tui cupidos comparebis. Vale!

Gratulatoria Vigesima Quarta.

*Paschasius gratulatur Claudio de futuro
matrimonio.*

QUod feliciter vertat, faventibus Diis patriis matrimonium inire tibi mens est cum Veronica perhonestâ puella, putas nempe, in sociali connubio humanæ vitæ misérias haud tibi paulò faciliores perlatus futuras, si sociam ad latus, & solatricem haberes in miseriis. Nihil sum contrarius tuæ opinioni; hinc dextro pede, ut statum hunc,

hunc, & bonis, quod ajunt, avibus ambo adeatis, Hymenæum cano ad festam nuptiarum pompam: Nihil avidius exoptans, quàm ut in jugi vivatis mutua concordia ad usque finem vitæ vestræ.

Est sacer, & DEO beneplacens hic status, assimilatur plerumque frugali horto in agro Ecclesiæ, ubi pervenuit rosæ, odoriferi flores, & supra nivem candicantia enascuntur lilia: Si nempe liberi in amore, & timore DEI, atque morum integritate educuntur. At verò crescunt non rarò in hoc viridario lolia, urticæ, & spinæ: Non caret suis hic status miseriis, quod breviter insinuare placet: Nam lolia sunt malè morati liberi: Urticæ varia infortunia: Spinæ denique sunt quotidianæ curæ, dissidia inter conjuges, & mille alia id genus mala, quæ hunc statum comitari solent. O beatum illum! Qui antequam connubio se obstringat, hæc omnia ritè ponderat.

Sed quid infausta cano ad festam lætitiæ diem? non sunt infelicia timenda, ubi conjugali nexu charissima pectora associantur. Sponsam sortitus es per omnia bonam, virtutis, & fidei amantem: Non est superba, jurgiosa, aut imperiosa, sciet in calamitatibus (quas tamen abesse cupio à vestris laribus) solamen adjicere, ut omnia dulcorentur.

Precum mearum summa est hæc, ut unà vivatis in optima animorum consonantia, sitisque unius oris, & in omnibus demum unius voluntatis tam in prosperis, quàm in adversis; nam ubi pax, ibi Christus est cum sua benedictione, & gratiarum fluentis. Valete!

Gratulatoria Vigesima Quinta.

*Salustius gratulatur Alexio felix
matrimonium.*

Matrimonium tibi, amicissime Alexi, DEUS, superique omnes fortunent, ut felix sit ad pacem vestris penatibus inducendam, & salutare piis liberis procreandis; melius quod optem, non occurrit. In hanc itaque curam toto pectore incumbite, ut pacificè mutuò vivatis: concordia conjugum est magnum DEI donum, & singulare in ædibus ornamentum. Si malum quodpiam viscera mariti premat, si mœstitiæ nubes animum obsideat, afflictum uxor sublevabit: contra verò si uxor infirmetur, aliquo malo affligatur, melancholico sit spiritu, aut perturbato animo, maritus medicamentum erit vitæ, partemque ægritudinis per sinceram condolentiam in se suscipiet. Verbo: alter alterius adversa emollire, & amarulenta dulcorare solebit. Quin alter alterius honorem tueri conabitur, & lacrymas abstergere, vel angores pro virili levare contendet, qui in hoc statu nec abesse solent, nec possunt. Et sic fortunatum erit matrimonium, DEUSque sanctificabit conjugium infinita benedictione sua, ut non solum conjuges sint felices quoad se, sed etiam quoad proles: si enim verum est effatum Flacci, quòd fortes creantur fortibus, nec imbellem feroces progenerent aquilæ columbam; pari præsagio probi, & pii conjuges liberos in lucem edent virtuosos, & optimè moratos, qui progenitoribus suis omni
virtu:

virtutum genere pares futuri sunt. Hæc præfagio,
hæc opto. Valete!

Gratulatoria Vigesima Sexta.

*Sempronius gratulatur Sebastiano Consu-
larem dignitatem.*

*Nobilis, ac consultissime
Domine.*

INcredibilem cœpi lætitiâ, nec mihi diem cre-
do illuxisse lætiorem, illo, quo communi Se-
natorum suffragio ad Consulares fasces es elevatus.
Superi faxint, ut diu perstes hoc in officio, & sin-
gulari prudentiâ tuâ ritè cuncta gubernes; de quo
minimè dubitandum, eâ enim es præstantiâ in-
genii, eâ sagacitate, & iudicii maturitate, ut in-
gens emolumentum universæ civitati allaturus tuo
credaris regimine; unde non tibi uni, sed toti
reipublicæ, quantum ex me est, singulariter gra-
tulator, & pristinæ me benevolentiae eâ, quâ par
est, animi submissione commendo.

Gratulatoria Vigesima Septima.

*Sebaldus gratulatur Mutio Senatoriam
dignitatem.*

QUòd maturiùs expectatione vestra Senato-
riam dignitatem gratulatus non sim, inopi-
natæ

natae magni momenti occupationes caufarunt, quas nec differre potui, nec rejicere.

Talem jam pridem tota civitas Senatorem desideravit, qualem effecere tua virtus, fecundum ingenium, & in rebus agendis longa peritia, virum nempe sua sorte dignum, & huic muneri aptè natum. Extra metum verfor, nostram rempublicam ex prudentissimis in omni eventu consiliis vestris magnam utilitatem capturam, & parem ex faustissima gubernatione gloriam. Hanc ego dignitatem animitus gratulor, & aliam brevi tempore obventuram praesagio. Quarto Cal. Octobris.

Gratulatoria Vigesima Octava.

*Pontius gratulatur Timotheo Consularem
dignitatem, & novum annum.*

XEnium tibi offero aliquam mei in te amoris tesseram, idque est ejusmodi, ut perfecte adumbret tuam, quæ in omni genere summa habetur, prudentiam. Quodnam illud, inquires? Jani bifrontis caput. Duos, ut nôsti, fingitur Janus habere vultus, unum antrorsum, alterum vero retrorsum, quibus præterita respicit, futura verò prospicit. Bifrontis Jani caput est simillima prudentiæ tuæ imago, Nobilis, ac Consultissime Domine. Præterita examinas, ut recto ordine omnia disponas ad futura, & sanè prudenter, ac laudabiliter; consilium enim futuri venit ex cogitatione præteriti, ut testatur Seneca: & hinc omnia catè, ac cautè gubernas, velut novus nostri ævi Janus, occipite,

occipite, & sincipite oculatus: Accipe hoc munusculum tenue aspectu, in hoc tamen valdè pretiosum, quòd prudentiam, & ingenium tuum ad amussim vivaciter exprimat. Cæterùm votorum meorum synopsis est hæc; ut sicut Janus veterem hodie annum feliciter clausit, ita pariter novum, & in omni eventu tibi faustum aperiatur. Commendo me antiquis favoribus, quibus nihil mihi antiquius. Calend. Januarii.

Gratulatoria Vigesima Nona.

Albertus gratulatur Ambrosio recuperatam sanitatem.

Semper magnam attulerunt tuæ mihi litteræ voluptatem, hac verò vice haud mediocrem tristitiam; eò quòd significarunt, te in quartanam incidisse, sub finem verò, cùm legerem, in dies meliusculè te habere, & modicas pristini morbi reliquias superesse, dolorem quantocyus cum lætitia commutavi. Itaque pro veteri consuetudine te rogo, quæsoque, ut curam, studium, & solertiam quantò maximam adhibeas, ut quàm celerimè ex integro convalescas, quo nihil exoptatius, nihilque mihi esse poterit gratius, quum tua mihi sanitas cordi sit, æque atque ipsa mea. Interea mihi gaudeo, & tibi gratulor de convalescentiâ tuâ. Vale!

Gratulatoria Trigesima.

Marcus gratulatur Vito de Podagra.

GRatulari me tibi æquum est regiam articula-
ris morbi sortem. At, inquires. Itane verò
nullum habes condolentis animi sensum cum ho-
mine facilè miserrimo? perversum est & bonis con-
trarium moribus gaudere de alterius statu malo.
Minimè gentium, mi Vite, in miseria gratulor,
non ipsum, quod pateris malum, sed liberatio-
nem à malo majori, quo tu immunis es; nempe
ab invidia. Siquidem, ut communi fertur adagio,
solus miser invidiâ caret, quam pati tamen debent
viri sceptris, purpurâ, & infulis venerandi: De-
inde vulgò malum non est, quod vulgus reputat
malum. Sic afflictiones, & morbi non sunt ma-
lum, sed potiùs cos virtutis, & palæstra patien-
tiæ ad delendas, si quæ supersunt, noxarum reli-
quias. Multos meliores fecit ægritudo, quos sa-
nitas perdidisset. Continua prosperitas nimium
quantum emollit animum, & humanæ miseriæ in-
ducit oblivionem; est enim in rebus secundis ni-
mia mortis, & morborum oblivio. Mi Vite, pa-
tere cum fructu, & animum adverte ad ea, quæ
sancti homines (charissima Numini capita) un-
quam sunt perpeffi, poteris sic in lecto, & anse-
rum plumis minimùm siccum subire martyrium,
& æternam gloriam mereri, sicut alii in ferali
theatro inter carnificis gladios. Vale!

Gra-

Gratulatoria Trigesima Prima.

*Socrates gratulatur sibi de invento
amico.*

HAud erravit à vero, quisquis amicum pinxit cum cythara, idque ea de causa, quòd animos suavi melodia nectat in amicitiam. Nihil datum est homini amore suavius, nihil concordiam jucundius. Incredibilis tua virtus & rara morum suavitas faciunt te omnibus acceptum; plurimos in tui amorem pellexere, me verò præcipuè. Ita fuimus semper arcto amoris, & mutue inter nos benevolentie vinculo colligati, ut quis juraret, duo corpora unicam apud nos habere animam, aut si duas assereret, minimum unam utriusque nostrum voluntatem cogeretur necessario admittere. Quid hac harmonia, & quid hoc concentu dulcius? si unus lætatur, sentit alter gaudium; si afflictor, mœrorem. Quid multa? ita nobis omnia sunt communia, ut patri, matrique communes sunt liberi, quibus, teste Seneca, cum duo sint, non singuli singulos habent, sed singuli binos. Gaudeo medius fidius tam mihi, quàm tibi de nostra singulari familiaritate, & plus fraterna concordia, cujusmodi vix Castor, & Pollux inter se in astris habent. Vale!

Gratulatoria Trigesima Secunda.

*Mauritius gratulatur Odolpho felicem
adventum.*

IVimus in lacrymas eunte te ante aliquot annos in exteras Regiones. Heu! quàm triste fuit ab invicem tam chara pectora avelli. Fracta, & lacrymabili voce discedentem extra ædium comitati sumus limina, metuentes, ne quid adversi obveniret ignota loca lustranti. Toto absentiae interlapsu decem, & amplius annorum, nec verborum, nec litterarum aliquid abs te unquam accepimus, (fortè occasio defuit) sed neque tu ullas nactus es à nobis litteras, id verò non negligentiam nostram commissum est, sed meram ignorantiam, quia, ubi terrarum versareris, ignoravimus. Interim semper fuisti parentibus, & fratribus, ac sororibus præstò vivaci memoria, licèt non fueris corpore. Circumtulimus te in animo, & divinæ protectioni crebrò commendavimus. Nunc verò certiores facti de tuo in patriam reditu, ocyssimè exaravimus litteras, quæ eminus venienti lætissimum salve intonent, quem nos mox cominus officiosa charitate excipiemus. Salve charissime fili, Salve.

Gra-

Gratulatoria Trigesima Tertia.

Carbonius gratulatur Castorio de recuperata sanitate.

Non sum dicendo, quis animus, & quæ animo lætitia fuerit, postquam intellexi, opitulante DEI bonitate ex integro te convaluisse, quamquam non sine magna difficultate, nec sine numerosa in pharmaca, & medicos pecunia. Profectò, quanto mihi gravior accidit de fatali tuo morbo afflictio, & de acutis, quos longo tempore perpessus es, doloribus, condolentia; tantò nunc major successit lætitia in animo meo, dum te purgantium medicamentorum virtute, & saluberrimis medicinis salvum factum intelligo. Itaque de restaurata incolumitate tibi gratulor, Deumque oro, & obtestor, ut te vivum, & sospitem quàm longissimè conservet. Cura, ut valeas, & ita tibi persuadeas, mihi te charius nihil esse, nec unquam fuisse.

Gratulatoria Trigesima Quarta.

Salustius gratulatur Onuphrio felicem annum.

Honorate Vicine.

DUplex ad exitum veteris, & novi primordium anni occurrit argumentum gratulandi,

landi, & hinc dubius sum mentis, an præ oporteat gratulari annum bellè actum, an verò novum faustè agendum, perdilecte Vicine, ut partes utrobique, sicut officii mei ratio postulat, ritè rectèque expleam, uno epistolio binæ obligationi satisfaciam. De anno feliciter terminato tecum, ut decet, gaudeo, de novo autem prosperè inchoando plurimùm, ut debeo, gratulor. Ut verò vetterimo amico meo spectato virtutis Viro DEUS vota mea ita, ut ardentè cupio, evenire jubeat, mille precibus cœlum defatigabo. Itaque DEUS, qui fons est omnium bonorum exuberantissimus, & te, & uxorem, & liberos in optimo statu conservare, & in jugi sospitate, concordia, & tranquillitate protegere dignetur, & longissimam annorum seriem pro sua immensa bonitate largiri, quo quid melius optem, in nullis sanè votis invenio. Vale!

Gratulatoria Trigesima Quinta.

*Luitprandus Adeodato filio novum
annum precatur.*

EN! dilecte fili, quas accipis litteras, eæ sunt paterna manu: continent sub auspiciis novi anni nova vota corpori & animæ proficua, ut nimirum annum vivas secundùm interiorem, & exteriorem hominem omni ex parte faustum, hoc est, ut DEO dante quoad corpus, & animam sospes sis, & maneas: idque tunc eveniet secundùm interiorem hominem, si integritatem animi
reti-

retineas , nullaque gravi labe animam , quæ est potior pars hominis , coinquines : præterea , si omnia temporis , & actionum momenta ad solius DEI gloriam dirigas. Exterioris hominis sanitatem conservabis , si operam dederis (volo autem , ut studiosè des) ut rectam corporis habitudinem in sobrietate , & in victu moderato retinere studeas. De cætero nullus dubitaverim , quin ad novi anni auspiciū etiam novos in animo spiritus ad alacrem in litteris progressum sis excitaturus , ut parentes , qui idipsum abs te expectant , novo afficias solatio. Pro xenio auream , ut vides , & argenteam litteris monetam inclusi , prima venit à paterna , secunda verò à manu materna. Gere te sicut egregiè moratum decet juvenem : stude puritari mentis , & sospitati corporis : & denique ad omnia laude digna enitere ad parentum , & totius familiæ solatium. Vale!

Gratulatoria Trigesima Sexta.

*Nonnosus gratulatur Valerio primum
sacrificium missæ.*

Adest ter alma , & læta dies , qua sacras primitias ardenti pietatis affectu , & magna devotione omnipotenti DEO offerre paras , Admodum Rev. in Christi visceribus dilecte Domine. Gratulor statum Sacerdotalem , dignitatem plus angelicam , & omnia in totam vitam proficua.

DEUS omnis boni scaturigo fortunet intentum , & sanctificet cunctas functiones , quæ in

omni sanctitate, & puritate peragi debent, ut in servitio DEI sedulus operarius multas cœlo lucreris animas. Venerande Domine, esto, precor, mei, & omnium meorum memor, quando sacram supra sacratum verticem sublimè attolles hostiam: Ego interim quâ voce, quâ mente cum universa Ecclesia in hunc modum precabor: *Suscipiat Dominus sacrificium de manibus tuis: ad laudem, & gloriam Nominis sui: ad utilitatem quoque nostram: totiusq; Ecclesiæ suæ sanctæ.* Commendo me peculiariter.

Gratulatoria Trigesima Septima.

*Rudolphus Adolpho gratulatur felix
matrimonium.*

EX jucundissimis Parnasso, & Helicone montibus amabilem Musarum Chorum ad hodiernas adesse jubeo nuptias, ut sua Paranymp hæ præsentia adaugeant lætitiâ, noviter nuptis applaudant, & omnia fausta accinant. Et ecce! ad unam omnes sunt præstò. Ante templi aditum exeuntes præstolantur matrimoniali nexu copulatos. Euterpe intonat instrumenta musica. Et lætum ad nuptias facit præludium: audiuntur omnis generis instrumenta, cytharæ fides, cheles, plectra, lyræ, cantus & fistulæ. Terpsichore festino lætitiæ sonitu indulget lætitiis, & deliciis: Calliope pangit dulce melos, & sponsæ offert anulum nuptialis amoris tesseram: cæteræ Nymphæ, ne longus sim, pulchro stantes ordine Epi-
thala-

thalamium suavissimo concentu intonant per chordas, & corda eunte. Quid jam ego? pari mentis jubilo, & summa cum lætitia faustas precor Nuptias: Superos insuper in vota voco, ut sanctificent Nuptias, atque largam super copulatos benedictionem effundant, ut per longam posterorum seriem in proyecta ætate sua Nepotes videant usque ad tertiam, & quartam generationem, ita precor, ita voveo. Valete!

Gratulatoria Trigesima Octava.

*Antherus gratulatur parentibus dilecti
filii præclarum in litteris pro-
gressum.*

QUamquam haud ita pridem litteras ad te dedrim, Spectatissime Domine, quæ de omnibus te erudirent, quæ de filii statu, & in litteris progressu scire te velle cogitavi: nihilominus, cum sciam parentes cumprimis esse de filiis suis sollicitos, & scire cupere, quæ valeant, qualiter se gerant, & quem denique progressum faciant; iterum scribendum esse duxi ad ejusce parentem utrumque. Planè non est, cur sitis de Venustiano vestro in ulla re anxii: rectè valet, & impigrè studet: Inter centum & viginti condiscipulos ita eminet, ut in discendo cum omnibus de palma jure merito certare queat. Non opus habet ullis calcaribus, sed potiùs fræno: summo manè deserit lectum, & ad ingenuas disciplinas applicat animum: Neque verò tantum studia colit,

sed multò magis, uti decet, DEUM, & Cœlitum Reginam: Genium tutelarem, ac suos denique Patronos: siquidem quàm primum è somno manè excitatur, solet is pro more suo laudabili preces matutinas, & exorientis diei initium DEO flexis humi genibus consecrare, & omnes actiones ad finem ultimum referre. DEUS ter Opt. & Max. fervet hunc parvulum in jugi sospitate, & morum integritate: ad parentum suorum solatium! Ad me quod attinet, gratulor vobis hunc optimè moratum adolescentulum, in virtutis, & liberalium artium palæstra egregiè cultum: bona initia sunt prognostica futurorum, quæ rarò fallunt. Com-mendo & me, & filium impensè paternis favoribus & maneo &c.

Amice Lector!

Solent quandoque Natalizantibus arguta brevitate Epigrammata componi, dehinc, ut tuo etiam in hac parte satisfacerem desiderio, aliqua breviora subjungere volui.

I.

*Reverendissimo, & Amplissimo Præsuli
Augustino.*

Allusio ad Insigne.

Quisquis in hac Afrum depinxit imagine Sanctum,
expressit faciem Præsulis ille mei:
Nam cor uterque manu (dilecta insignia) præfert,
& nobis offert gratus uterque Parens.

Si

Si Caput, ac Præsul noster cor donat apertum,
Nos pro corde caput ponere suadet amor.

II.

*Reverendissimo, & Ampl. Præsuli Gilberto
pro Insigni suo Cor aligerum
habenti.*

Cum tibi pro centro DEUS est, Amplissime
Præsul,
Hinc volat aligerum pectus ad astra tuum.

Aliud.

Vexerat Elyfias olim trans flumen ad oras
Manfuetos Manes per vada nauta Charon.
Post segetes centum (salvum te poscimus omnes)
Utraque perficiet penna Charontis opus.
His super æthereos pennis portabere campos:
His tibi cœlestes trajicientur aquæ.

III.

*Reverendissimo, & Ampl. Abbati Romano
sylvarum ambitu cincto.*

Quum Romane tuis lucet Natalibus ortus,
Non opus est, Chloris cur tibi ferta paret:
Ambitibus nectunt spaciofa cacumina fertum,
promeritum cingit sylvæ comata Caput.

IV.

*Reverendissimo, ac Ampl. Præsuli
Patritio.*

Nobilis es: sed quæ patritia stemmata? Virtus.
Hæc faciunt clarum stemmata sola Virum.

Alia aggratulation.

I.

Montis bicornis Incolæ
Castalides adeste:
Festina luce plaudite,
Abbatem redimite.

2.

Pulsate docto pollice
testudinem sonoram;
diserta plectra tangite,
& increpate chordas.

3.

Eia Lucina sertum fer
temporibus Abbatis,
Sapphirina da stammina
vitæ, lætosque dies.

4.

Da baculum pastorem
mytramque radiantem,
Festiva cœli tempora
ex Amaltheæ cornu.

5. Can-

5.

Cantate suaves Orphei
 Amphionesque melos.
 Odam recentem pangite
 in clivis Heliconis.

6.

Sonet per astra tinniens
 (quamquam dolente pelle)
 Vox tympani, vox buccinæ
 intersonante tuba.

7.

Plaudat Hyggeia cornibus
 per aëris plateas.
 Se consecret, se dono det,
 ut sospes diu regnet.

8.

Annos jô Nestoreos
 Platonicosque vivat
 Patritius, qui ordinis
 est singulare decus.

V.

*Reverendissimo, ac Ampl. Abbati
 Simperto.*

I.

PHœbe, stellarum
 Rector ter alme,
 Pieridum lepos
 plaude Simperto.

2. Nym-

2.

Nymphæ bicornis
collis adeste,
Præsuli carmen
plaudite chordis.

3.

Innubam laurum
necte Thalia,
poplite curvo
tempora cinge.

4.

Buccinæ clangant
plectraque tangant
molli concentu
Nymphæ Simperto.

5.

Impleat terras
tympanis Orpheus,
gaudia festi
gemminet Echo.

6.

Janus recentem
proferat annum;
roseis rotis
fulgeat æther.

7.

Vultu bifronte
pellat ab axe,
quidquid nocivum
sidera tentant.

8.

Aurea vivat
sæcla, perennet:
salvus in ævum
prosit, & præsit.

9.

Vivat ovante
cœtu Musarum
Præsul Simpertus
sæcla Saturni.

10.

Jô Camænis
plaudite plenis:
Vivat Simpertus
aurea sæcla.

VI.

R. D. Augustino.

Programma: *Augustinus.*
Anagramma: *Vani gustus;*
&: *Vina gustus.*

Diri.

Dirigitur Epigramma ad S. Augustinum.

CUr fugiat mundum, vanique crepundia sæcli
 Quærimus Augustinus? Nomine causa patet:
 Sunt *Vani gustus* mundi, lethale venenum
 sunt malesuada Venus, gaudia mœsta, dolor.
 Munde immunde vale, resonant hinc verba Beati,
 sunt *Vani gustus*, munde valeto, tui.
 Transfuga se Christi rediens cum castra secutus,
 Christe sonant *gustus* sunt mihi *Vina* tui.

VII.

R. D. Ray-mundo.

OSor es immundi mundi, Ray-munde, quid ergo
 Ultima non tollis nomine verba tuo?
 At maneat: etenim sunt mundi pectoris index;
 Sic portas mundum, mundus es inde tamen.

VIII.

R. D. Mansueto.

MIrùm! pax viget, & tamen est ex omnibus
 unum
 Mansuetum nobis hic reperire loci.

IX.

R. D. Augustino Grieninger.

TEmpora cigneis cingentur tempora plumis,
 Depingetque tuas alba senecta comas.
 Omnibus inde *Virens* tamen appellabere, credis?
 Nomina quære, dabunt: Grieninger illa sonant.

X. *R. D. Ar-*

X. R. D. *Arsenio LobenWein.*

Epigramma.

Mille bonique malique tibi sunt sanguine
 juncti:
 Vina etenim laudant: si tamen hæc bona
 sunt.

XI. R. D. *Josepho Sal.*

Nil Josephe tuo sapidum sine Nomine: verum
 noscere vis causam? nil sapit absque Sale.

XII. R. D. *Nebridio Eisele.*

Qualia vis volvat Lachesis tibi stamina rhombo?
 Nomen ab ære tibi est, ferrea Clotho dabit.

XIII. R. D. *Alipio.*

Allusio

Ad iconem B. Virginis fila ducentis.

Aurea fila trahat, nolis, tibi pollice Clotho,
 si tua Virgo tibi dat sua fila colo.

XIV. R. D. *Sigismundo.*

Nestoreo dignus senio, Piliique senecta es,
 Nestoreos igitur dent tibi fata dies.

Et hæc, ne benevolum Lectorem defatigem, suffi-
 cientia sunt.

R. D. *Schaur Epist.*

D

Varia

Variæ Responsoriæ

Ad

Epistolas Gratulatorias.

Responsoria Prima.

*Fulgentius respondet ad gratulatorias
sue dignitatis.*

UT primùm gratulatoriæ abs te mihi red-
ditæ sunt litteræ, avidè cum gustu omnia
legi, quæ in iis continebantur. Et verò
quis non libenter legat tam suaves, & sub-
tiles conceptus? In hoc tamen haud parùm exor-
bitâsti, quòd nimis prolixè tuâ Suadâ, in meas
laudes, quas commeritus non sum, excurreris:
Videbaris mihi fluvium imitatus, qui consuetum
alveum excedens vastam aquarum copiam in cir-
cumjacentes campos effundit. Ita fuisti largus in
meas laudes, ita minima quæque supra meritum
extulisti acuto, & longo præconio, ut potius ge-
nuinum erga me affectum, & pingue ingenium
tuum, quo es præditus, quàm solidæ laudis ma-
teriam potuerim perspicere: Gratias tamen ago
pro tam egregia in me voluntate. Si favorem ali-
quo in negotio præstare, si beneficium quacunque
in re conferre aliquando potero, propitias aures
spondeo. Vale!

Respon-

Responsorio Secunda.

*Maurus gratias agit pro transmissio
xenio.*

Nihil acceptius offerri potuit pro xenio, quam illa tria sacra, quæ Rev. Dominus ad corporis & animæ sospitatem benevolè in mutui inter nos amoris tesseram legenda sponndit cum omnis prosperitatis apprecatione. Amplas habeo grates pro transmissa Icone, quæ non tantum pondus literis, verum etiam pretium amori adjecit.

Cæterum omne genus felicitatis velut placida Echo retorqueo, qua quidquid mihi optatum est, reopto, nihilque cupio ardentius, nihil avidius, quam ansam benefacta beneficiis, & reciproca benevolentia compensandi.

Responsorio Tertia.

*Sigismundus respondet ad gratulatorias
sui Natalis.*

AD pristinum amorem erga te meum ingentem cumulum addidisti officiosa gratulatione, & pretioso munusculo. Gratias habeo magnas pro utroque. De cætero retorqueo, quidquid votorum contorsisti in me amicorum tuorum infimum. Veri amici sunt velut tersissimum aliquod speculum, in quo collecti retro redeunt radii; hinc omnes prosperitates, quas non minus splendide, quam sincerè sine fuce imprecatus es Natalizanti, reciproco affectu gratulanti reopto, ut à quo originali-

ginaliter exierunt, in eundem finaliter recidant, optatumque ibidem effectum producant. Vale!

Responsoria Quarta.

Sebastianus Consul respondet Sempronio gratulanti.

A Mabiles acciderunt lectu tuæ litteræ, quibus de obtento Consulatu licet breviter, valde tamen officiosè & comiter gratulatus mihi es.

Multa officium hoc habet gravamina, quibus portandis impares fortè sunt mei lacerti; eâ nihilo secius vigilantia, & solertia illud administrabo, quâ ministrari æquum est: Talemque me Virum, qualem id officium postulat, exhibebo. DEUS vires addat, ut de omnibus benè mereri quâ opere quâ consiliis valeam: Nihil enim est, ipso Cicerone teste, rebus omnibus humanis præclarius, aut præstantius, quàm de republica benè mereri. Cæterum si quid erit, in quo intra limites juris, & æqui gratificari aliquando tibi possim, promptam opitulandi operam spondeo. Data ex ædibus.

Nunciatoria Prima.

Urbanus significat Servatio tempestatem grandinis.

NOn est mihi sat otii ad scribendum plenioribus litteris, ob pleraque negotia, quorum aliud ex alio non tam præter opinionem, quàm contra voluntatem occurrit expediendum; nihilo tamen

tamen minus brevibus saltem lineis scribendum duxi, in quantis hîc loci versaremur miseriis. Pridie Sancti Jacobi Apostoli sole jam paulatim in vespere inclinante, tanta ventorum, & grandinis oborta est tempestas, ut omnem spem messis elidere, & eludere, quin ultima quæque minitari videretur.

Per integram horam è spissis continenter nubi-
bus grandinabat: Validissimi turbines, quorum
similes rarò fuimus experti, integras arbores trun-
cârunt, nonnullas stirpitis è terris evulserunt. Ad
sex leucas, si fides habenda huc illuc iter facien-
tibus, est misera terræ facies: Jacent vastatæ se-
getes, nulli fructus, & rara amplius visuntur in
arboribus folia. Fenestræ, præsertim, quæ occi-
dentem spectant, propè omnes sunt diffractæ.
Adhæc multæ quadrupedum, sive jam agrestes &
feras, sive cicures & domesticas intelligere malis,
partim miserè interierunt, partim fœdè magno
sauciatae sunt numero. DEO ter Opt. & Max. in-
stanter & ferventer supplicabimus, suos ut Clientes
clementioribus impofterum dignetur oculis intue-
ri, gratiamque largiri ad hanc jacturam cum pa-
tientia ferendam.

Nunciatoria Secunda.

*Ferdinandus perscribit Leandro tem-
pestatem Grandinis.*

Grandis fuit tempestas grandinea, quæ nostras
heri fruges, prò dolor, propè omnes deva-
stavit. Dæmonum, aut minimùm fagarum ope il-

iam fuisse excitatam, nemo est, qui dubitet. Ar-
ridebat ante semihoram sudum, & mira cœli fere-
nitas: subitò mutatum est cœlum, secuti sunt
principiò vehementissimi turbines, paulò post fer-
rugineæ nubes, nimbi, & grandines. Mugire
cœlum, circum circa sævire fulmina, & pessima
quæque minitari cœpère non sine omnium con-
sternatione. In nostra civitate ad Sanctum Pe-
trum turris supra mediam partem dejecta est ful-
mine. Ædituus saxi oppressus, Sebastianus verò
ejusce filius combustâ pelle fœdè sauciatus domum
portatus est, sensibus omnibus destitutus. Medi-
cus simulac hominem vidit, de salute desperans
eum pro conclamato habuit, nec imprudenter,
siquidem tribus horis decubuit, postmodum oc-
cubuit.

Proximus pagus Angau pariter fulmine tactus
in cineres est redactus. Flumina, quæ urbis mœ-
nia præterfluunt, extra alveum exundarunt, prata,
hortos & agros saxi, arenâ, & lignis depopulata
sunt. Hæc nostra miseria. Vale!

Nunciatoria Tertia.

*Adamus significat Patri morbum
Narcissi.*

NArcissus tuus integro jam mense laborat ex
morbo. Sævissima eum febris corripuit,
quâ ita durè primis diebus tentatus est, ut sibi im-
par videretur ferendis diutius doloribus. Verùm
Medicus jubet puerum mactè animo esse, spem fa-
cit valetudinis intra breve tempus postliminiò re-
ducen-

ducendæ. Interea interdixit Adolescenti auram liberiores; donec ex integro sanitati pristinae restituatur. Valet modò Narcissus, qui DEI favor est, aliquantò melius, sentitque in membris novi vigoris incrementa. Morbum verò contraxisse creditur ex pomorum, ficuum, & aliorum fructuum esu. Datæ decimo septimo Cal. Octobris.

Nunciatoria Quarta.

Wilhelmus certiolem facit Anianum de grassante peste.

SUb exordium Maji pestilentia lues nostram invasit urbem, & serpit modò quotidie longius & latius, ita quidem, ut mensibus Majo & Junio ad fermè medium Julium intra unius diei interval- lum plus nonaginta hominum sint enecti. Diu non satis clarè in compertu erat, pestilentia malum esse; post mensem cognitâ aperte contagione locupletes ocyus urbem deseruerunt, & annonam, ac commeatum in tutiora secum loca avexerunt. Homines sunt macilento corpore, & velut spectra pallido vultu. Varii Religiosi promptâ adsunt operâ, obeunt urbis plateas, ne quis fortè expers sacramentorum decedat; quin & in domibus pesti- feros scrutantur, omnia obsequia exhibentes indi- gentibus.

Circa horam duodecimam datur æris campani signum, quo audito, omnes in genua dejiciuntur, oculis, & manibus in cœlum sublatis, divinam pro avertenda lue clementiam implorant, recitan- do quinquies orationem Dominicam, & toties sa-

lutationem Angelicam cum symbolo Apostolico. Est sanè magna passim miseria, magna ubique comploratio. Multi egenorum fame simul ac cum lue colluctantur. Si omnes omnino miserias sigillatim conarer perscribere, opus supra vires susciperem. Quid in perturbato, & facilè miserrimo statu hoc agam, & quid denique sim acturus, nihil certi quidquam constitui: hæreo adhuc ambiguus, animo in diversa versato: Et meritò; nam ab uxore & liberis discedere inhumanum est: Potiùs fame, quàm pestilentiam interibunt: In semota verò loca cum tanta liberorum appendice fugere, quis suadebit? & quis ignotum, de lue suspectum hominem sub tectum recipiet? Vale charissime Aniane, jube etiam meo nomine fortè ultimùm valere omnes vel sanguine, vel consuetudine, vel demum familiaritate junctos.

Nunciatoria Quinta.

Benno Brunoni significat grassantem pestilentiam.

MOrs, & error ante nostros nobis oculos obversantur, colende, & in paucis Dilecte Domine.

Pestilentiae furor adeò immaniter grassatur intra, & extra urbis mœnia, ut nullis sedari, multò minùs extinguì possit remediis. Ipsemet Hippocrates, credo, suam in arcenda lue perderet operam, & oleum. Tota civitas in assiduìs funeribus dies, & noctes consumit: Intra triduum numero plus quàm centum diem suum in sola urbe obierunt.

Virus

Virus jam passim infecit aëra, lacunas, & stagna; hinc aves in terram mortuæ concidunt: Homines verò intra viginti quatuor horas exhalant animas cum foetenti sudore. Meâ quod refert, hæreo anceps animi, & inops consilii, quid faciam. Si fugero, nuspiam locorum admittar, fame & frigore pereundum erit, cum publico edicto cautum sit sub pœna capitis, ne quis aliò se conferat. Sin mansero inter tot funera, & inevitabiles mortis sagittas, peribo, & sicut alii urbis incolæ mortis victima ero indubitata. Per octiduum interim manebo, deinde pandam animi sensa, quid incipere mediter. Vale!

Nunciatoria Sexta.

Aquilinus significat Nebridio grassantem pestem.

Pestilentia lues, quæ sub æstatem paulò adultiorem prodere se cœpit, indies insolentiùs grassatur: Evacuat urbes civibus, & implet fossas funeribus. Potentiores civium maturè fugâ sese proripuerunt, ne internecina hac lue perirent. In publico foro erecta est ara, ut peste infecti ex ædibus prospicientes possint audire sacrum, & suos gemitus in cœlum mittere. Præcones Evangelici è suggestu in omnibus templis sanos adhortati sunt, ut maturè Confessionis Sacramento conscientiam à vitiis repurgarent, ne fortè ob inopiam Sacerdotum, vel ob multitudinem confiteri cupientium in expiati decedere debeant. Excubiæ aguntur diu noctuque, ne quis ex infectis pestiferisque locis

aliò se transferat ; si quis contra publicum hoc edictum agere præsumpserit , is indubitato capitalis supplicii sententiâ morti adjudicabitur. Extra urbem multi reperiuntur, qui omni subsidio destituti non tam ex asperitate contagionis , quàm fame, & frigore in publicis viis enecti sunt. In urbe magnam pecuniæ summam pro inopum necessitate collegimus , ne fame perire cogantur. Infantes, qui suis parentibus sunt orbat, sumptibus piorum civium ad Xenodochia deportantur ibidem educandi, & alendi. Vale & divinæ bonitati sæpe nos commenda.

Nunciatoria Septima.

Maurus Farnesius in exteris terris miserè interemptus est.

NEscio , an lamentabilis, & Mauro Farnesio fatalis casus jam alicunde innotuerit. Persuasum mihi non habeo , eum tam celeriter per litteras, nuntios, aut popularem rumorem ad tuas allapsus fuisse aures , qui rusticaris in solitudine, procul hominum consortio. Hinc sequentia, prò dolor! accipe. Farnesius jam diu exteras Regionēs, & alios orbis incolas videndi tenebatur desiderio. Itineris secum socios accepit Quintinum Suevicæ Nationis, & Albanum Germani nominis adolescentes, qui peregrinas similiter terras visere cupiebant, & alias linguas condiscere. Cùm bidui abessent Venetiis, infortunatè in prædones inciderunt , qui & pecuniam , & vitam iisdem adimere sunt adorti. Post longum conflictum Maurus

rus secundum tempora adeò periculose sauciatus est, ut postero die extremum suum obierit, prædonibus hac illac, quâ metus suaserat, fugâ dilapsis. Contigerunt hæc nudius quintus. Quid de latronibus? protinus sunt deprehensi, & hodie sub carnificis manu meritas scelerum suorum poenas dederunt, unus laquei, alter verò rotæ supplicio. Dum funesta hæc scribo, nolim mœstum te fieri super injuriosa Farnesii morte. Potiùs te etiam atque etiam hortor, ut pro lacrymis ad DEUM in defuncti solatium preces fundas, quibus adjutus in cœlis vivere occipiat, qui inter latronum manus tam injuriose vivere desiit. Vale!

Nunciatoria Octava.

Mauritius fit certior de infortunio Patris.

OCto & eò amplius noctes traduxit Pater tuus insomnes inter continuos gemitus: Minimo minus abfuit à mortis periculo. Causam exigis? candidè aperiàm. Turonensi Episcopo festa die in vinaria taberna lautiùs cogitabat pater tuus more patrio prandere. Eòdem pervenit Lampertus vir miræ dexteritatis, &, ut erat stomachi fervidioris, intra mensam, nescio qua de causa, ortum est inter eosdem litigium. A linguis ad gladium, ut plerumque inter vitra fieri amat, ventum est. Charissimus pater tria, prò dolor! accepit vulnera, duo cæsim secundum tempora, tertium verò punctum circa latus. Jacuit tres solidas horas velut exanimis in proprio cruore, voce destitutus, & sensi.

sensibus. Cæterum cum sensim ad sensum rediisset officia, expiatis animæ maculis & Angelica dape refectus sacro extremum inunctus est oleo. Post Medicum animæ affuit ocyus Chirurgus, sive Medicus corporis, stitit sanguinem, applicuit vulnerato emplastrum, & variis adminiculis vires paulatim restauravit. DEO sint laudes sempiternæ, incipit modò parens habere meliusculè, liberiùs spirat, sumit parùm aliquid cibi, ac potûs; ob evacuatas tamen vires gradum sine baculo moliri nondum potest. Medici arbitrato jam est extra teli jactum, mortisque periculum. Brevi valedicet lecto. Quod pro solatio scribere placuit. Vale!

Nunciatoria Nona.

Franciscus ad parentes suos scribit, se ad Ordinem Sancti Francisci receptum esse.

Binas abs te, colendissime mi Pater, mense Augusto scriptas accepi litteras, quibus avidè scire cupis, quid absoluto studiorum curriculo incipere denique mediter; an in sæculari, ut vocant, statu vitam agere lubeat, an verò ad perfectius vitæ genus adspirem contemptis mundi illecebris.

Rerum mearum statum jam pridem exponere intendi, cum verò commodam hætenus coràm colloquendi occasionem nunquam habuerim, agam id nunc per litteras. Diu novus Hercules in bivio steti dubius, utram ex duabus viam ingredi animæ meæ foret satius. Jam militiam adire, & fortu-

fortunam in bello sectari meam, jam verò Religionem ingredi, & sanctorum virorum vestigia premere constitui.

Neque verò in hoc gravioris momenti negotio mihi soli fidebam, sed conscientiae arbitrum adhibui, & ponderosis rationibus consultò rem in utramque partem pertractavi. Is prae militia suavit Religionem; quamobrem in Seraphico Ordine DEO servire mecum constitui missò mundanis deliciis nuntio. Et, quæ DEI gratia est, jam sum adlectus ad sacram illam familiam. Antequam hinc discedam, monet natura, monent plurima, quæ à paterna, & materna manu accepi beneficia, ut debitas vobis gratias, charissimi parentes, rependam; verum tot nominibus utrinque obstrictus maneo, ut impar solvendo, nihil nisi gratæ memoriæ affectum pendere, Deumque mei loco Remuneratorem, ac velut vadem interponere valeam, donec meis saltem precibus vestros labores, curas, sudores, anxietates, & mille alias molestias pro me exantlatas in sacro Ordine compensem. O si tantam, charissimi parentes, capacitatem haberem reddendi beneficia, quantam habui accipiendi, quomodò gestirem! verum, cum referre gratias vilior modò fors non concedat, agere saltem connitar, nihil habens nisi bonam voluntatem, & gratam beneficiorum memoriam profundè animo insculptam.

Quod reliquum est, in divinis precationibus, & quotidianis sacrificiis certissimè jugiter vestri, uti par est, memoriam habebo, precaborque à DEO omnis fortunæ arbitro, ut centupliciter omnia bona, quæ in me larga manu contulistis in
hac,

hac, & in altera vita clementissimè compensare dignetur. Valete Charissimi Parentes. Iterum dico, iterumque precor, valete.

Nunciatoria Decima.

Marianus Parenti progressum in litteris significat.

EXigunt omnino filialis amor ex una, ex altera verò parte debita in parentes observantia, ut qualiter se darent studiorum meorum initia, per brevi epistola colendissimo id Patri significarem. DEO sint laudes, omnia in prospero sita sunt statu. Rectissimè vivo, & studia secundùm animi mei succedunt sententiam. Prima scriptione omnium honorificentissimum occupavi locum, quem per duas septimanas retinui. Idque mihi ad ampliorem profectum accendit animum, aliis verò, qui infra me sunt, ad æmulationem, nonnullis demum ad invidiam. Charissime Pater, non fraudabo, quam hætenus de filio expectationem habuisti. Eò indefessa diligentia laborabo, ut nulli in discendo palmam cogar cedere. Quod non potero ingenii viribus, id per solertiam, quæ potior est solo ingenio, evincere tentabo: Nam Dii, ut communis parcemia sonat, laboribus omnia vendunt. Quod reliquum est, si tu, & suavissima Mater recta valetudine fruamini, maximo id mihi erit gaudio; adeo quippe cordi & curæ est vestra mihi salus, ut eam sub Missæ sacrificio singulis diebus divinæ bonitati impensè commendem.

Nun-

Nunciatoria Undecima.

*Orentius Humberto exortum incendium
perscribit.*

Constitui quàm fusissimè exortum heri incendium perscribere, verùm, ut video, temporis angustia, & communis, quam patimur, calamitas, decurtant epistolam. Ortum est illud sub medium noctis apud coquum aulicum, ex cujus verò culpa, nondum liquet. Intra tempus exiguum in cineres subsederunt sexaginta tres ædes, parum abfuit periculo, quin tota conflagraret civitas, contrariis ventis flammæ semper acrius excitantibus. Incolæ, & accolæ festino quidem pede, ut tempestivum intempesta nocte auxilium ferrent, celeriter accurrerunt, sed irritò conatu: Intolerabilis quippe calor accessum negavit omnibus. Duo senes decrepiti, annosa, & longo tempore ægrota fœmina, cum septem infantibus vivi miserum in modum eodem incendio absumpti sunt. Adhæc domestica supellex, frumentum, & omnia pecora Vulcano in pabulum cessere. De parochiali templo, quod pariter flammæ corripuerunt, hæc accipe: Sex campanæ confluxerunt in massam, sacræ vestes affabrè auro contextæ, argentea candelabra, calices, altarium frontispicia, quæ vulgari vocabulo antipendia dicimus, & omnia ornamenta perierunt.

Ultimus denique horror fuit omnium maximus; quis ille? ignis ingenti ventorum turbine armamentarium in extrema urbis parte incendit, quo factum, ut pulvis totam structuram in auras disjiceret,

ceret, saxa longè lateque dispergeret, & incolas in frustra discerperet. Meis ædibus flammæ quidem non nocuerunt, magna tamen ex parte sunt dirutæ, & devastatæ, ut igni subtraheretur pabulum. Et hic demum luctuosus noster status est, hæc tragica desolatæ nostræ vix non Trojanæ civitatis facies. Vale!

Nunciatoria Duodecima.

Gervasius certiolem facit Protasium de obitu Patris.

IN mœrorem non sine animi repugnantia conjicere te cogor; mallem lacrymis quàm adeo funesti nuntii calamo paginam madefacere. Verùm, quid silere juvat, quod aliquando sive seriùs, sive citiùs pandendum est? Pater tuus de republica quàm optimè meritus extremum vitæ diem obiit non sine totius civitatis luctu.

In gravi suo morbo solerter ad mortem sese præparavit, novitque perbellè cruciamenta corporis per Christianam patientiam in animæ suæ lucra convertere. Cras post octavam eidem iusta funebria more Christiano persolventur, ad quod ultimum pietatis obsequium, & te, & fratrem, & amicos, qui istic agunt, præsentibus litteris humaniter invito. Quinto nonas Julii.

Nun-

Nunciatoria Decima Tertia.

*Certior fit Anastasius de morte
Febronii.*

USque adeo nulla diu durant sub cœlo gaudia, nemo non experiri ut debeat luculentis argumentis, lætitiis, quas stillatim libamus in hoc mundo, partim morbis interturbari, partim verò, quod pejus est, ipsa mortis falce falcari. Pro exemplo sunt nostri exuviæ Febronii. Jacet triste funus in ædibus, jacet ante lugentium oculos, quod lugubri lessò brevì terræ mandabitur inter lacrymas liberorum, amicorumque singultus. Nōsse cupis, qua morte ex hac vita migraverit? Respondeo, eum pientissimè exspirasse sub horam noctis undecimam decussatim junctis ante pectus suum manibus. Supremis morientium Sacramentis ritè munitus est: In ultima lucta præclara semper pœnitentis animi specimina edidit, variosque virtutum actus elicuit cum tanta pietatis significatione, ut exemplum, quod in morte nobis reliquit, meritò in vita imitari deberemus. Denique quando in agone ad sensuum officia rediit, crucifixi imaginem piè suo appressit pectori, & ita inter crebra in DEUM suspiria expiravit.

Nunciatoria Decima Quarta.

*Florentius perscribit amico obitum
infantis.*

Quis non accuset duram diramque in homines
mortis falcem, quæ ab ipsis infantibus adhuc
in fasciis jacentibus mortalitatis exigit tributum?
in lucem heri editus est Nicanor cum ingenti pa-
rentum, & amicorum gaudio; erat quippe aviti
stemmatis nobile germen, & pinguium fortuna-
rum hæres ex asse unicus. Hodie versa lætitiæ
scena omne gaudium in luctum, lessum, & tristi-
tiæ nebulas desit. Perdidimus venustissimum flo-
rem ex horto, & è familia nobile germen Nica-
norem; qui primo die sacro latice tinctus, postero
phrenesi correptus extinctus est. Quis sibi à la-
crymis, quis à gemitu temperet? hæc nempe est
humanæ conditionis miseria, ad mortem nasci-
mur, quam obire juxta communem moriendi ne-
cessitatem cogimur vel citius, vel serius. Vale, &
mortem quotidie meditare. Cal. Augusti.

Nunciatoria Decima Quinta.

*Eustachius nuntiat Fabio mortem sui
Principis.*

UT omnia sunt mortis inexorabili genio sub-
jecta, quæ sceptrum cum ligonibus, & pur-
puram

puram miscet cum centonibus! Proximâ nocte, quæ idibus Septembris successit, splendidissimum Principum decus Ferdinandus Hyppolitus, cum colicâ aliquot dies torqueretur, fatis, naturæque concessit. Tanta fuit civium ex Ducis nostri decessu mæstitia, ut eum planctu, & lacrymis tanquam parentem prosequerentur pientissimum, ac optimum. Luctum auget hostis in hac rerum omnium perturbatione, quia arma intentat, & perniciem minatur.

Quid secuturum sit vel hoc, vel sequenti anno, augurari nescio; vehementissimæ procellæ tempestatesque impendere videntur, præsertim, quod potentissimus hostis in accinctu, & fermè in portis sit. Clementissimus DEUS arceat pro sua bonitate omne malum à patria nostra dilectissima. Saluta ex me Marcellum, & amicos communes.

Nunciatoria Decima Sexta.

*Christophorus significat Adalberto
hostilem incursum.*

Quanta sit malorum Ilias, & quanta hic loci calamitatum lerna ob continuos hostium incurtus, angustior calamus non sufficit exprimere. Intestinis, & externis malis undequaque premimur, nec quidquam firmi auxilii ulla ex parte adesse cernimus. Hostilia agmina perfrequenter ingruunt, abigunt pecora, incendunt ædes, & mille modis pecunias extorquent. Ante octiduum

urbs N. in hostium potestatem, ditionemque redacta est, potius stratagemate, quam vi. Milites tam sanguinis, quam prædæ cupidi irruebant in domos, mactabant utriusque sexûs personas, nullo veniæ loco concessio: Nihil aliud videre fuit, quam stragem, sanguinem, & occisorum funera. Ita invaluit terror, ut fortissimo cuicumque desperationem incuteret. Hectorinus digna Heroë edidit facinora, mediis se se objecit periculis; suos quâ voce animavit, quâ manu, ne urbem dederent, multos eminus tormentis quassavit, plures verò cominus machæra, clypeoque præcipitavit, donec glande petitus gloriosam denique mortem obierit. Hæc in præsens, propediem plura. Vale!

Nunciatoria Decima Septima.

*Valerius significat Aniano statum
belli.*

OMnia, quæ in oculos, & quæ in aures incurrunt in desolata & afflictâ patria nostra, prorsus funesta sunt, & tragica. Sævitur cædibus absque discrimine in utrumque sexum. Horrenda ubique videntur incendia, quibus extinguendis nullæ sufficiunt lacrymæ. Templâ à divino cultu omnino sunt deserta; claustra verò, in quibus antea dulci psalmodiâ divinum melos in choro decantabatur, equorum jam stabula fiunt, militumque tabernæ. Ad cæteras nostras misérias accedunt

N U N C I A T O R I Æ.

dunt clades, fames, & rerum omnium penuria. Homines metu hostium delitescunt in specubus, & sylvarum latebris. Reliquas calamitates non scribo, sed tibi, atque aliis cogitandas relinquo. Cal. August.

Nunciatoria Decima Octava.

Adeodatus significat Ferdinando infirmitatem Anselmi.

GRavis infirmitas Medicorum arbitratu fatalis invasit Anselmum, virum virtute, & ingenio præstantem, quo sic familiariter hætenus sum usus, ut nec familiarius ullo, nec libentius. Mortis prodromi sunt crebra, quæ patitur, deliquia, macies, pallor, refugi oculi, & mentis deliria. Heri primo diluculo aliquantulum respiravit: Hodie verò concubia nocte infelicibus incrementis morbus invaluit. Commendo charissimum familiarem tuis impensè precibus, ut vel convalescat, vel si moriendum est, felici agone ex hac vita migret. Vale!

Nunciatoria Decima Nona.

Benno Brunoni significat pestem omnino cessasse.

DE O ter Opt. & Max. infinitæ sint gratiæ, pestilentia, quæ tribus mensibus horrendum

grassata est, omnino sævire desiit, potius virtute divina, quàm arte medica.

Solenni ritu inter tympanorum, & tubarum sonitum celebratum est heri Officium in sanctissimæ Trinitatis honorem, debitamque gratiarum actionem. Post itum est extra civitatem ad templum Sebastiano sacrum, ibidem solenniter Officium cum concione habitum. Quibus omnibus finitis domum reversi sumus. Vale!

Nunciatoria Vigesima.

Describitur Arx à Marco Leopoldo recens exstructa.

PEtiit Dominatio Vestra, ut si qua occasio se se obtulerit, arcem Perillustris, ac Generosi Baronis Leopoldi lustrarem, & qualiter se illa structura haberet, accuratè perscriberem. Obsecutus sum ocyus Dominationis Vestræ jussui, inspexi totam structuram, atria, diætas & conclavia; quin & ipsum loci situm, à quo laudationem ordiri placet. Arx situata est in edito colle, præbet curiosis oculis prospectum in hortos, urbes, & nemora. Circum arcem omnia sunt oculis gratiosa: Alia frondibus opacantur, & alia asperantur rupibus: haud procul natura editis subinde montibus surgit, subinde depressis vallibus recedit. Ipsa Arx denas numerat fenestras, quæ solem orientem excipiunt, & totidem, quæ occiduum: Sunt omnes pulchro ordine ad perpendicularum æquales. Parietes quatuor orgyias alti circa tecturam sunt non-

nonnihil supernè incurvati, partim ut solem excludant, ne radios in mensam mittat, partim, ut cœli injurias arceant, ne pluvia noceat. Porro digressio patet ab uno conclavi ad omnia reliqua: Cœnationes, & diætæ sunt Dædalâ manu degypstæ, & variis picturis insigniter decoratæ. Verbo: Omnia loquuntur Majestatem, & tantam in tota structura venustatem, quantam, qui oculis non subjecerunt, animis concipere non possunt; nullus angulus, nulla uspiam obscuritas, nulla denique reperitur denormatio; & hinc ipsæ Musæ cum Apolline, si Heliconem relinquerent, sedem hîc decenter possent figere. Quando sub meridiem cum Pericle, quem mecum habui itineris socium, discessionis mentionem intuli, nulla ratione sivit nos Perillustis Baro discedere, sed multa verborum humanitate invitatos apud se in arce retinuit; & sicut perlibenter nos accepit, ita liberaliter tractavit. Nihil ardentius cupit, quàm Dominationis Vestræ præsentiam, & conspectum, cui omnia bona precatur.

Nunciatoria Vigesima Prima.

Antonius scribit Antonino de Bello.

A Pud nos omnes vivunt in luctu partim ob famem, & rerum omnium penuriam, partim verò ob militum crudeliter agentium proterviam. Omnia reipublicæ loca invadunt, & quidquid in oculos incurrit, in manibus suis rapacibus

habere percipiunt. Segetes magna ex parte proteruntur; vel pro pabulandis equis demetuntur. Tributa præstare cogimur continuo, nulla habetur cum pauperibus clementia. Hæc raptim. Vale!

Nunciatoria Vigesima Secunda.

*Polyodorus laudat humanitatem
Patruī.*

Superiori Menſe Martio magna liberalitate, & pari humanitate ab Othmaro Auguſtæ Vindelicorum exceptus ſum: Ut primū meus in urbem adventus innotuit, miſit continuo unum famulorum, qui peregrinum hospitem officioſè ſalutatum ad cognatas ædes perduceret. Lautum, & opiparum parari curavit convivium, quod jucundo diſcurſu condiebat. Nihil ſanè fuit illo ſene humanius, nihil ſuavius, & gratioſius. Omnia benignitatis officia exhibuit, dicens, amplum ſuis ædibus honorem obveniſſe, quod tam gratus, charus-que hospes eaſdem ſubiſſet,

Cū ſoluta menſa die in vesp̄um inclinante profectionem Viennam proſequi intenderem, poſt actas humanitati ejus gratias, machinulam horariam intuitu patris mei dono dedit. Quod eò, mi Pater, memoraverim, ut liberalitatem, & beneficentiam alia ſimillima largitate, vel illi eidem, vel ejusce liberis compenſare velis.

Nun-

Nunciatoria Vigesima Tertia.

*Felix ad Eugenium scribit de fratris
infortunio.*

Infortunium, quod tuo heri germano præter omnem opinionem obtigit, manum jubet ad-movere calamo, & illud celeriter perscribere. Cum à nuptiis vino approbè appotus domum equitare statuisset, equus, nescio quo strepitu perterrefactus cœpit in altum exilire, & tamdiu mirum in modum sævire, atque calces elidere, dum vectorem excuteret ephippio. Miserrimus Juvenis ephippii loris implicitus tractus est per tesqua, & saxa, costam, & crus diffregit medium, vultu sædè sauciato. Jacet ægrotus in meis modò ædibus. Acciri citra moram jussi chirurgum, ut fracta membra curaret. Nihil deesse patiar dilecto Adolescenti, cum quo magnam habeo commiserationem. Datæ ex ædibus.

Nunciatoria Vigesima Quarta.

*Fulgentius scribit ad Nazarium epistolam
mixtam.*

Terribilis in nostro hemisphærio cometa videtur jam integro octiduo, longum habet syrma ad instar virgæ minacis crispatum, in metu versamur, ne fortè grandis mali sit prodromus.

Roma urbs crebris terræ motibus quatitur: Quadraginta hominum ante mortem in collapsis ædibus sepulti sunt. Multi jam non in urbe, sed sub dio metu mortis habitant. Alicubi, ut audio, terra pariter tam horribiliter contremuit, ut urbium aliquæ penitus exterminatæ sint, aliæ graviter vastatæ. De his plura occasione proxima. Ignatius noster sub initium Maji in Hispaniam trajecit. Turca periculosa & gravia bella molitur adversum Christianos, in ultimam eorum perniciem graviter sese armat: Hinc magna undique oritur consternatio: Conducuntur apud nos numerosi exercitus equitum, & peditum, ut tanto hosti paribus viribus obvietur. Brevi aliquid memorabile audietur. Hæc in præsens, ut primum certitudinem habebo, rem accuratè, & peculiari-ter perscribam.

Nunciatoria Vigesima Quinta.

De reconciliatione inter Fortunatum & Kilianum.

Post Vatiniana odia, & longa discordiarum fomenta optata tandem Kilianum inter, & Fortunatum coaluit amicitia. Utinam sit durabilis, & stabilis, ad quod credendum nullis persuaderi possum argumentis: Novi utriusque calidam naturam, ad æstum, iracundiam, & furorem pronam; timeo, ne modica rursus offensa, & inanis imaginatio antiquas discordias, & jurgia excitet,
præ-

præsertim cùm soleant compositæ amicitiaë semper aliquas de prioribus intestinis diffidiis scintillas retinere, sicut curata vulnera cicatrices. Interim tamen meliora sperabimus.

Nunciatoria Vigesima Sexta.

*Hector significat Patri se militiam
adiisse.*

AN lætum, mæstumvè nuntium meis è litteris accepturus sis, ignoro, colende mi Pater. Philosophicam togam exui, eamque permutavi cum gladio, & chlamyde. In bello sub Martis galea stipendia mereri, & fortunam deinceps sectari meam cupio. Et quid me absterreat à concepta mente? an repentinus fortè interitus? certè non. Omnibus, quotquot nasci datum est, moriendi necessitas incumbit. Quid? quod etiam præstat celeri morti in Campo Martio perire, quàm domi diris cruciatibus, lentisque morbis: In acie, non in lecto, aut in plumarum lenocinio animam exspirare laudabile est. An fortè scientiæ me retrahant, quæ magnis sumptibus, & multo sudore steterunt? neque istæ. Ea nunc vivimus tempora, quibus omnis penè honor Musis eviluit: Pauci ex doctissimis promoventur, & donec id fiat, diu currendum, diuque expectandum est.

Audisti, quòd nihil à proposito me deterreat. Jam audi, quid animet. In bello aridente fortuna

tuna quivis citò spoliis locupletari, & grandis Dominus evadere potest. Sunt qui unico generoso in hostem ausu orbi inclaruerunt, divitias, & immortalem sibi famam pepererunt. An non similis fortuna etiam mihi obtingere possit? animum non despondeo: bona spe fretus arma capello. Valete, charissimi parentes: Quæstum & sortem in bello, gloriam in conflictibus, & vulneribus quæro. Valete.

Nunciatoria Vigesima Septima.

Sixtus significat Ludovico, quomodo Anicetus valeat.

Sub vespertinum heri crepusculum Anicetum accessi, utriusque nostrum amantissimum. Sanè periculose decumbit. Videtur is mihi indubia mortis victima, decrescunt vires, ægrè spirat, & nauseabundus stomachus nullos amplius recipit cibos. Quin agitur nonnunquam phantasiæ intemperiiis. Ut felicem mortem obeat, cum omnis spes vitæ longioris deposita sit, tuis eundem precibus impensè commendo.

Nunciatoria Vigesima Octava.

Henricus certio rem facit Zosimum de morbo suo.

Litteras aliena manu hac vice scriptas mittere cogor, cum propriam ad formandos characteres præ morbi acrimonia levare haud valeam.

Ante

Ante quatuordecim abhinc dies subitum frigus omnia mea membra invasit, successit calor, paulò post frigus & calor vicissitudine quadam alternare solebant. Odoratum penitus, & vim gustandi aliqua ex parte amisi. Nullæ sapiunt epulæ, quamquam diligenti operâ præparatæ. Vis morbi fit in dies efferatior, actum erit de vita, nî malo per præsentissima remedia occurratur citra moram. Familiares, & necessarios meos, qui istic vivunt, perhumaniter meo nomine saluta, quorum devotioni in sacras preces animam meam tam in vita, quàm post fata peculiariter commendo.

Nunciatoria Vigesima Nona.

*Valentinus ad familiarem suum de
statu morbi.*

A Sperrimæ cujusdam febris paroxismus adeo vehementer non ita pridem me corripuit, ut nihil acerbius unquam sustinuerim in tota vita. Sitis, quæ fuit vehementissima, supra modum me divexavit; corporis verò vires intra paucos dies in tantum sunt extenuatæ, ut desperatâ salute ultimam profectò horam, qua fracto corporis ergastulo ex hoc mundo esset migrandum, timide expectaverim; sed, quæ DEI gratia est, convalescere in dies, & melius habere incipio fugiente dolorum acrimonia, & calore nonnihil temperato. Sapiunt iterum dapes, & incrementum sentio novi vigoris in corpore. Commendo me amicorum precationibus, ut earum virtute citiùs sospes fiam.

Nuncia

Nunciatoria Trigesima.

*Erasinus certiozem facit Clementem de
profectione sua.*

SPopondi abituriens de profectione, qualiter
successisset, aliquid in patriam rescribere.
Superest modò, ut meis promissis, & vestris satis
faciam desideriis. Navigationem satis infauktam
habuimus, cum in Angliam trajiceremus, siqui-
dem bis præsentissima subivimus vitæ discrimina.
Prima vice celox in voraces navium gurgites ve-
hementi turbine, pariq̃ue conjecta est impetu, ut
mergi jam cœperit, velumq̃ue ventorum violentia
perruptum sit, fuimus tum toti in exhauriendis
aquis, & in rate dirigenda. Nonis Julii rursus
incurrimus pericula, quandoquidem navis in edi-
tam, & è fluctibus emergentem petram tanto im-
pegit impetu, ut nemo non interitum vel metuere
potuerit, vel meticolosè prospicere. De omnium
salute actum esse opinabar, ita in altum attolleba-
tur celox, rupiq̃ue tenaciter adhærebat. Divina
tamen bonitate etiam secundum hoc summum pe-
riculum evasimus incolumes, & in Angliam felici-
ter appulimus. Fruimur hic rerum omnium an-
nona, & mira aëris temperie: Post unius alte-
riusvè hebdomadis commorationem placet in Gal-
liam profectionem prosequi. Si quid rarum, &
calamo dignum obtigerit, celeriter habebitis litte-
ras novorum nuntias. **DEUS** secundet nostra
cœpta, ut benè prospereq̃ue hoc itineris mihi eve-
niat, Commendo me singulariter vestris precibus.

Nun-

Nunciatoria Trigesima Prima.

Columbus Columbano perscribit profectionem suam.

Gratularis mihi praesentibus, quas ad manum habeo, litteris, de prospero in Italiam adventu, gaudeo & ego similiter mihi gratulabundus, quod ex tot in incerto navigationis cursu periculis incolumis, vivusque evaserim. Fortunam habuimus terrâ, pelagoque adversam. Venetiis piratas vix effugimus, in quorum manus si pervenissemus, aut moriendum nobis fuisset, aut, quod morte tristius est, in servitute vivendum, nihilque aliud, quam fames & labor venditis impendissent. Deinde octavo idus Junii navis cum lembo suo & celoce impingebant in scopulos; attollebatur celox reciproco fluctuum allisu ad rupes: Tetris nubibus caelum, animi verò nostri metu, & horrore involvebantur. Tantus fuit maris tumor, navis jactatio, tantique ventorum turbines, qui tribus continuis diebus durarunt, ut ipsemet Navarchus asseruerit, haud esse se in tali discrimine vel unquam, vel usquam versatum, qui tamen ætatem contriverat inter marinos fluctus, & nauticos labores: Nihilominus, quæ DEI clementia est, ex tot, & tantis periculis omnes ad portum feliciter appulimus. Vivimus modò in florentissima Civitate N. habemus suavissimum otium, & rerum omnium copiam, morabimur hic, donec peregrinas linguas, leges, & mores aliquantulum con-

condiscamus, tum aliò nos conferre fixum habemus. Claudio jam litteras, & illis includo meum erga vos amorem antiquum, affectumque sincerissimum. Denique parentes, fratres & sorores quàm optimè diutissimeque valere jubeo.

Nunciatoria Trigesima Secunda.

Xistus ad Norbertum perscribit indignissimum Ferdinandi interitum.

R Edditæ mihi sunt abs te litteræ optatæ illæ quidem, & gratæ, utpote amore fraterno, & humanitate plenissimæ, voluptatem tamen, quam ex epistolis tuis alioquin capere soleo, & animi serenitatem, quam habui antea, eripuit indignissimus interitus Ferdinandi, qui quot vulnera ab hoste suo infensissimo accepit, totidem mihi inflixisse videbatur. Amavi hominem istum amicissimum ab eo usque die, quo primùm nosse eundem cœpi, suspexi doctrinam, ingenium, morumque suavitatem summâ semper, quâ potui, reverentiâ, extulique laudibus ad cœlum usque. Vivimus unâ semper conjunctissimè in suavissima, & medius fidiis optima animorum consonantia. Jam verò ignominiosè tractatum, & crudeliter ab Assassino extinctum abs te audio. Heu! quis non moveatur? quis non mœrore conficiatur, aut animo cadat? dies noctesque ante oculos versatur squalor, luctus, & mors indignissima. Moveor haud aliter, quàm si parenti parentarem, aut lugubre
de

de fratris mei obitu nuncium ad aures allatum
fuiſſet meas. Vale!

Nunciatoria Trigefima Tertia.

*Florentinus Marco Antonio ſignificat obi-
tum Pancratii militis.*

QUod me pænè exanimat, ac macerat, luctuo-
ſiſſimum hæ litteræ nuncium tibi afferunt.
Pancratiuſ amicus noſter, qui ſemper pancraticè
cum hoſte confligit, quique in ſubeundis periculis
identidem intrepidus, & in exantlatis pro dilecta
patria laboribus incomparabilis miles extitit, heri
die ſubluctri glande ab hoſte trajectus eſt, cùm ex-
cuſiones facere, & illatam urbi obſeſſæ vim ſtra-
tagemate niteretur repellere. Ejus tu animam
DEO commenda, ſimile Chriſtianæ pietatis ob-
ſequium pro chariſſimo amico noſtro præſtabo.
Vale!

Nunciatoria Trigefima Quarta.

*Anicetuſ ſignificat Macario infortunium,
& mortem Ambroſii.*

MAJUſ nuper per funeſtam epiſtolam in corde
vulnuſ accepi, quàm ab inſenſo hoſte ſuo
Ambroſiuſ in corpore. Vix fui apud me præ mera
conſternatione, & tam tragico caſu. Scio quidem,

calamitatem hanc utriusque nostrum communem fore, ex hoc tamen capite sum miserior, quam tu, quia Ambrosius proximus meus consanguineus fuit omni Ambrosiâ mihi dulcior. Ab inveterato hoste Tiburtio repetitis ictibus secundum femora crudeliter sauciatus est, ita quidem, ut diu nullum vitæ superstitis signum ederet. Chirurgus, postquam æger se, & vires suas recollegit, instrumentis leniter denuo vulnus aperuit, & concretum expressit sanguinem, suo deinde iudicio aptum emplastrum applicuit, sed in cassum. Ægrotus enim crebra cœpit pati deliquia, interclusus spiritus meare arctius, & cum tribus diebus decubisset, pientissimè demum occubuit. Uxor lamentatur miserabiliter, nullum vult amplius admittere solatium. Similiter liberi totam domum complent tristissimo ejulatu: Horum orphanorum fortem miseratus Joannes avunculus liberis destitutus promisit, velle se duos ætate juniores in filios, & bonorum omnium hæredes assumere, cæteris apud matrem relictis. Vale!

Nunciatoria Trigesima Quinta.

Nazarius certiolem facit Hugonem de morte Demetrii.

PLacuit Divinæ Majestati nonis Martiis Demetrium ornatissimum, & florentissimum virum unâ ante auroram horâ ex hoc mundo avocare, ejusque merita (erat enim vir integerrimæ vitæ) æterno

æterno præmiare bravio. Gravem suam ægritudinem alvi, & viscerum tormentis excruciatum ultra mensem protraxit: Neque valuit amplius ultimis morbi diebus aliquid nutrimenti sumere, nisi extremo adnissus conatu: dehinc caducam hanc vitam exosus perlibenter diem suum obiit: imò verò gavissus est de hoc transitu ad alteram vitam tanquam de humanæ miseriæ termino, & principio felicitatis æternæ. Ante obitum fecit aliquot pia, ut vocant legata, condito præviè testamento. Centum florenos præcepit in stipem pauperibus erogari, & totidem Sacerdotibus in missas ad animæ suæ solatium legendas. Denique triginta florenos legavit hospitali. Cæterum ad justa funebria persolvenda præsentem te sistes cras horâ ante-meridiana circiter octavâ. Vale!

Nunciatoria Trigesima Sexta.

Sigismundus Ferdinando significat infortunium & mortem Lellii.

Lætiora mallet scribere, quàm funesta & tragica, verùm etiam hæc perscribi denique debent, quæ ex DEI permissione, aut prementis fortunæ miserabili casu contingere assolent. Lellius charus utriusque nostrum consanguineus suam in Austriam adornavit profectionem, metu naufragii maluit equo uti, quàm navigio, sed infastè: siquidem fugiens Charybdin incidit in Scyllam Mildorfii, cum trans pontem id temporis malè compagi-

paginatum equitâſſet, cœpit equus, ut erat effe-
rus, in altum aſſurgere, calcitrare, & tamdiu fræ-
ni impatiens retrogredi, donec ex errante veſtigio
unâ cum vectore præceps ſit actus in fluvium. Heu,
quanta miſeria! luctandum fuit miſero partim cum
ſævientibus undis, partim cum loris ephippii, qui-
bus uno pede inhæſerat implicitus. Denique poſt-
quam poſt multam defatigationem iis exſolutus
fuit, ejecerunt undæ ſemi-mortuum in littus, ubi
per unam, alterâmvē horam ſpiritu ægrè meante
jacuit omni auxilio deſtitutus, tandem in præſen-
tia ſui comitis ſub vespertinum crepuſculum, ſicut
ſol lucere deſiit, ita & ille vivere.

Nunciatoria Trigeſima Septima.

*Jordanus ſignificat Caſtulo ſuum in mari
infortunium.*

Notra in Siciliam navigatio oppidò infauſta
fuit, & infortunata. Breviter cū præſen-
tes eſſe, & unâ colloqui non poſſimus, itineris no-
ſtri rationem referam. Calendis Junii Pardovæ
conſcendimus navim, & per quatrimum habui-
mus tempeſtatem ſatis faventem: poſtmodum na-
vigantibus grandis ſupervenit tempeſtas, celox non
minùs valido quàm adverſo ſemper agitata vento
in extremum nos vitæ conjecit periculum. Omnes
ſubitus corripuit timor, paulò poſt ortus eſt pro-
miſcuus clamor, & magnus hercle ejulatus ob præ-
ſentiſſimum, qui ante omnium oculos verſabatur,
interi-

interitum: cùmque tempestas immensum augeretur, crevit etiam apud navigantes metus, & cum metu evadendi desiderium. Haud quidem longè aberamus à continente, ad littus tamen appellere videbatur impossibile. Quid fecimus in extrema consternatione? aliqui ex præfidentia, aut temeritate dicam, ut natando eluctarentur, profilierunt in aquas, sed cheu! momento citiùs fluctibus sunt absorpti: alii arreptis tabulis tentârunt quidem trajectum, sed irritò conatu: quando enim propiùs ad oram pervenerunt, continuò ad littus aquarum allisu, & rejectu repulsi sunt, & cùm nullibi cespitem prehendere possent, viribus lassè miserè demum perierunt. Contra verò ego, & Marcus Antonius consanguineus meus, quæ summa DEI clementia erat, item Petrus Maurer, Marcus, & Philippus Stainer omnes noti patriotæ, in navigio persistentes involuti, & evoluti periculis incolumes evasimus cessante denique ventò. Reliqua omnia ex animi sententia cessare, DEO sint laudes & infinitæ gratiæ. Et hæc scire te volui per perbreve epistolam, quam heri post cœnam efformavi, ut mecum DEO ob immensum beneficium gratias ageres. Vale!

Nunciatoria Trigesima Octava.

*Anacletus perscribit Alexio annone
caritatem.*

Vivimus, mi Alexi, miseram vitam, & sanè dura tempora; præteriti anni hyems perfrigi-

frigida, nix præalta, & diu durabilis ingentem annonæ caritatem invexit, & fructuum penuriam, Siquidem semina, & terræ satus suffocati sunt, arbores verò intenso, & peracerbo frigore arefactæ nullos fructus protulêre. Venditur modò hic in patria nostra una frumenti scapha octodecim florenis: pauperes non habent, unde emant panem, gravem cum suis liberis patiuntur famem, quam, ut pellant, & latrantem stomachum tranquillent, omnem, quam domi habent supellectilem vendunt, vel pignori exponunt. Publico quidem edicto cautum, & severè fuit prohibitum, ne quis exteris frumentum præsumat divendere, & ne emptores plus de frumento coëmant, quàm opus sit ad familiæ sustentationem, nihilominus magna passim apud omnes miseria est, & rerum omnium penuria. Ad sublevandum commune malum debent agricolæ frumentum pretio, sicut à Magistratu taxatum est, divendere, & quidem solis indigenis, utpote quorum major in tali statu ratio habenda. Exteris nihil de frumento conceditur.

Ad cæteras misérias nostras accesserunt varii inter homines morbi, præsertim calidæ febres, quibus multi laborant: & internecina pestis inter pecora, quæ ita fuit aucta interjectu unius mensis, ut contagiosa hac lue, quæ videtur esse immedicabilis, multa millia pecorum sint strata. Quanta sit ubique lamentatio, quantus denique metus, ne fortè pestilentia oriatur, non sum dicendo, nec angustia temporis explicare permittunt. Multi civium, quod panè oblitus fuisset scribere, ad tantam hoc anno egestatem redacti sunt, ut modò stipem

stipem cogere, & de eleemosynis mendicatò corro-
gatis vivere debeant. Vale!

Nunciatoria Trigesima. Nona.

*Heraclius certiozem facit Malachiam, se-
cum commilitonibus in profectioze
sua in latrones incidisse.*

Postquam Antonius Sylvius multos in Academi-
cis scholis annos magno cum labore consum-
pserat, statuit cum aliquot commilitonibus, quo-
rum primus ego eram, peregrinas terras lustrare,
& aliarum gentium mores intueri.

In Catalonia migrandum erat per vastam syl-
vam latrociniis infamem. Et quæ nostra erat in-
felicitas, inopinatò in præfata sylva pervenimus ad
aliquam casam rustico tuguriolo haud absimilem,
quæ per acclivia difficilem habebat aditum, ubi au-
ditus est euntium strepitus, cùm ecce! erumpunt
latrones, iiq̃ue omnes armati, quorum aliqui accin-
cti erant gladiis, alii verò oblongis armati hastis,
& sclopetis onerati. Primum commilitonum im-
maniter occiderunt, quia tentabat vim vi repelle-
re: isq̃ue erat Theodorus Pusch Germanicæ natio-
nis. Fulgentio Heber vestes, & pecuniam ade-
merunt, non autem vitam, pro qua servanda sup-
pliciter rogavit. Me porro utpote staturâ, & cor-
poris mole è cæteris haud parùm eminentem du-
rissimè tractârunt, post vulnera, & verbera arbori
me alligarunt mucronibus crudeliter configendum:

sed quæ DEI gratia erat, à Mercatoribus super-
venientibus omnes, quâ cuique metus suaserat, in
fugam sunt acti. DEO sint infinitæ gratiæ, quòd
è rapacibus latronum manibus nos clementer digna-
tus sit eripere. Vale!

Nunciatoria Quadragesima Prima.

*Theodulus perscribit Hieronymo Utenho-
vio tempestatem grandinis.*

Perdilecte Hieronyme.

VEra sunt, quæ scribo de hesternâ tempestate
grandinea, quamquam supra fidem homi-
num: tanta fuit sævitia, & tanta ventorum vio-
lencia, ut arbores pænè omnes, & plurimæ ædes
magnò fragore stratæ sint, & dirutæ; fruges ve-
rò densa grandine ictæ penitus prò dolor! perie-
rint. Paucis perstringam illam cladem, & miseriam,
quam iratum cœlum intulit: sub vesperam subita
ferrugine inductæ sunt cœlo nubes, ventorum tur-
bines vehementissimi suâ insolitâ violentiâ progno-
sticum fecêre præambulum secuturæ tempestatis,
quæ adeo visu fuit horrenda, ut fatalem, & ulti-
mam mundi perituri scenam trepidi expectaveri-
mus: cœperunt enim è cœlo emicare fulgura, mu-
gire tonitrua, & horrifono fremitu sævire venti,
ac ita denique grandinare, ut ad quinque milliaria,
nisi quid erro, fruges omnes ingenti clade depopu-
latae sint. Paulò post secuta est tanta aquarum
eluvies, ut agri, prata, & horti saxis, & arena sint
opple-

oppleti. Heu nos miseros! funditus omnes unâ ruinâ prostrati jacemus, quis ab altero mutuum auxilium sperabit? omnes nobiscum se miseros effectos conquerentur: nuspiam supererit aliqua spes, nuspiam aliquod auxilium. Vale!

Nunciatoria Quadragesima Secunda.

Heraclitus perscribit Romualdo infortunium incendii.

IN perbreui hoc epistolio nostri ad te gemitus deferuntur, & quæ inter scribendum in chartam fluxerunt, lacrymæ. O me miserum, & mali fati hominem! una nocte, vel, ut rectiùs scribam, una clade de honestæ sortis, ac fortunæ statu ad extremam redactus sum paupertatem. Incendio sub primam noctis horam ædes cum omni supellectili (nescio quo incensore, aut quâ incuriâ) absumptæ sunt: pecora, triticum, vestes, pecunia, & omnia, quæ habui, edacibus flammis perierunt. Dilecta uxor subito casu consternata linquente spiritu in terram corruit, jacet modò sub alieno tecto ad mortem ægrota. Et quæ major nostra miseria est, una calamitas excepit alteram. Franciscus Antonius, cùm vellet jumenta, pecuniam, & chartam rationariam incendio eripere, ipsemet vel flammis correptus, vel ruentis ædificii mole stratus, vel denique fumo suffocatus interiit. Plura scribere ubertim ex oculis profluentes vetant lacrymæ. Dilecte Romualde in afflictâ hac fortuna habe, obsecro, & me, & uxorem, & reliquos liberos tibi commendatos, Vale!

Gratiarum Actoria Prima.

Andreas gratias agit Antonio amico suo.

AMplissimas tibi habeo gratias, mi Antoni, quòd in omnibus rebus mihi gratificeris, & ambiguo consilium suppetas, vel egenti pecuniam; prout necesse esse videtur. Amicum te exhibes, non tantùm quando suavissimæ Etesix perflant, sed etiam quando durus Boreas.

Cuperem equidem aliqua mihi offerretur occasio non habendæ solùm, sed etiam referendæ gratiæ ob præstita beneficia, intelligeres profectò me unum omnium esse gratissimum, qui benefacta & memori mente retinet, & benefactores debito, uti par est, amore prosequitur, occasionemque sedulò inquirit, ut obsequia compensentur obsequiis. Vale!

Gratiarum Actoria Secunda.

Gregorius gratias agit Raymundo pro munere natalitio.

NEscio, quo fato mihi contigerit, ut Dominatione Vestra Natalem meum tam liberali munere celebrârit. Certè id non meo merito, sed Dominationis vestræ benevolentix adscribendum haud

haud injuriâ existimo, pro qua eas habeo grates, quas sincerus in me affectus, & grati animi debitum exigere videntur. Conabor proinde exiguis meis obsequiis, & quacunque gratificandi promptitudine me suæ Dominationi sistere, ut experiat, beneficium hoc in ingratum non cecidisse. Non sinam apud me emori tanti recordationem affectus, cum eorum è tribu non sim, nec esse cupiam, qui beneficiis utuntur ceu floribus tamdiu gratis, quamdiu recentibus. Rependam ad recursum Natalis Dominationis vestræ id munus alio. Et utinam remunerationis dono quàm simillimo inservire possim. Interea me commendo.

Gratiarum Actoria Tertia.

Jordanus gratias agit Eleutherio ob collata beneficia.

TAntæ sunt gratiæ, quas gratioſo Mæcenati debeo, ut exuberante multitudine nec verbis possint explicari, nec mente ad unum revocari calculum. Si vices exigantur, ingenuè fateor, non sum solvendo, si verò grata memoria pro censu sufficiat, eam ex asse consecro, nunquam passurus, ut tot favores in me velut ingrato homine sepeliantur: Indignus enim accipiendis beneficiis jure censetur is, qui obliviosus est acceptorum, bestiisquæ inferior, utpote, quæ ingratitudinis vitium omni modo averſantur.

De reliquo, cum exiles fortunæ gratias referre non sinant, saltem agere non negabunt Gratioſo,

ac Clementi benefactori meo ; quin jubebunt largissimum Mæcenatem , & ingentia , quæ sæpenu-
mero indeptus sum , beneficia dilaudare perpetua
panegyri, Deumque rogare, ut eundem diutissimè
in prosperrimo semper statu sospitem conservare
dignetur. His omnibus ego non contentus Socra-
tem æmulabor , qui cum parem facultatem bene-
ficia remunerandi non haberet, exclamâsse fertur :
Socratem pro beneficiis accipe, ô Plato. Ita simi-
liter, beneficentissime Patrone, cum nihil præter bo-
nam voluntatem habeam, accipe pro munere me-
ipsum, accipe studiosam voluntatem ad omnia ob-
sequia promptam, & mille nominibus tibi obliga-
tam. Data idibus Februarii.

Gratiarum Actoria Quarta.

*Bernardus gratias agit Vito benefactori
suo colendissimo Patrino.*

IN dies novis me tibi obstringis beneficiis, ut fa-
cultatem ad dicendas gratias parem non repe-
riam; tantum enim tibi uni optimè de me merito
Patrino, ac Patrono debere me profiteor, quantum
ulli alteri. Quid jam ego? an emori sinam tantam
beneficentiam, & summi recordationem affectus?
minimè verò. Absit à me procul pessimum ingra-
titudinis vitium, quo qui infectum se reperit, non
modò humanitatem prorsus omnem, sed ipsum
etiam hominem exuit, infra bestiarum conditio-
nem deprimendus, quum & illæ ingratitudinis vi-
tium averfentur insito naturæ dictamine. Cupe-
rem

rem sanè , ut totus lingua fierem ad prædicandam
ubique gentium liberalitatem tuam, deinde ad gra-
tias saltem agendas , cùm referre paupertas neget.
Id de me certum habeto, nihil mihi fore in vita ac-
ceptius , nihil gratius , quàm tuis servire utilitati-
bus. Si quà operâ meâ quocunque tempore uti
dignaberis , habebis servum ad omnia promptum
obsequia. Vale!

Gratiarum Actoria Quinta.

*Cletus gratias agit Bonifacio bene-
factori suo.*

QUi se beneficiis noverunt obæratos, cùm aliud
non possint, saltem grati animi censum suis
benefactoribus persolvunt. Ita me tibi obstringis
plurimis , ac maximis beneficiis tuis , ut amplius
solvendo non sim ; cùm levia, imò nulla sint mea
obsequia , quæ reddere æquivalens non queunt.
Quid igitur agam? promptam in omnibus obse-
quendi voluntatem ex asse tibi consecro ; quid-
quid obsequii petieris , id ita libenter faciam , ut
vix aliud quidquam libentius : Nutus pro manda-
to erunt, & obsequia titulo obligationis percupidè
præstabo , nec committam , ut benefactoris mei
memoriam ulla unquam oblivio deleat , sed in id
unicè ero intentus, ut cum debita gratitudine me-
mori mente beneficia retineam, & velut perpetuus
buccinator , ac panegyrista apud omnes ea extol-
lam, & ubique divulgem. Vale!

Lauda-

Laudatoria Prima.

Laudatur apud Parentes Crescentius.

OMnia præclara, quæ benè moratum ornant Juvenem, de Crescentio tuo narrantur. Supremo Numini, DE!paræ, & cœlitibus tenerum exhibet cultum, suis verò Superioribus debitam in Scholis observantiam. Moribus ejus nihil suavius, nihil ornatius. Parcè loquitur, & circumspectè, ne ullum inconsiderato offendat verbulo. Quid verò de litterario progressu scribendum? id, quod summam laudem meretur. In Scholis quippe nulli secundus est, constanter primum, aut à primo proximum occupat locum. Amo Juvenem mirum in modum, ac singulari benevolentia complector, eumque sicuti meretur, parentibus de optima nota commendo.

Laudatoria Secunda.

Orentius laudat Firminum apud Parentes.

Singulari Firminum vestrum benevolentia, quantum jure exigere potest, complector. Est puer scitus, comis & apprimè honestus: Totus in tenella ætate sciendi avidus. Primo diluculo lectulum suum deserit, ut possit vacare studiis, ex quo omnia bona ominandi occasionem capio: Siqui-

Siquidem si à prænuntiis auroræ radiis diem metimur, cur non pari jure virum ab ætate, & genio puerili? Tales quippe solemus plerumque viri esse, quales aliquando fuimus pueri sub initium auroræ, quando vel parùm sapere incepimus. DEUS conservet filiolum vestrum talem, qualis modò est, & incrementum addat, ut alacriter, atque constanter pergat in virtutum, & scientiarum semita. Unum monendum occurrit, ut puerum decentiùs vestiat, ne in conspectu viri honesti erubescere debeat; nam vestes longo usu omnino sunt detritæ: Accedit, quòd non solum formosi mores, sed etiam decens vestitus Juvenem ornare, acceptumque reddere soleant. Vale!

Laudatoria Tertia.

*Zanchius laudat Lucium, vituperat
Lentulum.*

Lucius vester acuto & subtili præditus ingenio lucet undequaque, & virtutibus, & scientiis, & accurarâ in studiis diligentia. Continenter versatur in libris, nil temporis effluere sinit inertio aut crepundiis puerilibus. Mature surgit manè stans quotidie horis.

Non detinet Juvenem lecti calor, nec absterret hyemale frigus, uti apud alios studiosos fieri amat.

Antequam studiis applicet animum, exsolvit matutinas preces flexis humi genibus ante pendentis Crucifixi, & Deiparentis imaginem. Quid in ludo?

ludo? nemo ipso tranquillior, nemo ad parendum promptior. Toto Scholæ tempore attendit ad Scholia, & Præceptoris sui explicationem. Parem laudem conciliat Lucio eximia probitas. Sacram mensam omni mense sæpius accedit expiatâ prius per exhomologesin conscientiâ; quo fit, ut suo Professori in magno pretio, &, ut meretur, in præcipuis sit amoribus. Id unum ago meis his litteris, ut parentes habeant consolationem, &, ut filius ad Paschale tempus novas, quas affectat, acquirat vestes. Quas, si obtinuerit, evadet quotidie vitâ melior, & eruditione multò ornatior. Hæc de laudibus scitissimi filii vestri.

Jam accipite vituperium Lentuli patruelis.

Lentulus habet genium, & ingenium totum quantum diversum. Quando manè è somno excitatur, surrigit quidem caput, sed non surgit, murmurat aliquid obscurum gutture stridulo, postea iterum in pulvinar relabitur, aut in alterum se latus vertit, & ut antea placidè sopori indulget, tanquam si vellet Endymionis somnum dormire.

Quando ad aulam sive ædem sacram acceditur, adrepit is inter postremos illotâ facie, impexis crinibus, & incomposito vestitu. Locum Decurionis obtinet rarò; Senatûs verò nunquam.

Et hæc de utroque veraci calamo.

Valete!

Lauda-

Laudatoria Quarta.

Eugenius laudat Emmeramum studiosum.

Magni facio Emmeramum ob insignem, quam adhibet diligentiam, & ob egregios virtutum, atque scientiarum spiritus. Ita è centum, & viginti condiscipulis eminet in hac alma, & celeberrima Universitate, ut paucos sit reperire, qui illi sint similes, nullos verò, à quibus se superari patiatur. Non novercam, sed benignam sese Matrem natura exhibuit, quando ingenii subtilitatem conjunxit cum maturitate judicii, quorum alterutrum paucis, utrumque verò paucissimis obtingit. In Theologia disertè solvit, quæ Adversarii intorquent, argumenta, & nervosè premit, quibus cum litem habet scholasticam: In admirationem omnes rapit, ad æmulationem verò non paucos sui studii Theologos, quibuscum palmam partiri renuit.

Laudatoria Quinta.

Liborius laudat festivos lepores Adriani.

Summopere innoxios, & ingeniosos amo supra mensam discursus, ipsa epularum condimenta superant, cum non corpus, sed animum, qui potior est corpore, pascant. Ingenui sales sunt sapida bellaria, sunt pretiosæ, & exquisitæ cupediæ, quæ torpentes excitant spiritus. Unum tamen

R. D. Schaur Epist.

G

haud

haud rarò deesse notatur. Quid illud? debitum moderamen, prudentia, & cauta circumspectio, ne in jocis excedatur. Si vel unus convivantium ridiculis dictariis tangatur cum aliqua erubescencia, statim facetiæ in probrum, & festivi sermones vertuntur in convitium. Sales quidem sunt, sed non cum sale misti. Crassioris judicii, & linguæ protervioris ejusmodi homines æstimandi sunt, qui hospites, ut quandoque fit, cum honore invitant, & cum erubescencia fœdè traductos dimittunt. Artis est, quam pauci rectè nōrunt, ludere sub convivio, quin offendatur DEUS, quin homines. Cur tanti te faciam, mi Adriane, & cur tam libenter te videam in conviviiis, in congressibus, & alicubi, ubi familiares habentur discursus, potissima & ferè unica hæc est ratio, quia nempe omnes discursus tui sunt amœni, recreativi, & honesti, neminem lædunt, omnes recreant. Ludis more tuo, velut catuli, qui molli dente sine vulnere, & sine ullo nocumento cum sui similibus certant. Et hoc maximam meretur laudem, ubique te acceptum, mireque gratum reddit. Vale!

Laudatoria Sexta.

Franciscus laudat Hieronymum Studiosum.

Hieronymus Nepos tuus ita se gerit tam in studiis, quàm Musica, ac morum integritate, ut plus ab eo desiderari non possit. Nihil supra meritum exaggero, parcus laudum, & hostis adula-

adulationis. Spes est non exigua, puerum sub scholastici anni finem uno, alteróve donatum iri præmio. Ob laudabiles, & integerrimos mores est Professori suo singulari solatio, cæteris verò suæ scholæ condiscipulis non modico exemplo. Interea commendo me sacris Dominationis vestræ precibus. Dabam Oeniponti d. 26. Julii.

Laudatoria Septima.

Sempronius laudat Hermannum Juvenem.

INcomparabili amore, studio, & benevolentia Hermannum vestrum magnæ spei Juvenem complector, eo potissimum ex capite, quod parentum expectationi, & piis Præceptoris sui conatibus in omnibus abunde respondeat, nec non præclara diligentiae edat specimina. Meus calamus id apud colendissimos parentes in præfenti efficere laborat, ut filium vos vestrum altioribus scientiis imbuendum curetis. Suo non deerit ingenio, nec spebus de se conceptis, toti perhonestæ familiæ præclarum aliquando decus, & ornamentum futurus.

Laudatoria Octava.

Nicodemus laudat veros amicos, vituperat malos.

NULLA est pretiosior possessio vero, & constanti amico, auro & argento est antefereendus.

dus. Peramande Corbiniane, nôsse oportet,
 non omnes esse genuinos amicos, qui politicis
 gestibus, & ceremoniis amicos mentiuntur, qui
 illis fidem habet, facile decipitur. Tria commu-
 niter numerantur amicorum genera. Primum
 continet *Amicos Nominales*, & hi plerumque sunt
 callidi, versipelles, & in propria intenti com-
 moda, exhibent se officiosos, quamdiu propriæ
 utilitatis ratio floret; si hæc cessat, vertunt terga,
 & desinunt esse amici.

Secundum genus sibi vendicant *Amici Men-
 sales*. Quid hi? amant fumantes culinas, onera-
 tas dapibus menfas, potiùs tua, quàm teipsum
 quærunt. Similes sunt muscis, quæ mensam stre-
 pero sonitu circumsonant, quando autem sunt sa-
 turatæ, deserto te avolant; sic similiter & illi.

Tertio loco veniunt *Amici Reales*, & hi o-
 mnium sunt optimi, nihil habent de aliqua simu-
 latione, fraudulentia, aut hypocrisi, juvant con-
 silio, juvant opere, & operâ, lætantur in secun-
 dis, & contristantur tecum in adversis. Si similem
 amicum præsertim hoc sæculo repereris, custodi
 eum velut gryphes in Ryphæis montibus
 aurum. Vale!

Officiosa Prima.

Virgilius scribit officiosas litteras ad familiarem suum.

Non sum oblitus humanitatis erga me tuæ, neque verò unquam obliviscar, quamdiu in vivis agere dabitur: quamquam multis modò parasangis distemus, ista tamen locorum distantia duntaxat ex oculis, non verò ex animo amicum te meum eripuit: Scio recenti memoria, quibus officiis, & benevolentia signis me semper persecutus fueris, quæ obsequia præstiteris, quidve amore mei in variis negotiis sustinueris, & quæ denique beneficia contuleris. Sanè vix sidera tot radios in terram spargunt, quot tu in me, meosque beneficia.

Utinam tui aliquando videndi haberem copiam, quantis incederem lætitiis! certè haud aliter oblectarer, quàm si Pylades suum Orestem diu desideratum, & longo non visum tempore salutandi, amplectendique occasionem obtinuisset. Da igitur id mutuo inter nos amoris, da hortantibus, & pristinae id benevolentia, revise familiaris tui lares, ut antiqua fœdera, amorem, consuetudinem & benevolentiam renovare, atque confirmare possimus. Vale!

Officiosa Secunda.

Pontianus scribit ad Umbertum Epistolam officiosam.

Litteræ tuæ, quas pridie nonas Januarii accepi, pergratæ mihi, perque jucundæ acciderunt lectu benevolentia notis insignes. Sub earum lectione visus ego ipse mihi sum dulci præsentia, alloquio, & tuâ, quæ summa est, humanitate perfrui. Ea mihi inciderunt tempora, quibus nuper & me, & fratrem, & patrum dapiliter & opiparè in Villa tua excepisti; pro qua hospitalitate eas iteratò tibi ago gratias, quas debeo, hoc est maximas, & amplissimas: Spondeoque ejusce me beneficii memoriam nunquam ex animo deleturum. Forem enim, si obliviscerer, agrestis Mopsus, nullo dignus amplius hominum consortio, potius ad ultimam Thulen amandandus, quàm ad tam lautum admittendus convivium. Nihil vehementius, nihil intensius opto, quàm occasionem, qua si non simili apparatu, saltem simili benevolentia argumento, & simili amoris affectu inservire possim. Vale!

Officiosa Tertia.

Marcellinus Gelasium familiarem suum invitat.

Litteræ tuæ ut amici, & obsequiosi hominis summam attulerunt nobis voluptatem, & ingens

gens tui videndi excitarunt desiderium. Quid enim amantium corda aliud volunt, quàm uniri velut magnes, & ferrum? Dices: Itâne verò non sumus amore conjuncti? sumus equidem, non verò corpore; ut jam & sic jungamur, tuam poscimus præsentiam magis, quàm litteras. Venies igitur ad nos decimo septimo calendas Septembris; quòd si obtemperaveris (obtemperabis autem) non tuæ tantùm humanitati, sed etiam expectationi nostræ secundùm animi sententiam respondebis. Vale!

Officiosa Quarta.

Joannes scribit ad Marcum Antonium urbanam epistolam.

TAnti facio tuam comitatem, & urbanam morum modestiam, ut tametsi epistolæ argumento prorsus caream, committere tamen non possim, quin scribam aliquas saltem lineas, ut ut breves, & inanes: Neque credo inanium lectione litterarum tædio affectum te iri, sed potius gavisurum ex ea præsertim ratione, quòd sint testes amoris, & mutux inter nos animorum consonantiæ. At nihil memorabile continent, aut crassiori Minerva præpoperè è calamo profluxerunt? nihil refert, quid tum? sufficit, quòd amorem spirent, & genuinum affectum. Nam præstat amicitiam litteris colere, licèt inanibus, quàm earum intermissione fidem dubiam reddere, & suspectam. Litteris conservatur familiaritas, taciturnitate verò

G 4

abole-

aboletur. Fac ut valeas, & quàm valde me amas,
tam sæpè scribe.

Officiosa Quinta.

*Pampinianus Hermenegildo sua obsequia
defert.*

Quirites verum amicum in forma venusti Juve-
nis adumbrarunt suo olim penicillo cum epi-
graphie: Longè & propè: Hyeme, & æstate.
Idque ideo; quia sincerus amicus manet semper
idem tam præsens, quàm absens, tam ridente,
quàm adversante fortunâ. Nulla temporum ve-
rustas, aut mutatio, nulla locorum intervalla pos-
sunt ullum ponere obstaculum, quin veri amici
mutuò sese ament, quin sibi ultro citroque con-
silio, vel auxilio in necessitate auxiliatricem sup-
ponant manum. Talem me crede amicum, de
quo omnia tibi utilia polliceri queas: Hinc omnia
mea obsequia perhumaniter tibi defero, & quid-
quid est virium, amantissimè dedico, felicitatis lo-
co semper habiturus, si quid deinceps conferre li-
ceat, quod sincerissimo amico meo poterit un-
quàm esse acceptum. Itaque tuum est jubere, si
quid cupis, meum verò ad nutum jussa capeßere
quocunque tempore, quacunque fortuna. Has
litteras sincerissimus in te amor, quo me totum
tuæ fidei, & antiquæ benevolentiaæ dedo, atque ex
asse consecro, scribendas dictavit. Vale!

Officio-

Officiosa Sexta.

Emirtius scribit ad Ivonem jus civile petentem.

PEtis à me multa verborum humanitate Jus Civile. Ocyus id mitterem, si ad manum foret. Jam integro semestri detinetur apud Sebaldum Jure Consultum, qui eo plerumque pacto libros commodatò accipit, ut eos restituat ad græcas calendas, hoc est, nunquam. Nemo est sanè illo ad mutandum pronior, & rursus nemo eo ipso difficilior ad restituendum. Ut humanis petitis tuis ex æquo faciam satis, connitar omni modo, ut codicem humanitate, vel si nequit aliter fieri, jurgio extorqueam; Deinde citra cunctationem ad te veterem amicum meum mittam, cui omnia mea obsequia ad nutum parata offero, quodocunque iis uti dignaberis. Vale!

Officiosa Septima.

Joannes officiosè excusat intermissas litteras.

Sinistra suspicaris de amico tuo ob intermissas longo tempore litteras. Cadere debet ex corde sinistra suspicio, ut firma stet diutius vera inter nos amicitia; subverendum enim, ne cordium fiat divisio, ubi cor unius occupaverit mala suspicio. Interim scias velim, me tanto tempore scribere non

potuisse ob tempestates , procellasque bellorum , quibus ad destinata loca omnia ægerrimè perferuntur , cùm passim intuta sint itinera. De cætero revereor te, non eo duntaxat nomine, quòd optimè sis de me meritus, sed etiam , quia dignus es, quem omnes viri boni colant, & venerentur. Nuper de novo me obstrinxisti, cui proin amplas habeo grates pro submisso munere , majores relaturus, quando propior conveniendi dabitur occasio. Cupio obsequiosè commendari Christophoro familiari meo in paucis dilecto.

Officiosa Octava.

Marcellinus ad Vedastum Consanguineum suum.

QUòd meum ex Italia reditum jucundè acceperis, ex amicorum relationibus exploratum abunde habeo , pro quo affectu haud vulgariter gavisus mihi sum, intelligens meam tibi salutem in votis esse perinde , ac tuam. Quid novi ex peregrinis terris domum attulerim, hauries coràm propediem , ex me occasione commoda. Cæterùm quid boni Romæ impetraverim , si nòsse vis, hæc breviter accipe. Fortuna non respondit consilio. Primo mense Proceres ad dignitatem, ad quam eniti cupiveram , ingentem spem fecêre , postero pollicitationibus, & suavi allectu marsupium evacuârunt: Denique spe, & dignitate frustratum ad patrios penates remiserunt, ita, ut & sumptuum me pœniteat, & tam longi itineris. Vale!

Officio;

Officiosa Nona.

*Januarius monenti , ne inimico fidat ,
gratias agit.*

Ferdinandus communis familiaris meus tuis me verbis hortatus est, ut mihi à Mauritio cavere, hoste planè infensissimo, eum in omnem nocendi occasionem intentum esse, struere vitæ meæ insidias, & occultis consiliis mihi mortem machinari tantò fraudulentius, quantò tectius. Habeo tibi gratiam, honoratissime Vir, qui mihi benè consultum cupis, amplectar tua consilia, rectaque monentem auscultabo. Circumspectè velut centoculus Argus inimicum ego meum posthac observabo, nunquam solus foras exhibo, congressum verò cane & angue pejus evitabo, ut nullus deinceps locus struendis insidiis relinquatur. Vale!

Officiosa Decima.

*Christophorus scribit officiosas litteras
ad Leandrum.*

QUòd obsequia mea, quæ levia sunt, supra merita tantopere extuleris, meque prolixo præconio laudaveris, fecisti amicè potiùs, quàm verè; videris hac in re Poëtarum figmentum veritate donâsse, qui fabulantur amorem carere oculis: Æque enim amicus fallitur de recta amici habenda æstimatione, quàm inimicus de inimici:
hunc

hunc livor occæcat, illum nimius amor, ut neuter aurum ab aurichalco, aut verum à falso ritè internoscere queat. Amicus quidem sum (in hoc non errâsti) usque ad aram sincerus; sed non tanti faciendus, quanti me æstimas, sufficit mihi, si in ultima tuorum classe numerari merear, & infimum servum agere possim. Cœterum cum ex amoris abundantia profectus sit hic error, non modo ferendus, sed summè amplectendus est; nihil quippe homini est insitum amore dulcius, nihil datum hac gratia suavius. Itaque quemadmodum valde lætor de tuo in me studio, & amore, ita nihil avidiùs, ardentius-que opto, quàm ut inter nos & constans permaneat, & semper magis ac magis crescat. Vale!

Officiosa Undecima.

Maurus ad Columbanum.

EX Mauritiî litteris cognovi tuam erga me benevolentiam, & amorem planè singularem: Vehementer lætatus sum, tuo etiamnum in animo veteris inter nos necessitudinis hæere reliquias, & quòd humanissimum Patris tui imiteris ingenium, viri sanè officiosissimi, & sapientissimi, nec non de republica quàm optimè meriti, cum quo tanta mihi fuit familiaritas, ut major cuicumque esse possit cum nemine: Utinam, quod partes grati animi exigunt, vices rependere possim vestræ humanitati, amoris, & studio. Id agam, meis ad DEUM precibus, ut parens jam pridem

pridem vitâ functus æternæ felicitati (si fortè ea nondum potitus sit) tu verò diutissimè huic sæculo vivas, donec hujus vitæ satur æternam ipsemet demum expectes. Vale!

Officiosa Duodecima.

Remigius scribit officiosas litteras ad Ubaldum familiarem suum.

ACcepi heri cum fratre tuo cœnans idibus Augusti datas abs te litteras, cùm illas humanas, & suaves, tum perpolito scriptas stylo, amoris verò, & humanitatis plenissimas. Cordis sensa, & sincerum sine fūco affectum veraciter mecum communicasti; obtulisti operam pro libitu utendam, & parata obsequia. Invitasti me præterea perhumaniter ad tuas ædes, omnem honorem, comitatem, ac possibilem te mihi humanitatem exhibiturum pollicitus. Quid humanius ab homine amicissimo, cujusmodi tu es, expectem? ago gratias pro genuino amoris argumento quanto maximas, & amplissimas; tibi-que vicissim significo, si quid in omnibus meis rebus usui esse poterit, id in tua utendi potestate haud secus esse positum, atque in ipsa mea:

Omnia quippe mea tuo servitio ex assecrata, & consecrata sunt.

Vale!

Officio-

Officiosa Decima Tertia.

Hilarius ad Hilarium.

Litteras colendissimæ Dominationis pridie nonas Februarii exaratas octavo idus ejusdem currentis accepi, quæ planè tot gaudiorum manipulos secum attulêre, ut earum aspectu toto exilirem animo. Xenium argentei annuli, & pretiosi cujusdam rosarii testes mihi fuerunt nondum extincti erga me amoris incendii. DEO gratias pro munere! coronam precatoriam multoties texam, ut clementissimus DEUS novi anni auspicium, cursum, & finem jubeat esse faustissimum; & plures alios ejusdem concedat tenoris. Deinde cùm annulus, & annus cognatam compellationem habeant, DEUM jugiter implorabo, ut quemadmodum annulus circulum facit, & fine caret, ita anni tui, quos cupio esse quàm plurimos, à natiuitate ad usque finem vitæ vestræ circulentur cum nexu cœlestium benedictionum, & quod dixi, ut numeres longissimos vitæ circulos. His Dominationis vestræ favoribus enixè me devoveo, iterumque pro insigni utraque strenua grates habeo, ut par est, amplissimas.

Officiosa Decima Quarta.

Anacletus ad Andream familiarem suum.

PRO hac vice nihil habeo, quod scribam, cùm nec de bello, nec de publicis, privatisve negotiis

gotiis quidquam memorabile occurrat, non tamen committam, ut argumenti inopia à scribendo me deterreat, malo hinc inanes scribere litteras, quàm omnino nullas, ne silentio obmutescat amicitia, nève putes, ex negligentia litterarum commercium omitti. Vale & salutem tuam cura diligenter!

Officiosa Decima Quinta.

Victor scribit tabellarii verbis fidem habendam.

Qui meas tibi litteras reddit, jam multos mihi annos est admodum familiaris & adiectus, cujus fide, & benevolentia nihil equidem habeo exploratius: Itaque non sum veritus huic uni omnia committere, quæ abs te curari, & in secreto servari cupio, ne in vulgus dimanent. Quæcunque meis verbis tibi coràm exponet, ea velim haud secus accipias, quàm si fluxissent ex ore mei præsentis, vel calamo absentis. Hodie prolxiùs scribendi facultatem negotiorum moles, & permolestæ occupationes eripuerunt; hinc omnia, quæ scripsissem, huic Nuntio tibi oretenus exponenda, & narranda credidi. Vale, & matrem meam tibi habe commendatam, quam semper in oculis fero, & in cordis mei visceribus.

Officio-

Officiosa Decima Sexta.

Zacharias officiosas litteras scribit ad Hermannum.

QUoties abs te litteras accipio humanitatis, & doctrinæ notis insignes semper, & officiosas, toties patrem tuum præstanti ingenio virum (quem tu per omnia refers) coram adspicere videor, eumque mutuo & audire, & alloqui; quæ quidem res mihi summam affert voluptatem, captas enim me obsequiis, & benevolentia; scribis tam humaniter, & officiose, ut ipsa pagella amore erga me tuo redundet: Offers (ut dilectissimus parens est solitus) tua studia, & pronam in omnibus opitulandi voluntatem, pro qua egregia humanitate, & animi propensione maximas tibi gratias habeo. Vale!

Officiosa Decima Septima.

Sylvius cupit ab amico crebriores litteras.

DESIDERAVI jam sæpe numero tuas litteras, rursumque desidero, sed semper me meum fallit desiderium, siquidem per integrum annum ne perbreve quidem epistolam unquam soles efficere. Id inde evenire judico, quod plerumque apud fortunatos fieri amat homines. In rebus secundis, & prosperis successibus non tantum amicorum, sed etiam suarum obligationum obliviscuntur.

scuntur. Diuturno silentio tuo suspicandi ansam præbes, in alium te hominem abiisse, aut animum erga me tuum penitus immutasse, ut amplius non sis, ut olim, mei amans, sed ex amico inimicus modò factus. Si vis hanc suspensionem ex mente mea evellere, debes solito crebrius scribere, ut reciprocus utrinque inter nos amor conservetur. Vale!

Officiosa Decima Octava.

Theodorus scribit officiosas litteras ad Epiphanium.

Charissime Epiphani.

AMo te vehementius, tuaque solertiùs tueor, quàm ut credi possit: neque frequentius mihi votum est, quàm ut tuæ voluntati fortuna in omnibus respondeat. Porro, si scirem operam meam tibi in quacunque re opus esse, accommodarem illam lubens, ac libens usque ad aram. Et quamquam mea tibi studia coram, & per litteras jam crebrò detulerim, quo minus tamen meum desiderium hætenus expleverim sola occasio defuit, non voluntas serviendi. Quam ob rem da, obsecro, ansam, ut quem calamo me profiteor, ipso met opere aliquando exhibere me valeam ad omnia obsequia promptum. Commendo me demissè, & longam vitam, ac sanitatem animitus exopto.

Officiosa Decima Nona.

Eberhardus acceptat excusationem invitati amici.

Humanissimam excusationem, quâ in proxima Epistola usus es ad excusandam absentiam tuam, haud invitus admisi, cum satis superque pernoscam partim itineris longinquitatem, & proficiscendi incommoditatem, præsertim hyberno tempore, partim verò quàm imbecilla, & infirma quandoque sis valetudine ad sustinendum frigus, & ad perferendas cœli injurias inepta. Volo autem, ut verno tempore, ubi mitior aëris temperies, & major itineris faciendi commoditas fuerit, indubitato te ad nos conferre digneris, sunt enim mihi tecum quædam commentanda, quæ ut scias, & tuâ, & meâ permagni interest.

Vale!

Dedi-

Dedicatoria

Thesium Theologicarum.

*Gaudentius dedicat suas Theses Gilberto
Præposito.*

Tuo gratioso Nomini Reverendissime Præ-
sul, Amplissime Domine, Theologicum
hoc nostrum & studium, & statum, cu-
jus favore cæptum est, debita cum sub-
missione, ac reverentia dicatum, consecratumque
volumus, nec, ut piè conjecturamus, pauculas
hasce de Natura DEI, ejusque attributis asperna-
bere lineas, qui largo sinu oppidò ardens in ejus
te amorem effundis, binarumque alarum remigio,
ut vel tua alati cordis insignia testatum faciunt,
elevatum visionis intuitivæ statum affectas, quum
aliter intueri DEUM Natura neget, cælumque
volatui pro meta sit, ubi requies perennis. Bien-
nio abhinc nondum integro conspirantibus Eligen-
tium calculis ad Ecclesiasticæ Prælaturæ clavum es
evectus, ut scilicet in alto posita virtus emicaret
clarius, uberiusque prodesset.

Et revera optimè respondes opinioni de te ha-
bitæ, animo quippe non minus provido, ac gene-
roso initium das Regimini, cum non satis tibi foret
materialium ædificiorum exstrukione Collegium

tuum munire, nî mystico etiam sublimiorum scientiarum fulcimento stabilires. Neque verò, dum hæc memoramus, animus est in laudes tuas uberior excurrere; pertimescendum siquidem foret, ne animi tui candor modesto rubore suffunderetur. At, inquires, quî stabitis pugiles adversus Academicos oppugnatores, & usu & ratione longè acerrimos? Materia insuper, cum sit planè illud mare magnum, & spatiosum, inò sine fundo profundissimum, quî tandem stabitis? Reverendissime, & Amplissime Domine: Impavidè, intrepidè; si enim & mergi contingat, erimus tum demum terque quaterque beatiores Palinuri, quia feliciter patitur naufragium, quisquis hoc mari mergitur. Accipe ergo Clientum tuorum offerentium affectum benigno oculorum obtutu, & gratioso animi annutu, faventibusque superis diu superstes, diuque sospes vive, donec virtutum, dierumque satur illam tandem beatificam DEI faciem in perpetuas æternitates non jam in speculo, & ænigmate, sed facie ad faciem cum plenissima satietate valeas contemplari.

Renovatoria Prima foederis Mariani.

Alphonsus Sodalis renovat fœdus Marianum.

MUndus undosum est mare turbinibus minax, & naufragiis infamatum, nemo citra vitæ discrimina illud enavigat. Ut secundo navigationis cursu ad felicem portum appellere liceat, quorsum dirigenda ratis? Ad Augustissimam Virginem,

nem, & misericordiae Matrem. Hæc diriget inter scopulos ratem, tuebitur à piratis Clientem, & à dolofo Sirenum allectu navigantem. Apud hanc consolatricem quæram solatium in turbulento hoc mari, hac anchora firmabo meam naviculam. Hanc solenni hodie sacramento in Dominam, Matrem & protectricem eligo unicam: Hanc mihi desponso filiali devotione, & vinculo arctissimo. Ad propositum serviunt duo, quos Moyfes confecisse fertur annuli. Unus habuit vim memoriae, alter verò oblivionis. *Annulum oblivionis* apud me reservo, ut nihil posthac amplius sciam de mundi illicitis, & blanditiis, nihil de Sirenum cantu. *Annulum verò memoriae* tuis ô Augustissima Patrona Virgineis digitis devotè infero, meque in hodierni fœderis innovatione in perpetuum Clientem consecro. Esto, precor, ter alma DEI Mater, perpetim mei memor, in tentationibus, & periculis, suscipe gratiofo annutu supplicem peccatorem in tuam pro totius vitæ cursu clientelam. Esto mea Mater, ero tuus, licet indignus, ego filius.

Jam ad Reverendam, & eximiam Paternitatem laudabilis, ac devotæ hujusce Congregationis Præsidem me verto, partim ut humillimè manus deosculer, licet abiens, partim ut acclusam moneam ad cultum Divæ Virginis applicandam in manus tradam, tanquam naulum, ut post caducam vitam propitia Virgo trans Cocytum ad Elysios Cœli campos transvehere me gratiose dignetur. Commendo me Admodum Reverendæ Paternitatis Vestræ Sacrificiis impensissimè.

Renovatoria Secunda Mariani foederis.

Vitus renovat Marianam formulam.

QUandoquidem grandiuscula negotia & itineris longitudo Marianæ fidelitatis homagio præstò adesse non sinunt in Parthenio cœtu: hinc pro virili conabor, ut hodierno festivæ solennitatis die indignus Cliens saltem ardentibus adsum desideriiis, & mente devotissima offerens stabiles aliquas preces pro felici morte. Hodie non tantum Marianam formulam, sed nova etiam Sanctioris vitæ proposita, quibus misericordiæ Matrem quotidianis obsequiis demerebor, devotissimè ad aram pono, ut magnam protectricem mihi propitiam reddam, & ut cœlestium thesaurorum per majorem præparationem, & ardorem particeps fiam. Pro Mariano Catalogo, & Sacris mensuris præsens honorarium cum demissa mei recommendatione offero, obnixè rogans, velit subinde Admodum R. P. Præses sub SS. Sacrificiis mei sodalium minimi piam habere memoriam, cui iterum, iterumque me commendo.

Renovatoria Tertia Mariani foederis.

*Marianus renovat homagium
Marianum.*

SI Serenissima Venetorum Respublica festâ pompâ, & aureo annulo Adriaticum mare quotannis

annis sibi desponsat, æquitas suadet, & Marianus amor urget, ut idem faciam annulum in hoc mare gratiarum conjiciens, in hodierni fæderis innovatione, illudque devotissimo affectu sic mihi desponsem; ut verò Augustissimæ huic Virgini, & Cœli Reginae in omnibus placeam, studiose æmulabor altissimas ejus virtutes, nihilque per totam vitam agere vel aggredi tentabo, quod DEI, aut DEIparæ præsentiam dedecere unquam posset. Commendari me cupio Admodum Reverendæ Paternitatis SS. Sacrificiis, modo, quo possum ardentissimo, ut voluntas hæc mea stet firma, & nec unquam tentatione nutare, vel mutari possit.

Renovatoria Quarta fœderis Mariani.

*Odulphus Sodalitæ sub titulo Virginis
Præsentatæ renovat suam
formulam.*

ARdentissimis desideriis, & tenerrimo affectu trimula sese Virgo in holocaustum & victimam hodie obtulit omnipotenti DEO. Quid jam ego? ô Domina Mundi, & Cœli Regina, En! tuis hodie pedibus advolvor, quæ plena es gratiarum, & roris cœlestis; ad tua currens prælidia in servum & clientem me præsentem perpetuum, ad te tanquam fulgentissimam Maris stellam, mundi que cynosuram anhelus suspiro, ut mihi potentissimo suffragio tuo adsis in omnibus miseriis, angustiis, & tentationibus. Tanquam indignum

membrum laudabilis hujus Congregationis seria ad aram hodie offero proposita deinceps ardentius, & devotius divinam Virginem colendi, ut propositi sim memor sacramenti religione firmati, tuam, O speciosa Virgo, imaginem collo hodie appensam, ante pectus, quamdiu vita superstes erit, gestabo. Placeat devotio, & pia mei ipsius oblatio. Admodum Rev. ac Religiosissime P. Præses, rogo humillimè, quò velit pro sua devotione piæ huic Matri me commendare tum precibus, cum Sacrificiis, ut ejus patrocinio in terris perfruar, & DEO tanquam præmio, ac bravio in Cœlis. Commendo me peculiariter Sodalis indignus.

Renovatoria Quinta Mariani homagii in Societate Immaculatæ Conceptionis.

*Admodum Rev. in Christo Religiosissime
P. Præses, Domine observandissime.*

A Llucescit paulatim Mariana festivitas, quâ sub patrocinio ter almæ Virginis ab omni labe originali purissimæ conscriptorum sodalium vota colliguntur, & Mariano amore inflammata colligantur pectora. Adsum sodalium minimus non corpore, quum negotia id vetent, sed animo; quia ita jubet filialis erga clementissimam Matrem, & Patronam meam affectus. Verùm quid affero, ne in conspectu ejus appaream vacuus? homagium Marianum chirographo, & multò magis genuino

nuino corde signatum, quo me profiteor, dico & dedico servum, & mancipium perpetuum, insuper pia desideria vitæ melioris, ut non ætate tantum crescam, sed multo magis cultu, pietate, & singulari devotione erga Deiparam animæ meæ unicam solatricem. Porro, quandoquidem titolare hoc festum ad ampliorem Immaculatæ Conceptionis venerationem institutum est: ideo quotidie, & quidem devotè recitabo ejusce officium de Immaculata Conceptione quotidie quidem, ne inter inconstantes DElparæ cultores numerer; devotè verò, ne inter tepidos. Parvum quidem est hoc devotionis meæ obsequium: At verò confido Matri placituram constantiam; etiam quod modicum est, pretium acquirit à constantia. Cæterum, Admodum Reverende Pater Præses, non obliviscar eorum, ad quæ præstanda me constringunt Mariani cœtus statuta. Domi meæ haud minori devotione Eucharistico vescar epulo, & consuetâ formulâ DElparæ singulari protectioni, atque tutelæ me committam, quàm si isthic Marianæ solennitati adesset præsens: superest, ut pro Menstruis Patronis monetam, & mea vicissim literis obsequia includam, eaque propensa voluntate Plurimum Reverendæ Paternitati humiliter deferam, & impensè fructibus sacrificii commendatum me rogem. Quarto
Nonas Decembris.

Renovatoria Sexta Mariani Sacra-
menti pro festo titulari Immaculatæ
Conceptionis.

*Admodum Rev. Religiosissime Pater,
observandissime Præses.*

QUamquam omnia intemeratæ Virginis festa peculiariter mihi faciam solennia, quibus ad ampliorem Virginis cultum, & animæ meæ profectum exhomologesin, & Sacram Synaxin instituo: nihilo tamen secius, quandò ter almæ Matris Immaculata Conceptio appropinquat, ad Parthenium Sacramentum instaurandum, soleo tum ferventiùs, sicuti erga clementissimam Patronam meam pietas suadet, devotioni, & fervori indulgere, meque Ejusdem potenti tutelæ ardentius committere. Quam ob rem, ô Magna Cœli, & terræ Domina, en! ad solennem hodie Mariani cultûs actum præstò sum, & sodalium minimus defero ad aram Renovationem Mariani fœderis: Sanctioris vitæ desideria: & ipsam formulam Syngraphâ signatam in maternum sinum humiliter depono: meque tibi denuo in Clientem perpetuum tam in vita, quàm in morte submissè trado: Numera me, obsecro, inter tuos, & tuere me ab omnibus tartarei hostis tendiculis. Admodum Rev. P. Præses, ut precibus aliquid efficiam apud Divam Matrem meam, & Patronam singularem: vestrum suffragium, vestramque commendationem imploro, velit pro sua devotione huic me sæpiusculè Magnæ Protectrici tam infra, quàm extra sacra crificium commendare.

Cal. Decembr.

Episto-

Epistola Mixta Prima.

*Franciscus Ludimagister ad puerorum
parentes.*

Apprecor Dominationi vestræ felix Pascha, simulque grates habeo pro munere transmissio prorsus insigni, cuperem id equidem obsequiis, vel alio Paschali Ovo, si quod ad manum esset, reciprocè compensare. Interim offero obsequia, & in omnibus gratificandi promptitudinem; præsertim extraordinariam in vestris liberis instruendis diligentiam spondeo. Cæterum Marcus, & Leonardus ita se gerunt in moribus, studiis, & Musica, ut plus ab ipsis desiderare non possim. Natu Majorem nuper ad Chelyn applicavi propter vocis mutationem. Junior in multos adhuc annos cantabit melos acutum, est amabilis, & valdè sonoræ vocis, atque in arte musica non nihil perfectus. Utrumque filium in gratiam parentum habeo mihi meliori modo commendatum, ut sub finem anni Marcus ad Syntaxin, Leonardus verò ad Grammaticam Monachii recipiantur, & fortè etiam ad domum Gregorianam; ut sua commodius studia prosequi istic possint. Novi nihil habeo pro hac vice scribere, nisi id unum. Ante mensem à paritoribus urbis famosus aliquis latro, qui qualificata commisit homicidia, & furta, in vincula est conjectus, & paucos in iis dies detentus, donec de supplicio statueretur. Ante septimanam

manam capitalis in eum lata est sententia, primò in furca est suspensus, corpus deinde in quatuor partes dissectum, truncati artus in puniti facinoris exemplum, & spectantium terrorem in publicis suffixi sunt viis. Vale!

Epistola Mixta Secunda.

Martinus scribit Epistolam officiosam & mixtam ad Xaverium.

Prolixa laude, & hyperbolico encomio mea superioribus litteris extulisti obsequia, & ita exaggerasti, ut videreris auri bracteatores æmulari, qui viles nummos in longas lamellas dilatant; ita tu mea merita, quæ vel nulla sunt, vel supra quàm meruissent, abs te dilaudata, in prolixas laudationes deduxisti. Quod feci, id fecisse me cogita ex variis obligationum titulis, quibus tibi, tuisque parentibus obæratum me ingenuè profiteor. Quod reliquum est, habes hic fasciculum à ternis litteris, quarum primæ Joanni Francisco patruo sunt reddendæ, idque occasione proxima. Miro teneor desiderio jam à multis annis cum illo coràm colloquendi, cùm verò id his potissimùm temporibus bellicis fieri nequeat, istiusmodi solatii genus ex litteris quærendum est: Porro alteræ litteræ tradendæ sunt Georgio Guiljelmo Cancellario: Ultimæ demum Othmaro Leopoldo Caroli Regis Medico. Nihil es mihi factururus hoc tempore gratius, quàm si operam adhibueris, ut hæ omnes Epistolæ quàm celerrimè tradantur. Firmissima spe

spe sum, te huic petitioni meæ locum relicturum. Heri tua soror sub auroram felici partu prolem mundo enixa est, cui in memoriam avi Wenceslai nomen impositum. Jam nihil restat scribendum, nisi, ut antiquæ consuetudini, & benevolentia impense, & peculiariter me commendem.

Epistola Mixta Tertia.

*Aloysius ad Humbertum scribit de
variis.*

Hostis formidabili potentia Regnum Hungariæ, & Archi-Ducatum Austriæ in suam conatur potestatem redigere, & omnia suæ Tyrannidi subicere. Pleraque loca ferro & igne devastat. Timemus (in quo utinam fallamur) ne Christianæ Religioni ingens nocumentum causet, vel eam illis in locis interneccione deleat. Joannes Metellus gravissimorum Senatorum calculis Viennæ superiori septimana in Senatum est adlectus, quæ quidem res, etsi ob alias multas rationes, ob hanc verò præcipuè, quòd toti perhonestæ familiæ magno honori sit futurus, summopere me delectat. Tu pro tua auctoritate, qua in eum polles, hortare cognatum ætate, & ingenio florentissimum, ut nullis nec vigiliis nec laboribus parcat, sed omnes nervos, ac vires intendat, ut expectationem, quam de se apud universam civitatem felici initio concitavit, non solum adimpleat, sed in dies magis, ac magis amplificet. Nihil ad summam ei laudem defuturum credo, si diligentiam ingenio additurus est.

Tuos

Tuos hortatus facile in animum admittet, non enim facere detrectabit, quod sanæ rationis ductu faciendum cognoverit. Ferdinandus Alexius sumptuosum exstrui curat palatium, tota structura magnificentiam loquitur, & majestatem: Duo triclinia, quæ benè ampla sunt, & egregiis picturis exornata, respiciunt Orientem, & alia duo præstivo tempore Septentrionem. In conspectu habentur cultissimus hortus, amnes, campi, & nemora. Pater tuus salutem suo tibi nomine scribi jussit quàm plurimam, vivit fortunâ suâ contentus, omnia ad votum ei succedunt, & res familiaris non tantùm augeri videtur, sed etiam superabundare. Vale!

Epistola Mixta Quarta.

Joannes de variis scribit ad Constantium.

Post eas litteras, quas Mense Majo ad me dedisti paulò post tuum hinc discessum, nullas alias interim abs te accepi, quamvis ternas à Junii initio vario argumento scriptas ad te miserim, quid in causa sit, divinare nequeo, summopere conturbatus sum anxietate, quæ de nocte somnum, de die verò animi quietem eripuit, veritus sum, ne quid fortè adversi ex prædonum insidiis, vel æstivi aëris calore obtigisset. Leva me, si potes, proximis litteris hac animi sollicitudine. Hic loci omnia perstreperunt armis, nihil aliud auditur, quàm tubarum clangor, & tormentorum fragor; intesti-

intestinis , externisque malis undique preminur ,
nec quidquam firmi auxilii ulla ex parte cernimus.
In vicinia ferro, & ignibus miscentur omnia ; nec
sexui parcitur , nec ætati : Urbs Gengga in ho-
stium potestatem venit post diversas eruptiones ex
memorata civitate , & acres cum hoste conflictus ,
idque contigit heri duabus horis ante ortum So-
lis. Inimicus haud secus in obvios quosque sæ-
viit, quàm irritatæ tigrides in imbelles pecus. Mul-
ti in ipsis lectis vitam cum sanguine effuderunt,
vel quia armorum strepitum non perceperunt, vel
quia graviter ægroti sua membra in officio non
habuerunt. Ita luctuosa sunt omnia, ut non au-
deam, vel si auderem, omnia tamen non possem
fatis exprimere verbis. Consanguineus tuus, cui
Michaëli nomen , immedicabile vulnus accepit,
cùm fortiter hosti resisteret, hodie summo mane
efflavit animam, cui DEUS sit propitius. Per-
multa adhuc restarent scribenda , nisi temporis
me excluderent angustiae , & multiplicia
negotia aliò me vocarent.

Vale!

Variæ

Variæ Responsoriae

pro

Prima Classe.

Prima.

*Victorinus respondet ad Nunciatoriam
invaletudinis.*

Consternatus legi accuratè non sinè animi
vulnere tuas litteras subitæ invaletudinis
nuncias. Mœrorem concepi, quantum
potest filius super morbo sui parentis.
Si quid opis in Medicis, & si quid virtutis in Me-
dicinis erit, operam spondeo, vel de nocte præ-
standam. Jam celeriter me accingo itineri, si non
remedium, saltem solatium allaturus. Vale!

Responsores Secunda.

*Symphorianus respondet Chremeti, quali-
ter se Filius in studiis gerat.*

Nihil esto de Filii tui in litterario progressu solli-
citus, omnem impendit operam, ut in politiori
literatura tempus utiliter ad ampliorem profectum
collocet. Paucos habet suæ scholæ, quibus palmam
in manus cedat. Parem eidem conciliat laudem sin-
gularis in Deum & Augustissimam Virginem pietas,
quorum auxilium in singulos dies piè, & sanctè pro
laudabili more suo invocare solet.

Re-

Responforia Tertia.

Anselmus ad Marcellinum de sanitate sua.

ET ego rectè valeo, & te ex litteris quàm optimè valere percipio. Utrique nostrum itaque gratulandum, juxta ac lætandum est. Benignissimus DEUS conserveat nos in longissima vita. Cum verò hominis vita in hoc mundo mille miseriis sit exposita, & acutis spinis obsita, hinc præter longam vitam, etiam longam prosperitatem, & in rebus omnibus felicitatem continuam utrique nostrum ex animo precor. Vale!

Responforia Quarta.

Vitus solatur Crispinum, qui mœrore conficiebatur ob filium suum in Adolescentia mortuum.

POne mœrorem, & retine lacrymas, nihil est, quod contristeris ob filii tui immaturum ex hoc mundo exitum. Voluit DEUS maturè eum his calamitatibus, & humanæ vitæ miseriis eximere, ut eò citiùs æternis frueretur gaudiis, de quibus nihil velim dubites, mi Crispine, quin iis jam actu gaudeat. Mors enim probis auspiciū est vitæ melioris. Felix, qui prima ætate moritur cis pereundi pericula positus. Si ætas in hoc Adolescente mortis falci, & sepulchro matura non fuit, saltem crede virtutem ejus Cœlo fuisse maturam. Vale! Communibus amicis à me multam salutem.

R. D. Schaur Epist.

I

Re-

Responsoria Quinta.

Marcus Andreas ad Florentium amicum suum.

SI Infans moritur, ejus mors non lacrymis, sed jubilo, & gaudiis excipienda est. Non in sepulchrum, sed in Cœlum cadit ejusmodi venustissimus, juxta ac innocentissimus flosculus. Transplantatur ex hac lacrymarum valle ad fortunatas æternæ felicitatis insulas, & cum sine luctu expers criminis decesserit, etiam sine luctu sepeliendus est. Vale! & salutem tuam cura.

Responsoria Sexta.

Gabriel Bernardum solatur mœstum super obitu matris.

Misi ad me nudius tertius litteras, & his inclusos gemitus tuos ob defunctam matrem, quæ sexto nonas Maji ex hoc mundo ad Elysios alterius mundi campos migravit. Facile possum cogitatione concipere, cujusmodi gladius tua viscera penetraverit, quantum illacrymatus sis ejusce funeri. Verum, quia dolori etiam justo succumbendum non est, ideo in acerbo te luctu versantem per litteras aliquantulum levare volui, cum non detur coram colloquendi facultas.

Luctuosum est, non inficior, parentes per temporalem discessum amittere, sed quid queso juvat

juvat tantopere luctu, & mœrore macerari? augescit, non minuitur malum per immodicum fletum. Felix, qui omnia divinæ providentiæ permittit, & qui ab æternæ mentis consilio pendet. Mater tua mortalis nata est, ut iterum denasceretur. Nemo eximitur universali lege: Quibus nasci datum, iisdem secundum decretoriam DEI sententiam mori restat. Mitte angores, & gemitus. Cogita Mensem Majum ver orbi, tuæ Matri verò non tantum sepulchrum, sed cum sepulchro aperuisse cœlum, in quo per infinitam æternitatem inter cœlites lætabitur. Vale!

Responsoria Septima.

Sylvester respondet Sylvio mæsto super obitu Ascanii.

SCribis die sublustri ante biduum præcoci fato Ascanium tuum scitissimum Adolescentem decessisse, & forma, & moribus, & omnibus virtutibus comprimis acceptum: Conquestus es multis, & amarissimis lamentis contra mortem, telo minacem & arcu; quòd obvios more latronum aggreddiatur, nullumque senium inter, & juventam discrimen faciat: Ais, omnem spem tibi cum filii vita decisam, nihil jam parentibus restare præter turpem egestatem, & graves in suprema senectute gemitus. Ad lætiora animum erige. Si Natus tuus, in quem totam spem collocasti, tibi in hac vita opitulari nequit, opitulabitur in altera per fortem intercessionem suam, ut eòdem post fata

pervenias, quò ille primis annis. Quòd sub diei crepusculum, sive auroræ initium ex omnium oculis evanuerit, id mirum esse non debet, decuit enim, æquissimumque fuit, ut illustre hoc innocentiae sidus, sicut alia cœli sidera sub idem tempus splendorem perderet, & omnium oculis eriperetur posthac non in terris, sed in cœlo suos radios sparsurum. Vale!

Responsoria Octava.

*Patris ad filium suum Hectorem castra
adeuntem.*

Militiam adiisti, charissime fili, utinam non etiam vel ad mortem, vel ad vitia semitam: Cognata prorsus sunt nomina Mars, & Mors: Militia, & malitia. Multi in bello vitam perdiderunt; plurimi utriusque tam vitæ, quàm animæ jacturam fecêre. Hactenus Palladis libros manibus versasti, posthac ejusdem Ægidem vibrare cupis in hostiles turmas. Brevi experieris, an libri, an hasta, scutum, & machæra armatæ Palladis sint latu graviores: Illis in scholis, his in campo utimur. Scribis, quòd amor gloriæ, animi generositas, & spes prædæ in bellum te evocent, ea potissimum ratione, quia unico conflictu heroico, & dives, & gloriosus fieri potest audax, & strenuus miles. Verum hoc est, sed altera ex parte meminisse oportet, militem, sicut unico actu inclarescere, sic unico ictu vulnerari, & sterni posse, ita, ut funus sit, qui paulò ante intrepidus Heros, & Hector erat;

erat; aut, ut nihil nisi sulcatum vulneribus vultum
& manca cum gemitu domum membra reportet.
Hæc considera, & vale!

Responsoria Nona.

Alexius rescribit Francisco ad superiores litteras.

CUrta quidem, in hoc tamen sat longa fuit
epistola, quòd omnia cum solatio ritè per-
cepi, quæ in laudem Nepotis mei scripsisti. Faxint
Superi, ut eo, quo pede cœpit, sine nutatione con-
stanter pergat. Cæterùm si quà scribendi occasio
erit, crebriores mittere, ne velim omittas. Hæc
raptim.

Responsoria Decima.

*Adamus Pædagogus respondet parentibus
Francisci, qualiter proficiat
filius.*

ACcepi gratissimas Dominationis vestræ litte-
ras aureo dono graves, quod ego meritus
non sum; studebo tamen, quantum potero, ut
studiis, & officiis pro virili compensem tantam
in me liberalitatem. Franciscus quidem constan-
ter se benè gerit in moribus, & litteris, quamvis
in his non videatur adæquare vires ingenii. Sed
quis Juvenum est, qui vires semper summas intendat
in litterarum studio? Non desinam tamen urgere
Juvenem suomet ingenio ad omnia bona pronum.
Antonius consanguineus Dominationis vestræ,
I 3 quem

quem in ingenuis artibus profectum faciat, id equidem non scio, rariùs enim incurrit in meos oculos, habebo tamen eum cordi ex commendatione vestra tanquam filium. Commendo me demissè sacris precibus Dominationis vestræ, & summas pro dono gratias ago. Viennæ 27. Maji.

Responforia Undecima Excusatoria.

Urbanus excusat tarditatem litterarum.

QUòd nihil ad te scripserim post meum isthinc discessum, domumque reditionem, quotidianæ occupationes causam præstiterunt tam diuturni silentii, adeo quippe in multis ferè semper versatus sum negotiis, ut nullum mihi fuerit otium ad scribendum. Persuasum tibi habe, meas interim cogitationes loco litterarum ad te frequenter iisse,

Posthac vel parùm negotiorum mole vacuus refarciam meam litterarum tarditatem, & novo fœdere antiquam amicitiam renovabo. Interim me habe excusatum, & ulteriori fidei, ac favori tuo commendatum.

Vale!

Respon-

Responsoria Duodecima.

*Ad gratulatorias obtentæ digni-
tatis.*

Blasius ad Michaëlem.

Litteræ tuæ, quibus novum honorem mihi grātularis, non libenter modò, sed etiam cupidissimè à me sunt lectæ. Perspexi ex iis partim tuum in rempublicam obsequium, partim verò in meipsum veterem observantiam, & amorem haud sanè vulgarem. Utinam pares sint lacerti tanto oneri, tantæque dignitati, quæ non nisi præstantissimos viros poscit. In metu sum, ne fortè obruar negotiorum multitudine, & mole, ac gravitate laborum, & ne quæ florentissimæ civitati in obtento officio satisfacere non possim, quæ optimè de me sentit, & majora expectat, quàm virium mearum exilitate præstare queam. Quoad hoc autem in DEO, cujus auxilio omnia præstari possunt, sperandum. De cætero si quid erit, in quo amplificare tua commoda possim, rem familiarem, aut dignitatem augere, mea tibi obsequia libens polliceor, & pro omni tempore, quo iis uti dignaberis, parata deferro. Vale!

Responsoria Decima Tertia.

*Odulphus respondet ad gratulatorias sui
adventûs.*

QUòd optatus potiùs, quàm speratus adventus meus lætitiâ apud te excitaverit, & quòd absentis mei perpetua recordatione imaginem præ te tuleris, non possum equidem non lætari; luculentum quippe argumentum afferre egregii cujuspîam amoris in me [tui, ostendisquæ, amicum ex tuo nondum effluxisse animo. At ego quoque (ut verus amor est reciprocus) tui semper in discessu, & totius abîentiæ tempore continuò fui memor, nihil ardentius optavi, quàm ut sospes sospitem iterum videre, & humaniter salutare possem. Quam primum facultas dabitur, aut ego ad te veniam, aut, si mavis, tu ad me. Magnam sanè voluptatem consequar ex tua præsentia, & recta valetudine. Vale!

Respon-

Responforia Decima Quarta.

Plancus ad Didacum de suo morbo.

A Udiſſe te ſcribis, me incommodè valere Florentiæ. Ita equidem eſt, ut audiſti, nam ægra valetudo, & corporis imbecillitas per menſem in lectum me coniecit. Tres ſeptimanas in ſummis ſiniſtri lateris doloribus traduxi, & totidem noctes in amaris vigiliis. Quamquam modò, quæ DEI infinita Clementia eſt, liberius ſpirem, & viribus fortior convaleſcere non nihil incipiam, corporis tamen imbecillitas tanta adhuc eſt, ut non niſi baculo nixus gradum trepidè promoverè auſim. Apud peregrinos magnam expertus ſum commiſerationem, & condolentiam, percommodè ſum habitus, omnia benignè adminiſtrârunt, quæ ad curam recuperandæ valetudinis pertinebant, haud modicè fuerunt triſtes, quòd ægroto non poſſent venire ſubſidio. Quamprimum ex integro convaluero, ocyus in patriam revertar ſive pedibus, ſive vehiculo, prout faciliùs, & celeriùs id fieri poterit. Tui videndi, & amicè ſalutandi mira cupido me inceſſit. Cuperem plura pro meo in te affectu perſcribere, ſed dolor capitis, & vertigo inhibent calamum, ut in ſcribendo longior eſſe nequeam. Vale!

SECUNDA CLASSIS.

Epistolæ generis Iudicialis.

Accusatoria Prima.

Blasius, & Quirinus conqueruntur adversus Herum, & Heram.

Nuper ego, & germanus meus de litterario progressu perbreve effecimus Epistolam. In præsens de victu, mi Pater hæc accipe. Herus, & Hera in cibo, & potu nimia utuntur parsimonia, rarò in mensam sufficientes carnes apponunt; diebus verò esurialibus pauxillum casei, aliquot poma rancida, & frustillum panis, quod sanè nimis plerumque est gracile. Sed quis murmurante præ fame stomacho studere, viresque ingenii intendere poterit? Ad hæc sunt ambo valdè austeri, & inhumani, truces quotidie vultus, minaces, & torvos oculos, nullam verò unquam experimur benevolentiam. Si levis noxa committatur inter contubernales, protinus vibrant convitiorum ingentem catalogum, id quod nobis peracerbum, & diutius videtur intolerabile.

Denique,

Denique, quod magnum addit gravamen, in vicinia habitant opifices, fabri ferrarii, doliarii, & lignarii, qui integros dies pulsibus perstrepunt, & animi facultates adeo distrahunt, ut non liceat collecta mente Musis vacare, quæ secessum postulant à strepitu populari. Si nos amas, charissime Pater, uti revera hæcenus tenerè amasti, fac nobis hanc, quam precamur, gratiam, provide nobis de alio contubernio, ubi procul promiscuo strepitu, & populari tumultu, ac plaustrorum stridore quietius studere liceat. Erimus pro novo hoc beneficio longè obstrictissimi. Sub hæc impensè paterno affectui nos unà commendatos rogamus. Suavissimæ Matri, & sorori nostræ, cui Terentiæ nomen, salutem plurimam impertimur, & omnia fausta (eadem dilectissimo Patri) animitus comprecamur.

Accusatoria Secunda.

*Marcellianus accusat Marcum Antonium
apud parentes ob prævios mores, &
lepidum vestitum.*

Licentiosam vitam agit Licentiatus vester in omnem vivendi licentiam effusus, totus in alium mutatus est hominem, ex quo in alma hac Universitate versatur. Primis annis extitit eximium perillustri familiæ ornamentum, & præclarum honestatis exemplar. Exutis modò bonis moribus fit prò dolor! probrum, & dedecus. Crebrius in tabernis spectatur vinariis, quàm in Scholis, Templisve Academicis.

Chartis

Chartis ludit continuò , & quod maximè dolendum, etiam amoribus vetitis cum sexu dispari. Nî maturè adhibeatur remedium, ruet is brevè cum irreparabili damno in apertum nefas. Hæc de moribus. Jam de vestitu.

Propè omnium oculos , & ora ridentium in se convertit ob lepidum, & insuetum huic sæculo vestitum. Incedere solet plerumque tota propè veste splendidus, & ad instar psittaci multicolor : à capite ad usque mediam faciem gestat cirros, parvulum galerum, qui vix medium caput tegit, & barbulam de more Hispanico cuneatim tonsam. Caligæ ita sunt astrictæ corpori, ut agglutinatæ credantur. Hæc fido calamo cum genuina condolentia ad perillustres parentes partim ideo scribere placuit, quia pejora ex longiori silentio timenda essent, partim, quia autumnalibus feriis in mandatis mihi datum, ut omnia, quæ videntur, & audiuntur de Filio, accuratè in Patriam perscriberem. Optimum, consultissimùmque erit meo judicio, si consortium cum illis personis, quibuscum hætenus versatus est, velut uno ictu discindatur, & accessus impofterum sub gravissimis pœnis prohibeatur.

Accusatoria Tertia.

Adrianus accusat Sylvanum Studiosum.

NUdius Tertius, cùm nonnihil otii indulgerem litterariis exercitationibus foras exeundo

do in Sylvanum ostendi. Suaviter allocutus sum puerum, mecum tantisper in suburbanos ambulatum exiret hortos. Placuit periclitari ejusce scientiam, atque profectum, quantum in latinis, & græcis artibus profecisset. Verùm ad utramque perdiscendam ineptum esse experiebar. Rectius hinc ages meâ sententiâ, si puerum, antequam magnis stet sumptibus, à Musis avulsum ad quodpiam artificium applies. Deest illi ingenium, deest etiam discendi voluntas: Nihil valent adhortationes, tametsi sint crebræ, & severæ; aptior videtur ad mechanica instrumenta, quàm ad calamum.

Accusatoria Quarta.

Diodorus accusat pravorum hominum maledicentiam.

IN omnibus miseriis, cruciamentis, corporis, & animi afflictionibus secundum DEUM, & Cœlites ad amicos confugio, quorum opera adjutus consilium, solamen, & auxilium percipiam.

Cùm igitur, colendissime Domine, non amicum, sed amicissimum, meique cordis delictum te venerer, & in utraque hætenus fortuna ceu parentem, & patronum veneratus semper fuerim, constitui ea propter meam tecum miseriam per litteras communicare, ut in tantis, quæ patior, malis consolationem, & remedium invenirem.

Mentis tranquillitatem eripuerunt maledici homines, qui vafro figmento innocentem civem urbis proditorem protervè proclamare sunt ausi. Testes produxerunt nefarios, qui perinde habent falsa pro veris testari, dummodò ad id pecuniis conducantur. Infimulor jam criminis proditorii, & per omnium ora mea fama vapulat, quam hactenus apud omnes illæsam servavi. Per integrum decennium pro reipublicæ incolumitate non opes modò libenter exposui, verùm etiam vitam, & sanguinem fundere paratus semper fuiſſem; nihilominus malevolorum hominum nequitia ex vaniſſimis ſuſpicionibus, quæ nullum habent veritatis fulcrum, apud Magistratum, de nefariæ proditionis crimine accuſor, quod tanto me dolore afficit, ut ipſa vita, quâ nihil alioquin dulcius, inviſa demum & odioſa reddatur. Et proſectò ſuccumberem dolori, niſi abs te, cui nihil adeo cordi eſt, quàm ut afflictorum iniquæ ſorti ſuccurratur, ſuppeties ſperarem adverſum falſos delatores. Quod, ut eò celerius facias, etiam atque etiam rogo, tibiſque omnia bona, domum, familiam, & præcipuè meipſum impenſè in his injuriarum procellis commendo.

Accuſatoria Quinta.

Suetonius accuſat Severinum Philoſophum.

IN curſu Philoſophico magnos Severinus paſſus facit, ſed extra orbitam. Confer' ſe pro more ſuo

suo non ad *Collegia*, ut vocant, sed ad sitibundos *Collegas*, ad computationes, & symposiacos congressus, ubi litatur lætitiis, & hilaritatibus. Domi suæ nulli crebrius audiuntur discursus, quàm *de fame & siti*; in pravis concupiscentiis suis id habet commune cum *materia prima*: quòd sicut illa omnes *formas substantiales* æqualiter, ita is appetat æqualiter omnes fæminas. Superiores, quorum directioni subest, omnem operam impendunt, nulli parcunt labori, ut nullius frugis hominem à licentiori vita ad meliorem vivendi rationem revocare queant, sed frustrà. Obstinatus animus non finit se formari, velut ferox bellua dilacerat frænum, ut gaudere possit libertate noxia. Otiari, ludere, potare, obire plateas, id sui moris est. Cùm igitur nulla re fiat melior, sed tantum ætate senior, & moribus corruptior, ideo suaserim, ut maturè perversum hominem domum vocetis, ne fortè cum dedecore suam finiat Philosophiam *de generatione & corruptione*. Valete!

Accusatoria Sexta.

Sergius accusat Severinum musices Instructorem apud parentem.

O Amande Genitor, musices instructorem, quem habeo, rectiùs severum quàm Severinum appellem, est omni *cantu duro* durior. Canere debeo, quando (ô me misellum, & malî fati Juvenem!) lacrymari mallet. Si id facere ob maximas difficultates, quæ cantus habet, tergiver-

sor,

for, versat ille mihi tergum nervo bubulo, aut virgis corium. Si quid apud te valent preces, si quid filialis affectus, sine te, mi pater, emolliri, amove filium à condiscenda musica, quam revera discere non possum, tametsi omnem diligentiam impendam. Jam pridem, quo pacto res meæ se labeant, præsens exponere volui, nunquam habui occasionem commodam, ideo volui modò idipsum scriptis efficere, quòd nempe omni conatu adhibito desperem perfectam musicæ peritiam consequi. Ego hercle frustra tempus perdo & operam, tu verò sumptus. Vale!

Accusatoria Septima.

Julius Pædagogus accusat Frontonium apud parentes.

PArtium mearum, & officii mei ratio perbreve jubet epistolam texere de Frontonio vestro, qualiter in studiis, & qualiter se gerat in moribus, ut verum fatear, nihil habeo scribere laude dignum, vituperio autem quàm plurima: si grave vobis non erit, paucis omnia complectar, quæ necessariò ad parentes perscribenda judicaverim. Frontonius vester sicut ad artes ingenuas nullum habet ingenium, ita nullum stimulum. Manè terque quaterque vocatus è strato non vult surgere; aurium tenus ad mediam usque septimam stertit in anserum plumis. Quando propter suam segnitiam, & extremam pigritiam increpatur, habet is plus mille frivolas, cur tardius surrexerit, excusationes, jam dolet capite, jam stomacho, ali-

aliquando accusat horologium, quod præpoperè prægrediatur: gaudet, si per brevem morulam diutius in molli lecto cubare possit. Deinde scholas, & sacram ædem, quin & Cœtum Marianum non nisi nauseabundus frequentat: & quando Ecclesiastes adhortatorium sermonem habet, solet is plerumque pro more suo scamno incumbere, & longos ronchos ducere, aut intempestiva garrulitate etiam alios ab auditione Divini Verbi impedire. Ut brevis sim: Frontonius perexiguum in litteris progressum facit, fastidit, & execrat omnes Musas, pascit animum solummodò vagâ curiositate, nugis, & crepundiis puerilibus. Fortè foret melius, si ad opificium mechanicum applicaretur. Valete!

Increpatoria Prima.

*Faustus Castulum increpat filium
degenerem.*

Solent Medici ab initio malagmatis, colliriis, & cerotis velut levioribus medicamentis mederi, tum verò quando vis morbi ita exigit, amarulentis potionibus, cauteriis, & sectionibus utuntur. Capis, degener fili, quorsum hæc colliment? hætenus connivente oculo indulgentissimus parens ad vitia quædam tacui, aliqua verò leniter tantùm carptimque perstrinxi, ne infausto patre te genitum conqueri posses ob aliquam sævitiem, aut minimùm nimiam austeritatem. Speravi cum magna discretionē vitæ melioris auspiciâ. Jam verò, cùm turpiter deceptum, & nimium quantum

R. D. Schaur Epist.

K

opi-

opinionem meam delusum me videam, cum morbus infauſtis incrementis invaleſcat, atque leniora pharmaca reſpuat, fortiora tentanda ſunt media, antequam præcipitem caſum, ruinam, & exitium in filio experiar. Sectionibus mehercle utendum. Priusquam id faciam, tua, perditæ fili, vitia in digitos numerabo. Primum eſt, quod ludiones, bibones, & lurcones in familiaritatem admittas, cum iisdem Baccho, & Cereri lites, luſibusque in ſeram uſque noctem vaces: Alterum, quod hinc enaſcitur, vitium eſt, quod plerumque neglecto penſo ſcholæſtico in clarum uſque diem aurium tenuis in plumis ſtertas, veſtibus tum raptim indutus turgentibus adhuc è ſomno oculis ſerò ad ſacrum accedas; in ſchola verò è memoria reddere neſcias, quæ domi ediscenda fuiſſent. Tertium denique flagitium eſt, quod inconfultis parentibus æs alienum conſlaveris, magnos ſumptus in luſus, potationes, & (cum ſublimi ſpiritu incedas) in veſtium parerga facere non dubitaveris. Deinceps, niſi citiſſimè ad frugem redieris, non patrem, ſed medicum, quin & ſeveriſſimum noxarum tuarum Rhadamantum habebis, hoc eſt, Judicem, & ſclerum tuorum vindicem ſine ulla commiſeratione inexorabilem. Hæc in præſens,

Increpatoria Secunda.

Marcellus increpatur ob immoderatum luſum.

Minaciſſimis litteris, & ſanè acerbisſimis reprehensionibus jam ſæpe numero in te animadverti

adverti ob immoderatum lusum, tibi quæ uni-
quàm maximè noxium: Nec minis tamen quid-
quam effectum, nec objurgationibus. Littori lo-
cutus sum, & Marpesiæ cauti. Perrexisti pertinax
in tua ludendi insolentia, parùm anxius de paterno
luctu & justissimo super filium immorigerum plan-
ctu. Symposia frequentare, atque cretata (quod
ajunt) illic nomina facere, id tuum solenne. Ita
usu venit, naturam citius exuerent hujusmodi lur-
cones, quàm inolitam ludendi consuetudinem, no-
ctes jungunt diebus, & dies noctibus, desideriis
dum satis fiat suis: Nesciunt sibi modum, vel me-
tam ponere, ubi lusibus aliquando incaluerunt.
Aut enim faventem fortunam habent? & gliscen-
te cupiditate magis ac magis inardescunt. Aut
sinistram experti marsupio emunguntur; & tum
cruciatu jacturæ, nec non spe brevè vertendæ aleæ
omnia exponunt discrimini, ut suas in partes for-
tunam attrahant. Quid verò demum sit hujus-
modi dilapidatoribus? eò infelices deveniunt, ut
malè actō tempore & dilapidatis pecuniis serò
suam damnent stultitiam. O Marcelle! quot
amaris aliquando lacrymis & irritis suspiriis gran-
dior factus tuam lamentaberis insaniam.

Heu! quantum ejulaberis, quòd parentes vi-
ribus, senectute, & laboribus exhaustos propè vi-
vos in sepulchrum conjeceris. Pater, ut nôsti,
plurima terrâ, mari quæ adiit discrimina, modò in
Galliam profectus, modò in Italiam, ut liberis,
quorum magnam habet copiam, provideret suis.
Quid jam tu ad hæc? An vitam iis ademptum ibis,

qui illam post DEUM impertierunt ? erubescere dilapidator, resipisce tandem Phryx, ut ex emendatione morum tantundem parentes solatii capiant, quantum antea mœroris ex perversa tuâ vitâ cœpere. Certè, si vel micam sanæ mentis haberes, non tantis curis parentes onerares, quantis hæcenus. Vale!

Increpatoria Tertia.

Sulpitius Severus Publium Crassum culpât.

Næ officiosus, & oppidò urbanus tu mihi homo es! arctâ civilitate, & multis me tibi devinxisti benevolentiaë titulis, quando tam rusticè tenellam opem negasti extremè indigo. Pudeat te ingratitudinis, & exutæ humanitatis. Ad incitatus combustis ædibus misellus Codrus redactus sum, inclamavi cognatum auxilium, mutuas petii abs te pecunias, aut, si id fieri nequit, saltem frumentum. Quid tu? nec pecunias, nec frumentum dedisti, nec bona denique verba. Surdis auribus exceptæ sunt preces. Scio imposterum, quæ gratiarum postes sint accedendæ, si exaudiri nolim. Verùm, & tu noveris, mi Crasse, si repulsâ mulctari cupias, meas tum ædes esse accedendas. Vale!

Incre-

Increpatoria Quarta.

*Increpatur Lucilius ob philautiam &
animi fastum.*

Æ Qui bonique consule, mi Lucili, si animi
tui nævos paulò acriùs tibi ponam ob ocu-
los, & quibus potissimùm labores vitiis, dilucidè
commonstrem. Æquo nimium proclivis es in
tuasmet laudes, & aliorum vituperia. Facile ja-
cis convitia in quosvis demum viros: Insulsis ser-
monibus, & proterva loquendi licentia multos la-
cessis ad jurgia, timendum, ne aliquando ad pu-
gnas tuomet sanguine cruentandas. Rectiùs age-
res, si propria taxares vitia, priusquam aliena vo-
cares ad censuram: Indecorum enim est aliorum
nævos redarguere, suorum verò oblivisci.

Consule itaque tuis rebus, disce maturè sapere, ne scutum post vulnera sumas, & serò demum damno proprio cum Phrygibus sapias. Scio, quantæ parentur in caput tuum insidiæ. Si me, imò si te ipsum amas, patulas aures da meis hortatibus, tui verò similibus bona verba, imò meliora, quàm hactenus. Vale!

Increpatoria Quinta.

*Increpatur Marcus Antonius scientiam,
stemmata, & propria vitia
jaetans.*

Magnificentius, quàm veriùs in congressibus,
conviviis, & colloquiis tua animi decora
K 3 crepas.

crepas, quorum tamen nullum hætenus datum est experimentum. Si arroganter scientiam & eruditionem supra alios extuleris, quid sequetur? statim alii aderunt, qui aptam ex re nata ocyus occasionem captabunt eam supprimendi; pauci tuis verbis fidem adhibebunt; siquidem suspecta plerumque sunt de veritate, quæ in propriam laudem magnificè proponuntur.

De vetustis avorum ceris, & prisco stemmate, si quid supra nuces saperes, nullam prorsus mentionem interserere deberes; splendor enim generis bonum quodpiam est à majoribus acceptum, non nostra virtute partum. Casus est nobilem nasci, fieri verò virtus.

Porro multa blateras, tuisque ornamentis adnumeras, quæ alii pro dedecore haberent. Siquidem, dic sodes! quid laudis? alios stricto gladio in arenam evocare, nocturnis ambulatiunculis tumultus in plateis ciere, aut innocentium capita gravibus ictibus cruentare. Quid heroici facinoris, amyctide, hoc est, unico ductu integros crateres exsiccare, aut usque ad ebrietatem ad sanitates propinandas, & excipiendas convenire? quàm pulchra hæc è turpi facto gloria! si vis verè Nobilis haberi, debes cum nobilitate stemmatis virtutem consociare, ut pro genitoribus tuis virtute, & sapientia, & bellica demum gloria nobilibus æqualis fieri valeas. Boni consule admonitionem hanc, tuum unicè commodum spectantem, aut si quid insipienter fortè è calamo fluxit, id tu sapienter ferto. Vale!

Incre-

Increpatoria Sexta.

*Victorinus increpat Henricum morbi
dolorumque impatientem.*

AD quid, mi Henrice, in morbi tui tolerantia tot impatientes ejulatus, & querimoniarum, quid commodi inde refers, si omnia gemitu, & querelis impleas? putas fortè vim mali, & dolorum acrimoniam eapropter illicò cessaturam? minime verò. Miseriam non minuis, sed geminas, & domesticis per impatientis animi impetus multivarias facis molestias. Deinde quæro ex te, suntne leves, vel graves toleratu, quos pateris, dolores? si leves? pudeat Christiano nomine insignitum, non posse levia perpeti amore DEI, ac Redemptoris nostri, qui gravissima pro nobis pati tormenta dignatus est. Si verò graves sint dolores? iterum nullam habes conquerendi causam; siquidem vehementes, & intensi dolores haud diu cruciabunt, brevi tempore vitæ, & cum hac omnibus miseriis hîc & ibi, si ritè ferantur, finem imponent. Quid, quod ingentem thesaurum ægroto in Cœlis comparabunt, satisfacient pro gravissimis pœnis sustinendis in igne lustrico. Lectus tibi arena est uberrimæ messis, campum plurimorum meritorum ægritudo pandit, & commissa, ut dixi, piacula expiat. Nil dixerim, quòd in ultimo morbo detur ultimum merendi tempus. Felix, qui patienter cum fructu perfert, quidquid ferendum DEUS immittit, ne vacuus bonis operibus æternitatem adeat. Infelix verò, qui per impatientiam

novas pœnas meretur tamdiu in altera vita luendas,
dum penitus eluat. Vale!

Increpatoria Septima.

*Tiburtius increpat Rupertum Nepotem
studiosum.*

ITane verò in antiquam scelerum voraginem devolveris, & solenne tuum in vitiis agere cogitas, malè morate Nepos? tune ausis iteratò crimina criminibus cumulare, & debita debitis? quò tua te infania transversum agit? nequeo intestinum malum, quod tantopere cruciat, diutius in pectore clausum tenere. Quamquam cum minis severissimis interdixerim tibi, ne noctu ambulatum exires, aut in quascunque demum ædes te conferres, tu tamen ausus es contra mandatum Patris furtivis è domo egressibus ad licentiora consortia accedere, pecunias, quas æquo plus indulgens Mater ad libros emendos misit, in crateres, & lusus prodigere; multa porro alia patrare, quæ eloqui pudet. Multi amicorum tecum commiserationem habent, tui te nec miseret, nec pudet. Quo usque tandem ita insanire perges? an nondum ad frugem? flagitiosa vita tua dies atque noctes ante oculos nostros versatur, quietem rapit, viscera lancinat. Alia decreta mente versamus, ego & afflicti parentes. Quæ illa? rusticis parentibus es oriundus, ad rusticos brevè labores domum redibis. Medium adhuc annum clementer indulgebimus, interea, nî mores in meliùs commutaveris, alia inexpectata,

spectata, quæ dixi, media tentabimus: Non litteras amplius in chartis exarabis, sed sulcos vomere in agris: Ad stivam, ad aratrum damnabere, Arcadicum pecus, occare, & sarrire debebis, duosque domi labores subire. Data nonis Martiis.

Increpatoria Octava.

Ausonius increpat Arnoldum filium suum studiosum.

Superiori mense querelæ apud me delatæ sunt de noxis non quidem gravibus, honestum tamen Juvenem dedecentibus. Adversum me? rogabis; ita est, ut dicis. Pandam omnia fideliter. Pædagogo, qui omnia dicta & facta accuratè observat, bonos mores docet, & malos dedocet, ægrè obtemperas, & plerumque cum impatientis animi motu. Secundò cum coætaneis inter lusum ad dissidia, & contentiones descendis, eos faciliè defraudas, & astutè circumvenis dolo, & fraudulentiâ. Quid præterea? manè consuetam surgendi horam parùm rectè observas. Ultimum denique vitium est, quod multos libros commercari soleas, & obiter legere. Id, quod aliquid vagum & instabile denotat; nam lectio multorum Auctorum, & omnis generis voluminum aliquid vagum habet, & instabile: certis ingeniis innutrirî nos oportet, nec multa, sed multum legere, ut optatus eveniat fructus. Hæc menda emenda; nî feceris, virgis emendaberis. Vale!

Increpatoria Nona.

Sylvester increpat Corbinianum filium studiosum.

PRidie idus Aprilis allatæ sunt ad me litteræ, quibus continebatur, in studiis exiguum, in musica verò te nullum progressum facere, potiùs ad mortem aspirare, quàm ad Musas, id postquam tua mater rescivit, heu! quantum lamentata, quàm largas ex oculis lacrymas, & quàm profundos ex pectore gemitus dedit! quid ego? ab initio mentis incertus nihil statuere potui, modò verò prorsus perinde habeo, sive pergas in colendis litterarum studiis, sive nomen des militiæ. Itaque studiorum, & liberalium artium osorem ad Palladem, belli, juxta ac Musarum Præsidentem adduco. Dea hæc una manu librum, altera verò hastam tenet. Jam age! aut librum capeffe, & studia profequere: aut hastam prehendere, & bellum adi; id unum scire te velim, ut si castra accesseris, meum amplius matrisque conspectum subire ne ausis. Vale!

Increpatoria Decima.

Valerius increpat Gregorium studiosum.

Quidnam esse in causa putem, quod tam longo tempore nullas amplius ad me litteras des de litterario progressu tuo? antehac sæpe numero de statu tuo certiozem me fecisti, quem locum in scholis, & quale officium in Parthenio cœtu teneres;

neres ; nunc autem à longo tempore Pythagoricum silentium. Si non vis alacriter pergere in ingenuis artibus, metuo tibi calamitatem, & grande infortunium. Nam pater, ut nôsti, est totus decrepitus, in multum senium vergens morti, & capulo vicinus. Mater pariter profectæ ætatis, nulla non hora morbis afflictaur. Si ambo ex hac vita decederent, cujus impensis velles tua studia prosequi ? in amicis qualis spes ? propè nulla. Omnes te deserent, pudor, & mendicitas te manebunt. Quid denique te fiet ? nisi boni mores, & prospera te studia promoveant, eris homo desertus ; ex animi dejectione denique militem indues. Hoc metuo. Vale!

Increpatoria Undecima.

Albuquerqueius increpat Ernestum, quòd commodatum equum non restituat.

JUre in malam partem accipio supinam negligentiam tuam, quòd tanto tempore Neapolitanum mihi equum non restituas. Ad septimanam eum concessi, quem tu ultra mensem apud te servas, tam obligationis tuæ, quàm meæ libertatis in eo utendo oblitus, contra omne jus humanitatis & amicitiae. Mitte proxima occasione equum, nî inimicum habere me velis. Vale!

Increpatoria Duodecima.

Andreas increpat Sosthenem ob pravam vitam.

Miseret me tuæ fortis! in charybdi & scylla navigas proximo pereundi periculo expositus, miserande Juvenis. In libidinem fræna laxas pudicitiae, ab amasia tua obsequiosis insidiis, verborumque melle turpiter circumventus. Annis juvenilibus, & paternis opibus in luxum abuteris, & luxuriam; utinam non etiam in æternum animæ exitium. Omnem DEI memoriam, & infernalium tormentorum metum deposuisse videris, cum sine horrore, & erubescencia omnia patrare ausis flagitia. De illo autem perexigua, aut omnino nulla emendationis spes superest, qui in vitiis frontem perdidit, imò verò periisse meritò putandus, cui pudor periit. Vale, & cura, ut sis corpore, & animâ sospes.

Increpatoria Decima Tertia.

Pancratius increpat Castorium filium suum.

Inertium inertissime frugiperda! quas iterum querelas audire debeo? stomachum movent, & bilem. Quid agis? nihil agis, quod laudabile: & hoc conqueror: omnia agis, quæ mala sunt:

sunt : & hoc viscera torquet mea. Calamus erubescit scribere, quæ tu inter scurriles jocos, & infulsos sales non erubescis facere : ludis, saltas, græcaris, desperatæ pervicaciæ lurco ! debita contrahis : & integros dies, menses, & annos lusibus transmittis : nec litteras colis, nec virtutem, nec DEUM : parvi, imò verò nihili ducis monita parentum. Heu me infelicem Genitorem ! Et quid nuper in crapula cum milite incepisti ? duris eum verbis, & convitiis onerasti, ultimis injuriis sine ulla, quam nullam habuisti, ratione dilacerasti : denique tanto impetu eundem à summo scalæ gradu in tuâ sævitiâ, & iracundiæ æstu deturbasti, ut ad imum usque laberetur. Quid ille ? præ irâ impositi animi strinxit gladium ulturus injuriam, viscera dubio procul hausisset tua, nî Herus temporì intervenisset medius, & ictum cohibuisset. Heu ! quantum lamentata est mater, quando hæc, & alia de filio audiit facinora : stetit aliquamdiu alto, & lacrymabili silentio attonita : statuatam vidisses, non matrem, ita obriguit cerâ pallidior. Noctu, & interdiu gemit, & degenerem deplorat filium, eâ potissimum ratione, quia post tot admonitiones, & preces, post tot verba, & verbera nulla prorsus vitæ melioris spes affulget. Hoc angit, hoc cruciat, hoc distorquet utriusque parentis viscera. Effrons, pervicax, perditæ lurco, ludio, & frugiperda, postrema hæc admonitio sit, nolito post hanc expectare aliam, aut Musas discito, aut opificium : si neutrum placet, ito, quò tua te rapit vesana cupido : posthac non amplius compellabis me patrem, nec ego te filium. Decimo tertio Maji.

Mina-

Minatoria.

Alcuinus scribit minatoriam ad filium suum.

Quid iterum consternatus audio de frugiperda? an nondum ad frugem? itane verò in cassum tot paterna monita? tunc ausis mendaciis, & fallacibus melioris vitæ promissis paternas aures onerare? senties denique (per superos juro) justam parentis iracundiam, ideo gravem, quia levitatis, & extremæ petulantiaæ tuæ vindicem. Scribitur fida manu, otium te denuo sectari, ludendo crumenam argento, ingenium verò bonis artibus defraudare. In popinis patrimonium abligurire: Insciis denique parentibus æs alienum contrahere. Hæc si vera sint, uti nullus dubito, quin omnia ita se habeant, uti scriptum mihi est, tunc aliquid aliud statuum; segnem, & desidem à Musis avocabo, & sordido opificio applicabo. Sit hæc admonitio postrema. Brevi inexpectata experieris. Vale & resipisce!

Excusatoria Prima.

Valerius excusat se, cur longo tempore non scripserit.

Quamquam mihi dubium nunquam fuit, quin impenitè, & singulariter abs te amarer, duriuscu-

riusculè tamen in veteranum familiarem tuum novissimè invec-tus es ob litterarum raritatem. Laudasti tuam in scribendo diligentiam, meam verò non leviter objurgasti in respondendo oscitantiam, tanquam sic exfolescere-t mutuus inter nos amor, animorumque conjunctio sinistris suspicionibus in amaras tandem dissensiones desineret.

Mi Crescenti, pone metum & anxietatem. Frustra affligeris; nihil est, quod horum metuas, sum idem quoad affectum, qui olim, tuum nempe amantissimus. Quod omissionem litterarum concernit, nihil in amicitiam peccavi, quamquam longo tempore non scripserim. Articularis morbus in causa fuit: nodosos quippe digitos adeo incurvavit, ut integris duobus mensibus nec cochlear, quo cibum sumerem, prehendere potuerim, nec calamum, quo scriberem. Toto illo tempore manuum, pedumque usu captus jacui in lecto: Abfuit corpori quies, & animo solatium. Vides jam, quòd expers sim culpæ, at utinam etiam tuæ culpationis! imposterum, quamprimum integram sanitatem recuperavero, haud otiabor ocys dare responsorias. Ero in scribendo diligentior in omnem occasionem intentus, ut meum in te affectum manifestiùs probem, tuum verò erga me diutius conservem. Vale!

Excusatoria Secunda.

Modestus excusat omissum officium.

Longum, non eo inficias, intervallum est, postquam nihil ad te litterarum dedi, id vero non

non factum est ex oblivione tuâ, aut inobservantia obligationis meæ, sed ex multitudine negotiorum. Scio equidem, quot nominibus amico meo amantissimo obstrictus sim, qui paria, utut etiam velim, acceptis referre nequeo. In culpam, si qua est, pertraxere me crebræ, ut dixi, occupationes arduæ, & continuæ, quibus impeditus alia quoque officia intermittere coactus sum. Quamprimum vel parùm vacui temporis habebo, debitam erga intimum amicum observantiam solito crebrioribus testabor litteris. Habe me interim, humaniter obsecro, excusatum, donec post superatos labores meum in te genuinum affectum luculentius testari & opere, & operâ valeam. Vale!

Excusatoria Tertia.

Antonius excusat se apud Marcum de litterarum raritate.

Purgare me debeo de Epistolarum mearum raritate, ne fortè putes ex oblivione tuâ me rariùs scribere, ac antea sim solitus, aut ex intestina aversione animi. Tui meherclè officiosissimi, ac optimi amici oblivisci non possem, tametsi quàm maximè vellem, ita quippe crebris me officiis, & benevolentiae significationibus variis affecisti, tantamque non modò humanitatem, verùm etiam genuinam mihi jam millies ostendisti benignitatem, ut jure merito ceu patrem te observem, ac venerer. Cur longo tempore nihil litterarum ad te dede-
rim, unica hæc est ratio, quia nimirum hoc bel-
lico

lico tumultu plurima me obsepiunt negotia, ut planè nec ullum vacui temporis punctum ad scribendum concedatur residuum. Habe me itaque pro tua humanitate, quæ in omni genere summa est, his potissimum temporibus excusatum, ero, ubi alia tempora inciderint, in te humaniter salutando frequentior. Vale!

Deprecatoria.

Ambrosius precatur veniam à parentibus ob multos errores commissos.

Scribis, amantissime Pater, tristitiâ te absorptum vivere ob pravos filii mores, negligentiam in studiis, & frustra impensam pecuniam. Fateor, fui hætenus in ingenuis artibus remissior, & in moribus non nihil corruptior, ac jure vituperabilis. Veruntamen seria ductus pœnitudine veniam humiliter precor, emendationem in studiis, & moribus spondens. Eum deinceps exhibebo me filium, qui optimorum Parentum expectationi, & piis Præceptoris mei conatibus in omnibus satis facturus est. Jungam diligentiae probitatem, & vitæ innocentiam, ut totus alius fiam, quàm fuerim hætenus, & ut veniam, quam humillimè flagito, non tam sperare, quàm mereri valeam. Quinto Nonas
Julias.

Variæ Responsoriae

pro

Secunda Classe.

Prima.

Anselmus ad Diodorum.

INtellexi cum amaritudine, quanti sceleris invidia, & inanis suspicio apud Magistratum te arguant. Quoniam verò in probationibus iniqui delatores nihil firmum, nihilque solidum afferre potuerunt, quod fidem tuam suspectam faceret, hinc nihili facias Theoninos dentes, & iniquas inimicorum accusationes. Canibus sunt similes, qui lunam ceu furem allatrant splendescente formâ conspicuam, sic enim malevoli viros præstantes moribus adoriuntur, quorum virtutes nec pati queunt, nec imitari. Falsis accusationibus suppressere tentant, quos supra vulgus eminare conspiciunt. Esto vir fortis, ride procellas infra pedes collidentes innocentiae rupi insidens. Sufficiat tibi, mi Diodore, quod tua te conscientia in iis reum non agat, in quibus tam nequiter accusaris; & quod vitæ hæctenus actæ optimum tibi patrocinetur testimonium. Itaque decoque injuriam pacatô animô, indigni sunt adversarii, cur iis multum

multum indigneris, & succenseas. Mane in antiqua malacia, mentisque serenitate. DEUS, qui innocentium jura tuetur, non te deseret. Vale!

Responsoria Secunda.

Filius ad Parentem.

Quis obsecro, charissime Genitor, tuas falsis criminationibus aures oneravit? quis tam audacter contra me mendacia texere, famam denigrare, & tam nigris me carbonibus describere est ausus? videre cuperem hunc hominem. Conscientia me mea nullatenus reum agit in iis, in quibus tam fraudulenter accusor. Sex aureos quidem à noto patriota mutuos accepi, non diffiteor, eos tamen ad emendos libros, non ad ludendum, vel comessandum impendi.

Chartas lusorias (conscientiam hinc meam testor, & omnium fidem, qui mea consuetudine utuntur) nunquam vidi, nedum in manus sumpsi: Quid quòd neque popinam ab ultima prohibitione unquam amplius frequentavi. Denique quòd animi causa in vicina subinde nemora exiverim, auresque commodaverim lusciniis, & pennigeræ turbæ phonaecis, quis, mi Pater (veniâ tuâ id scripserim) improbabit? rectam corporis habitudinem retinere non possem continuis studiis intentus, nisi quandoque mentis haberem refocillamentum. Nimum intensæ chordæ rumpuntur, & mea sanitas nihil habet de ferro. Alterna amant Camœnæ, modò studium, modò otium sive mentis laxamen-

tum. Dandum aliud tēpus corpori, ut sanitas conservetur, & ad studia fervor; aliud verò animo, ut lassæ vires reparentur. Cæterum humillimè rogo, colendissime Pater, ne posthac nimium credulas delatoribus aures præbeas. Si unam aurem dederis delatori, serva, precor, alteram delato, ut possit de sua se purgare innocentia. Meâ, quod interest, in hanc curam, cogitationemque unicè incumbam, ut optimorum parentum voluntati, & expectationi in omnibus abunde satisfaciam. Valete!

Responsoria Tertia.

Cajetanus respondet Modesto.

NULLIS opus fuit, mi Modeste, excusationibus ob intermissum litterarum officium. Amici enim veri, quando calamis nequeunt, mutuis invicem colloquuntur affectibus. In ipsis occupationibus dulci circumferuntur memoria, & alter alterius vivam repræsentat imaginem.

Habeo humanitati tuæ gratias, quòd sis de conservanda inter nos amicitia ita sollicitus. De cætero erit mihi pergratum, atque acceptum, si tuis cum parentibus ad meas aliquando ædes divertere dignatus fueris, vestrâ enim præsentiam plurimùm oblectabor. Saluta ex me parentes, communes amicos, & familiares, nominatim verò Christophorum consanguineum meum charissimum.

Accu-

Accusatoria Septima.

Adrianus accusat Christophorum somnolentiae in scribendo.

CRebris, & humanis te litteris à multo tempore salutavimus, neque tamen certiores unquam fuimus facti, quid ageres, quâ fortunâ, & valetudine utereris. Quid in causa sit, cur in scribendo tam rarus, aut potius somnolentus sis, conjectare non possumus. Es fortè adeo magni momenti negotiis distentus, atque districtus, ut nihil temporis ad scribendum, aut respondendum suffurari queas? sed hoc credibile, aut persuasibile nobis non videtur, quis enim toto anno nec quadrantem habeat ad amicos litteris invisendos? quis ita sit in aliis occupatus, ut nec modicas lineas efformare possit ad colendum fœdus amicitiae? certè nemo. Non multum aberraverim, si pigritiae, & extremæ somnolentiae te insimulavero, vel, quod pejus est, te nullam amplius nostri habere memoriam: Omnes amicos, fratres, & sorores ex animo effluxisse tuo, cum tamen propinquorum licet absentium nunquam omnino deponenda sit memoria: Nescitur enim, quando alter alterius ope vel operâ indigeat. Imposterum crebrius velim, quamquam nihil rerum novarum habeas, ad nos scribere studeas, ut non tantum tuæ obligationi, sed etiam nostro desiderio ritè satis facias.

Accusatoria Octava.

*Januarius accusat Iodocum rare
scriptionis.*

SI vel unam aliquando epistolam abs te acciperem, id equidem miraculi loco ducerem; eò devenit in respondendo supina negligentia tua, ut labentibus tribus integris jam annis nec unam dares responsoriam. Quanta desidia! si turpe factum, & inhumanitatem hanc tuam exprobro, mille excusationes, & elabendi titulos in promptu habes: Jam nullus tabellarius est ad manum, qui litteras perferat: Jam in multis occupationibus versaris, ut scribendi nullum otium relinquatur: Nunc ægrotas, nunc peregrè extra solum patrum migrandum. Si verus amicus es, qualem te judico, debes esse in scribendo paulò crebrior, ut mutua amicitiae fœdera sanciantur, & sancita firmantur. Hæc à me non temerè, nec malo scripta sunt animo. Vale!

Increpatoria Decima Tertia.

*Zenobius increpat filium suum temporis,
& pecuniarum dilapidatorem.*

MOnui tam crebrò, quàm acriter, ut pravorum societatem devitares, cum nihil homini probo sit facilius, quàm inter malos fieri improbum, & flagitiosum. Quid tu ad hæc paterna moni-

monita? sibilis excipis, & cum malæ farinæ homuncionibus integros dies, & noctes inter lusus & tripudia comburis in omnem vanitatem, & libidinem effusus. Paternas opes unâ cum tempore, cujus est irreparabilis jactura, prodigis, Musas procul habens, collusores verò semper ad latus. Ita intra unius anni spatium deviâsti à virtutis semita, ut omnem honestatem, & bonos mores, qui Juvenem ornant, exueres cum maximo famæ tuæ nocumento: ita inter corvos crocitare didicisti, ut parentibus, amicis, & toti perhonestæ familiæ sis probro. Heu miser! resipisce, converte te ad frugem, qui nullius frugis homo es, ne parentibus sis causa mortis, qui tibi fuerunt causa vitæ. Vale!

Increpatoria Decima Quarta.

*Gabriel increpat Theonis maledi-
centiam.*

INjuriam nulli hominum inferre soleo, illatam verò perferre, & decoquere supra vires mihi est. Hactenus pro justa nominis mei defensione Palladis Ægidem obtendi, cùm fama super omnes fortunas sit curanda. Posthac verò, si in meam porrò famam sine horrore, & erubescencia latrocinari ausus fueris, pro scuto machæram in manus sumam: Deplumabo stolidam tuam superbiam, & cùm mea te felicitas torqueat, amputabo maledicentiæ tuæ vitia, ut imposterum de te humiliùs loqui discas, de aliis verò cautiùs. Vale!

Increpatoria Decima Quinta.

*Ausonius increpat Urbanum, quòd suas
preces semper surdis auribus
excipiat.*

VEteres credebant, Ventos esse nuntios, qui hominum preces, & vota, ad Deorum aures perferant. Quando autem vota exaudita non sunt, aut secundum sententiam non evenerunt, tum sibi persuaserunt, ad DEOS non esse perlata, sed à ventis dissipata esse, vel in regiones longinquas avecta. Meas ego preces non ad fictitia Numina, sed ad amicum, in quem omnem hactenus fiduciam locavi, dirigere volui; modò autem cum non exaudiar, nec precum mearum fieri possim compos, quid aliud putem? quàm mea vota ab alatis Ventis in finitima loca esse delata, quæ procul sunt habitatione hominum, vel, quod credibilius videtur, te utraque aure surdescere ad amicorum preces.

Posthac committam meas preces, & meam penuriam aliis ventis, ut aliquid impetrem. Faciliùs clavam Herculi è manibus extorquere considerem, quàm è tuo marsupio vel unicum florenum,

Vale!

Incre-

Increpatoria Decima Sexta.

*Sylvanus Brutum ingratum hominem
increpat.*

Non intendo præsentibus litteris bilem tibi
movere, sed solummodò veritatem dicere,
cur petenti pecunias non mittam. Homo
es perquam ingratus, gratias libenter accipis,
nullas verò reddis tuis Mæcenatibus. Post obitum
patris recepi te in clientelam, cum multis
precibus educandus mihi ab amicis esses commendatus,
enutrivisti te meis sumptibus, qui aliàs
alimenta corrogata stipe conquirere debuisses.
Misi pecunias, vestes, & alia necessaria. Quid
tu? vix unquam egisti benefactori gratias. Præterea
pravis sociis, quos ad latus habes, indissolubili
nexu adhæres: Pecuniam in lusus, & crateres
prodigis omni levitatum generi addictus. Sæpe
numero corripui te paternè sinè felle, & sinè
aculeo, ne quibuscunque te sociis admisceres,
sed bonis, & morigeris, ut tempus, quo nihil
pretiosius, & missam à me pecuniam utiliter
impenderes; sed admonitiones meæ, ut ut bonæ &
salubres, surdis exceptæ sunt auribus. Non tantum
fuiſti Mæcenati tuo ingratus, sed etiam
inobediens, posthac igitur alium tibi
quære Patronum.

Vale!

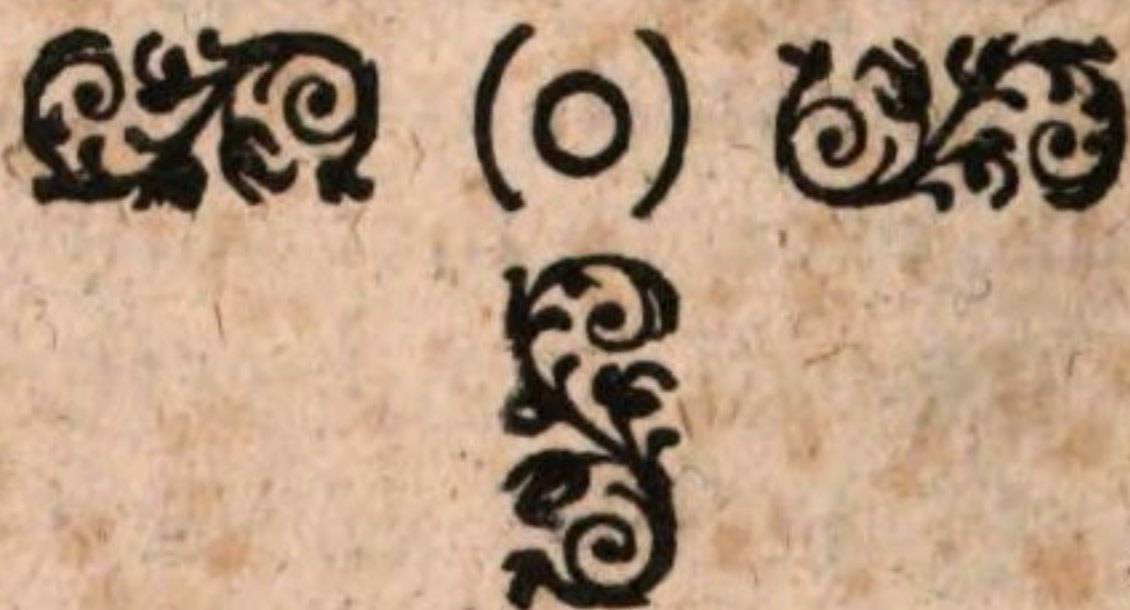
L 5

Excus.

Excusatoria Quarta.

*Hermanus excusat diuturni silentii
rationem.*

DElectatus magnopere sum tuis litteris, quæ me de omni statu tuo erudierunt, uti etiam de tua tuorumque omnium firma valetudine. Cæterum conquestus es, causamque percontatus, cur à longissimo jam tempore nullas amplius litteras ad te miserim. Mi Plance, quod nihil ad te scripserim post tanti temporis fluxum, meam nimirum à vobis abitionem, id multiplicia negotia causârunt, quæ nec differre potui, nec abjicere. Itaque rogo humaniter, ut ignoscas, tibi que persuasum habeas, me unum esse, qui tanto te amore, studio, & benevolentia complector, ut alium ardentius teneriusque neminem. De cætero, si quid de rebus tibi meis acceptum erit, id ita esse tuum existimato, ut meum esse magis non possit. Hoc enim poscit, si vera est, amicitia, ut vetus parœmia sonat: Inter amicos omnia sunt communia. Vale!

TERTIA CLASSIS.

Suasoria Prima.

Reginaldus suadet Fabio, ut discat modum scribendi litteras.

Non desistam crebris, & propè quotidianis hortatibus aures tuas percellere, humaniterque rogare, ut studio, quanto potes, maximo, Epistolas exarare condiscas. Majus inde emolumentum in totam vitam proficuum capies, quàm juvenilibus fortè annis persuasum habere queas. In quo pretio sit habenda ars conscribendi Epistolas, ex necessario, & creberrimo id usu potes facile animadvertere. Quid enim sunt Epistolæ? nihil aliud, quàm absentis cum absente scriptum colloquium de rebus, quas alteri notas volumus. Quemadmodum ergo cum præsentibus linguâ, ita cum absentibus colloqui ultro, citroque solemus calamo. Unumque est ipso usu tam frequens tamque necessarium, ac alterum. Quàm igitur turpe, & probrosum erit, non posse honesti viri vultum, oculosve per litteras subire citra erubescientiam? quàm fœdum Epistolas scribere ad æquos rerum aestimatores propriæ

priæ inscitiae testes. In utramque partem laudis, & vituperii magnum præjudicium facere possunt Epistolæ, prout nempe eleganti, vel rudi scriptæ sunt stylo. Amantissime Fabi, si tuo nomini, & utilitati consultum vis, operam impende quæstuosæ huic arti ritè addiscendæ: nulla subibit impensæ laboris pœnitudo. Itaque assume præstantem aliquem auctorem, versa tuis eum identidem manibus, junge lectioni exercitium scribendi, & habebis rem factam: eò siquidem brevi tempore devenies, ut cuique scribendi artificio vix non par esse possis. Vale!

Suasoria Secunda.

*Albertus commendat Zosimo stylum
Epistolarum & Musicam.*

QUod crebrò præsens suasi, id nunc absens repeto per Epistolam, ut si homo es ingenio sanguine, & magno animo, totum quantum te dedas ad scribendas Latini idiomatis litteras; eunt enim per manus, & oculos doctissimorum virorum. Si benè sunt scriptæ, conciliant laudem. Si malè, vituperium. Stylus debet esse clarus, & illimis brevibus membris terminatus, sensus non facilè excedere debet periodum bimembrem, nisi aliud exigat personarum dignitas, aut argumenti gravitas. Alterum, quod monitum te volo, est hoc; ut ludum posthac frequentes Musicum, ne alioquin (quòcunque demum prospera te fors vocaverit) graculus esse debeas
inter

inter olores, aut passer inter luscinias. In utroque studio indefesso velim conamine continuò te exerceas : Nam sine exercitio nihil egregium addiscitur in ullo artificio. Exercitium, ut communi fertur adagio, facit Magistrum, artis suæ gnarum, facit homines præstantes, & supra vulgus emergentes. Præ omnibus autem Auctoribus singulariter suadeo Ciceronem, ut eum accuratè in omnibus æmuleris; ejus enim dictio plena succi, plena suavitatis, æqualiter fluens, aptis illigata numeris, & Latinis auribus miram concilians gratiam. Si me amas, sectare mea consilia, amplectere litterarum, & Musicæ studium, quod si labor fortè à proposito abstertere te insistat, noli succumbere ter-
 riculamento, sed quantum una ex parte labor absterret, tanto plus ex altera allectare debet ad alacre exercitium, maxima, quæ hinc efflorescit utilitas. Lectio, & scribendi exercitium pariunt scientiam, efficiunt viros doctos & dignitatibus aliquando dignos. Vale!

Suasoria Tertia.

Raymundus suadet Vincentio, ut mundum deferat.

A Dolefcentiam, & humaniores modò Scholas es egressus, monet jam tempus, & ætas, ut statuas, quorsum vela pandere, & quam viam vitæ agendæ ingredi velis.

Certè si ulla res, hæc omnium maximè seria est, cum totius vitæ ratio, quin & æterna salus ex deliberatione dependeat. Victorini nomen in Sacro baptismo tibi haud sine omine est inditum,

tum, & impositum, ut nempe grandior factus egregiam de te ipso victoriam reportares, Christi quæ castra sequereris in aliqua Religione, repudiatis vitæ mollioris illecebris, ubi diu, noctu quæ sacra in choro carmina concinuntur, cum certissima spe post fata bravium æternæ coronæ consequendi. Amabò te, rumina tantisper, quanta sint in sæculo Acroceraunia, quæis allisæ æternum pereunt animæ: Perpende tecum, quòd non solum in Veneris hara, sed etiam in Mundi consortiis, symposiis, facetiis, jocis, & risibus toxicon misceatur eò periculosius, quò rectius: Et quòd nulla vera in mundo sint gaudia, nec diu, ut constat, duratura.

Profectò verus Religiosus in ipsis austeritatibus suis centuplo majorem dulcedinem perlentiscit, quàm mundi mancipia, & vanitatis idololatræ in universis deliciis, & malesuadæ voluptatis oblectamentis. Quorsum verò hæc scribo? Non aliorum, quàm ut me suasore & virtute auspice mundum deseras DEO per Religiosa te vota consecrans: Sic quippe fiet, ut felix in terris, & æternum felix in cœlis aliquando sis futurus. Vale!

Suasoria Quarta.

*Cælestinus suadet Conrado constantiam
in sacro ordine.*

E Pistolæ tuæ quamquam fuerint longæ, amabiles tamen, & etiam perbreves mihi sunt visæ, eò quòd cum solatio ex iis perceperim, post generosam resolutionem ad Divi te Francisci institutu-

stitutum adjecisse animum, jamque ad laudabilem illam Ordinis familiam pro futuro tyrone adlectum te esse. Laudavi caducarum rerum contemptorem, & generosum athletam de mundo triumphantem. Quid enim sunt, amabo te! mundi illecebræ, divitiæ, honores, & voluptates? quid antiquæ ceræ, negotiationes, & mercimonia? nihil, nisi crepundia, & pestilens, quod animas inficit, venenum. O quàm felix ille, qui è mundo velut omnium vitiorum volutabro ad Religiosum quempiam cœtum diffugit, spreta sæculi vanitate, ut suæ solius negotium salutis agat. Esto vir fortis sine motu inconstantiae sub divini servitii iugo. Satage ordinis austeritates, & Diaboli fraudes heroicè vincere sine ulla nutatione, noli unquam, quibus te modo periculis generoso pede subducis, tacitis ad ea per totam vitam redire desiderijs. Constantia in benè cœptis coronam imponere debet virtutibus tuis.

Sunt subinde Tyrōnes, qui primo fervore pro DEO, & salute Neronianas persecutiones sustinere exoptant, verum sensim ita tepescunt, ut mallent in sæculo mansisse, quàm in claustris vivere. Retrospiciunt ad nugas, quas reliquerunt, & non ad bravium, quod strenuos mundi contemptores in cœlo manet. Alium te athletam exhibe, perge in Sacro proposito, nihil valeant malæ suggestiones, nihil dæmon, mundus, & caro, stude per totam vitam in austeritatibus, & sacra obedientia soli DEO servire, cui, si non mille vitas, certè millies vitam in acceptis referre debes. Vale!

Suaforia Quinta.

*Benno suadet Vito ad componendas
Epistolas Ciceronem.*

IN litteris tuis soles plerumque uti tropis, phrasibus, & obscuris verbis. Si vis bonas efformare Epistolas, debes ante omnia operam locare, ut Epistolæ tuæ sint bonæ Latinitatis, & claræ, usitatis tantummodò verbis constantes; quò enim illimiores, & faciliores erunt, eò ornatiores, & majori elogio dignæ judicabuntur. Hinc Seneca ad Lucilium scribit. Qualis sermo meus esset, si unà sederemus, aut ambularem, illaboratus, & facilis, tales Epistolas meas esse volo. Ad consequendam claritatem, & probam Latinitatem præ omnibus suaderi solet Cicero velut absolutum exemplar eloquentiæ, & fons Latinitatis uberrimus, unus omnium post hominum memoriam in omni genere disertissimus, illimis idem, & lectu suavissimus. Hunc tibi fac sedula lectione familiarem, & brevè egregium quid addisces. Vale!

Suaforia Sexta.

*Petrus suadet Sylvestro, ut malorum
hominum maledicentiam patienter ferat.*

NUnquam mundo maledici homines defuerunt, nec defuturos crede, quamdiu stabit. Tot ostia sunt, quot ora calumniatorum. Cùm famam
tuam

tuam aliter tueri nequeas, & maledicentiæ ictus nullo pacto declinare jam possis, opus est, ut opponas pectus aheneum, hoc est, recti conscientia munitum. Consultissimè, & optimè facies, si æquo animo falsum crimen, quod contra jus & æquum in te contorsum est, sustinere heroicè satagas. Cessabunt mordaces hi canes latrare, si desieris te defendere. Enimverò inquires, nimis grave accidit inique ab aliis traduci: Malorum dicteria vorare, famam, & bonam existimationem, cujus tamen maxima ratio habenda, cum ingenti damno deperdere. Ita est. Non eo hoc inficias, sed cum per defensionem illos solummodò magis, ac magis ad contumeliosa verba laceßere videaris, sapientiùs hinc explicata fronte taces. Verba sunt, non fulmina, quæ in te velut scopum vibrantur. Jam denique conticescent, ubi cuncta effutiverunt, quæ habebant in animo probra, scommata, & dicteria.

Homo magnanimus velut Marpesia cautes non concutitur, quamquam omnium adversitatum mala adversum se conspirent: ille solus magnanimus est, & strenuus, qui more magni cujusciam molossi catulorum latratus serena fronte, & invariato animo exaudit. Sperne inimicorum linguas, sperne tela, hebescent, cum in ferreum pectus, & adamantinum scopulum inciderint.

Vale!

Suaforia Septima.

*Marcus suadet Fabiano probos
mores.*

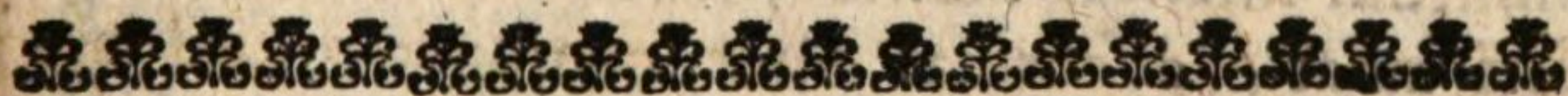
Compone te, amantissime fili, ad probos, & modestos mores; hi enim pulcherrimum sunt in juvene cimelium, & præcipuum post virtutes ornamentum. Connitere, ut semper præ te feras modestiam in vultu, & munditiem in vestibus, urbanam denique gestuum concinnitatem in moribus, atque officiosam erga omnes humanitatem, quâ si fueris præditus, ubivis gentium eris acceptus, & egregiè aliquando promoveberis: Nam morum civilitas ad aulæ officia, & curiæ fasces aperit januam, efficit viros spectabiles, & honoratos. Contra verò inurbana, quæ pagum redolet, rusticitas, ab omnium postibus proscribitur. Accedit: Quos mores modò indueris ut juvenis, eosdem retinebis ut senex. Si fueris primis annis crassus aliquis Menalcas, eundem referes ætate virili, qui aptior videbitur ad porcos & sues pascendos, quàm ad reipublicæ gubernacula applicandus. Vale!

Suaforia Octava.

*Vitus suadet Cyriaco linguam
Græcam.*

Quemadmodum in Latinis litteris jam sæpè profectum tuum magnopere laudavi, ita
hac

hac epistolâ tibi auctor sum, ut etiam Græcæ literaturæ des operam; nemo enim præstans evadit Latinus, qui prorsus caret eruditione Græca. Plurima vocabula mutuare debemus à Græcis ad explicanda animi sensa, & varias res propriò nomine compellendas. Putas fortè, non esse de pane lucrando Græcæ linguæ notitiam nôsse, cùm nullus uspiam hâc ætate illô idiomate utatur. Falleris opinione tuâ quàm plurimum: Quomodo namque peregrina intelliges nomina, quæ à Græcis sunt derivata, si nobilissimæ illius linguæ gnarus non sis? Quam ob rem sectare mea consilia, condisce Græcam linguam, quæ apud omnes gentes summis celebratur laudibus, & in maximo ubique terrarum habetur honore. Nulla (crede firmiter) pœnitudo subibit animum ob impensum laborem.

Diffuasoria Prima.

Placidus dissuadet certum matrimonium.

Consulis me jam binis litteris diverso argumento elaboratis, an Euphrosyna filia natu maxima in matrimonium sit elocanda. Ais esse permultos tam probitate, quàm divitiis excellentes, qui eam in sponsam habere velint. Consilium, ut verum fatear, nec usquam, nec unquam libenter dare soleo ad quodcunque demum matrimonium, cùm res sit incertæ aleæ, & sub utraque

fortuna convivendum, donec denique mors faciat divortium. Multæ in conjugio devorandæ sunt molestiæ, multa mutuò portanda sunt onera. Hunc premunt infortunia, alium rerum penuria, & annonæ caritas: tertium zelotypia, quartum varii morbi. Nulla domus in toto orbe terrarum aut est, aut unquam fuit sine aliqua comploratione. Subinde maritus ducit uxorem fastuosam, imperiosam, & per omnia sui juris fœminam: Contra verò uxores nubunt haud rarò viris temulentis, lusoribus, & fortunarum dilapidatoribus. Convivunt in perpetuis litigiis & discordiis. Sequuntur gemitus & lacrymæ, sequitur pœnitudo, sed fera. Quid miserius? quid lamentabilius? & hoc potissimum est motivum, cur prudentes non nisi lentè, & anxie suadeant nuptias: Verentur nimirum infelices eventus, malam sortem, &, ut fieri amat, discordias inter conjuges. Ad me quod attinet, si filia nubere, & alium amplecti statum velit, per me licet, non sum contrarius. Precor à Superis, virum industrium, & fidelem acquirat, qui in utraque fortuna sibi similis æquo animo onera connubii patienter comportare sit paratus. Quòd autem conjungi cupiat cum viro, cujus genium, mores, & consuetudinem, vitia, & virtutes non scit, hoc omnino suadere non possum. Quoties enim conjuges seris lacrymis, & lamentis suam sortem damnant, quòd inconsultò sine prudentia conjugii vinculo sint ligati? estò, quòd dicatur fortè, esse virum laudabilem, apud omnes optimè audire: noli credere, donec ejusce mores experiaris. Dicis? esse prædivitem. Quid tum? potius,

potiùs, juxta mentem Themistoclis, vir sine pecunia eligendus, quàm pecunia sine viro. Proinde ne filia infauftis avibus nubat, consideratiùs, & pensi-
eulatiùs maturo omnia ruminanda sunt judicio. Vinculum enim matrimonii perquam est forte, & adamantinum, sola morte solvitur, & conjugium nihil est aliud, quàm jugum, & quidem gravissi-
mum. Vale cum omnibus amicis.

Diffuasoria Secunda.

*Eutropius dissuadet matrimonium
Ambrosio.*

SI nullam majoris momenti rem sine consilio Quirites aggredi sunt soliti, cura erit opus lon-
gè maxima, ne matrimonia cæco incantur impetu: Rarò enim successus sortiuntur felices, quibus pro
ratione stat voluntas, aut à consiliis sunt effre-
nes cæcutientis animi impetus. Magna & rara felicitas est reperire uxorem probam, industriam,
& rei familiaris satagentem. Multæ fœminæ mo-
destissimo incessu, & oculorum dejectione Ange-
lum referunt, re ipsa sunt Medusæ anguineis spiris
plenæ, aut imperiosæ Junones, quæ in ædibus do-
minium affectant, & velut leænæ rabie percitæ do-
mos percurrunt. Nihil scripserim, quòd matri-
monia sint plerumque plena miseriis, curis, & an-
xietatibus. Athenienses id inter solennes nuptiarum
ritus ita significarunt. Puer sponsum in nuptiis an-
tecedebat, spinosis foliis redimitus, panem in cani-
stro præferens. Jam dic fodes! quid aliud spino-
sum in capite pueri sertum indigitat, quàm meras
curas,

curas, & aculeatos dolores? quid in canistro panis, quàm uxorem, & liberos mariti sudore alendos? si tam juvenili, & immaturâ ætate puellam thalamo conjungere concupiscis, pessimè ages, & vinculis te implicabis nec Macedonico gladio dissolvendis. Lacerti non erunt pares tot tantisque oneribus portandis, nec ætas sat matura domui regendæ. Quid si insuper litigiosa sit fœmina superbo incedens spiritu? si magis sit addicta imprecationibus, quàm orationibus? si magis colat rixas quàm pacem & mutuam in conjugio concordiam? quàm miser eris per totam tuam vitam? monoculus es, non ex rationis consilio, sed ambitionis arbitrio, & propriæ mentis libitu ad matrimonium aspiras: Oculos conjectas ad formæ venustatem, ad divitias, & dominatum in ædibus; at verò, si quid supra nuces scperes, deberes considerare spinosum etiam sertum, curas, molestias, tricas, & dissidia, quin morbos, & infortunia, quæ in hoc statu intercurrere solent. Divitiæ sunt incertæ aleæ, brevè potest fieri Codrus, qui paulò ante Cræsus erat: Mille id testantur experientiæ. Venustas sponsæ non erit longi temporis, evanescet ad instar fumi, & ut flos agri emarcescet, erit tum uxor aurium, & oculorum nausea. Et si insuper futura sit duræ cervicis ad imperata facienda, si continuò lites & rixas excitatura, heu! quàm miser tunc eris. Si me audis, exspecta maturiorem ætatem, antequam huic te jugo, & nodis Gordiis astringas. Vale!

Diffua-

Dissuasoria Tertia.

*Falconius dissuadet Antonino
otium.*

Danda est omni homini à laboribus aliqua respiratio, ut fessum studiis caput, vel lassæ laboribus membra refocillentur, sive id fiat per amicabile colloquium cum sociis, sive per honestam ambulatiunculam in campos, & sylvas, ubi dulces avicularum concentus animum hilaritate complent, & novum ad studia spiritum exsuscitant. Ejusmodi recreamentum ego, & Præceptor, morumvè Præfectus libentissimè indulgemus. Sed quòd toto tempore otio torpescas, nihil agas, & nihil moliaris, hoc connivente diutiùs oculo ferendum sanè non est: qui enim sectator est otii, is exitio, & præcipitio proximus. Otium omnium vitiorum est pestilentissimum: Ad omnia reliqua vitia aperit januam, & vulgari vocabulo vocatur pulvinar diaboli, idque non eo nomine, tanquam diabolus super illo dormiat, sed quia solerter in perniciem vigilat otiosorum, ut malè feriatos literarii otii decoctores in retia illic agat, & tum in barathrum damnationis æternæ. Si salutis tuæ consultum provisumque velis, fugere debes otium, & ejus assecclas, ne dæmoni sagacissimo animarum Venatori, qui summo in hominem odio fertur, in retia cadas. Vale!

Diffuasoria Quarta.

Maximus dissuadet Ernesto familiaritatem cum sexu dispari.

Marina monstra sunt Sirenes, pubetenus referunt Virginem, infernè verò piscem; blandè & suaviter cantant, ut navigantes in somnum pertrahant, post verò in scopulos, & interitum.

Ejusmodi Sirenes sunt foeminae, cum quibus tu plus nimiam habes familiaritatem. Sed quæso, cave, ne incautus pereas. Sirenes hæ, dum suaviter cantillant, & sensibus blandiuntur, mergunt in luxuriæ charybdi; in voragines aquarum dicam, an flammarum deducunt. Noli fidere, licet in modum stagni æquor arrideat, hîc periculum in ipsa malacia, quando vix summa elementi terga crispantur. Qui cum his familiaritatem ceperit, aut lubricas occasiones non devitaverit, quæ in propinquum peccandi periculum inducere queunt, desperatis hunc meritò annumerandum censeo. Per animam tuam, quam unam habes, te rogo, cum hujusmodi Sirenibus blandisque Musis, ne sedeas, *sed eas, ne pereas per eas.*

Vale!

Diffua-

Dissuasoria Quinta.

Cyprianus dissuadet Sylvano lufum.

LUdere suo tempore recreatio est, non suo, vitium. Multi vacant lusibus tempore laboribus debito, in id unicè intenti, qua ratione suam lucrando bursam impleant, alienam verò emungant pecuniis. Hujusmodi lusores inter variantis fortunæ jocos facilè in lites, & inimicitias delabentur, quum ludant magis lucri, quàm animi causâ. Fieri plerumque amat, optimos amicos data inter lufum occasione ad dissidia, & contentiones devenire, idque ideo, quia astu, & fraudulentia collusores circumveniunt, fallaciis, & dolis utuntur, aut inter ludendum immoderatum impetum cohibere nequeunt. Charissime Sylvane, si quid consilii, & si quid antiqui in me affectus apud te residet, da id meo suasui, tempera tibi ab immoderato lusu, in quo fermè semper turbæ inter collusores cieri solent: Nam si faventem fortunam habes, alter suam sortem damnabit verbis indignatione turgidis. Sin adversantem, tum tu ipse mille impatientiis, & iracundiæ motibus agitaberis sine ulla, quæ tamen in lusu querenda est, recreatione: Utere itaque lusu moderatè, ut animum recrees, & marsupio non noccas. Si secus feceris, vel tu, vel focii animo perturbabimini, & impatientiæ astu impetemini sine ullo vel tuo, vel colludentium recreamento.

Data ex ædibus.

M 5

Dissua-

Diffuasoria Sexta.

*Mansuetus dissuadet Auxentio vindictam
adversus Theoninum inimicum.*

AQuum quidem est suam famam, & bonam
existimationem, quæ omnibus fortunis an-
tehabenda, quâ linguâ, quâ calamô adversum ma-
ledicos tueri, & illatam injuriam verbis, & factis
diluere, ut bona nominis opinio stet illæsa, & in-
tegra; at verò adversus inimicos vindictam sume-
re, & injurias ulcisci prorsus est illicitum, & Chri-
stiano homini prohibitum: ferenda quippe potius
est injuria, quàm inferenda; & magis clypeo de-
fensionis utendum, quàm ultrice manu, aut gla-
dio. Scribis, quàm indignè Theoninus, notæ mor-
dacitatis homo, tuam jam crebrò famam dilacera-
verit: cominus, & eminus injurias intulerit, ut
à sumenda vindicta animum porrò cohibere non
valeas. Mi Auxenti, si me amas, & si alicujus
ponderis sunt apud te verba mea: Cohibe manum,
ensem, & iracundiæ æstus: Audi disertissimum
Romanæ Sapientiæ Antistitem Senecam: qui ita
scribit: *Magni animi est injurias despicere; ille
magnus & nobilis est, qui more magnæ fereë latra-
tus minutorum canum securus exaudit.* Tu ergo
injuriis altior, si Theoninus de te malè loquatur,
suamque mordaciùs linguam stringat, utere pru-
denti silentiô, dissimula maledicentiam: Verba
sunt, quæ effutiit, non fulmina. Pars Mundi su-
perior, & sideribus propinqua nullis infestatur
ventis, nullis fulminibus: Nec in nubem solvitur,
nec

nec in nebulam, sed semper manet eadem, semperque serena: Ita tibi, ut facias, suadeo: Permane in æqualitate, & mentis malacia, noli, obsecro, Theoninum dentem (qui sibi sua maledicentia, non tibi facit vulnera) multum curare, Vale!

Diffuasoria Septima.

Maroldus dissuadet Ruperto litigium forense.

Consulis me tanquam Delphicum, ut scribis, oraculum, quid agendum putem? an super re in utramque partem æqualiter dubia forense incipiendum sit cum adversario litigium, nec ne? debes teipsum, non me in consilium vocare, si quid ex tripode percontari cupis: Nemo enim sapientiùs tibi suadere potest, nemo prudentiùs teipsò: Nihilominus cum ita velis, ad quæsitum breviter pro mea tenuitate respondeo. Quamquam justam habeas litigandi causam, & jus perinde tibi patrocinetur, quàm tuo adversario, litem tamen ut cum eo in judicio contesteris, prudenter suadere non possum, sed potiùs ut transactionem, vel amicabilem ineas compositionem juxta viri prudentis arbitrium: Ea enim hodie, ut nôsti, aguntur tempora, quibus omnia tribunalia sunt litibus gravata, atque innumeræ controversiæ multis passim annis hærent indecisæ, & nunquam ad finem perducuntur. Causidici habent auream messem, sua commoda, & suas sportulas; litigantes verò nihil, nisi vacuum denique marsupium, pluri.

plurimis expensis emunctum. Multi falsâ promissione, & inani spe obtinendæ victoriæ ad litigandum inducuntur, sed ad finem cum gravi jactura turpiter se deceptos conqueruntur: Nihil scripserim, quanta inter partes litigantes plerumque oriantur odia, querimonix, convitia, & jurgia, ita ut ex vipereo hoc discordiæ partu novæ suscitentur lites. Hæc & alia me movent, ut omni, quo possum modo, forense dissuadeam litigium; ejus verò loco pacificationem, & amicabilem compositionem incundam esse, potius sentiam. Sub hæc totum tuæ fidei, & benevolentix amicè me dedo, atque commendo.

Hortatoria Prima.

Honorius excitatur ad alacrem studiorum progressum.

Scholasticus annus non ita pridem sumpsit initium, extra omne dubium verior, quin tuo similiter in animo novus ad ingenuas artes fervor sit ortus; eam quippe naturæ indolem, cum animi vigorem, & in perdiscendis Græcis, & Latinis litteris alacritatem perspicio, ut nullis hortatibus, nullisque opus habere videaris calcaribus. Nihilo tamen minus pro mea in te cura, & paterno quasi amore te hortor, precorque, ut nihil omittas diligentix, & singularis industriæ, sed toto, quod ajunt, pectore ad libros incumbas, atque

que ad virtutes animo inferendas: Siquidem scientia, & virtus duæ sunt gemmæ, quæ emicant ex annulo: Duæ sunt alæ, quæ supra communem plebem nos in altum attollunt, virosque efficiunt spectabiles, qui dignitates non tam adipiscuntur, quàm merentur. Nunquid enim virtus & scientia varias dignitates conferunt? nunquid evehunt ad sacras tiaras, ad Episcopale pedum, ad profana, & Ecclesiastica officia? propterea, mi Honori, si aliquando è communi plebe emergere, si in eminentem virum evadere, & ad præfecturas suo tempore promoveri cupias, tunc modò in litteraria fundandum est palæstrâ, omnisque labor, quamquam durus, futuri spe præmii superandus. O quàm jucundum erit aliquando comparatum ex diligentia fructum percipere, & in alto spectari! Si vis, charissime Honori, ut honos aliquando te maneat, nunc fac, quod faciendum suadeo, & evenient, quæ ventura vaticinor. Vale!

Hortatoria Secunda.

*Gerasimus commendat Cornelio
Virtutem.*

Templum Honoris situm olim erat apud Quirites penes templum Virtutis, nec potuit illud intrari, quin prius Virtutis accederetur. Inter omnia hominum decora majus non est, quàm quod à virtute nomen sortitur. Virtus ubique gentium splendet, & immortalem in terris famam parit, perennem verò in cœlis coronam: Hanc omnes summi, & infimi venerantur; triumphales ei pyramides,

mides, statuasque erigunt: Huic soli primus ubique honor, prima ubique sedes defertur. Aman-
tissime Corneli, si vis ad templum Honoris ad-
mitti, si famam, & perpetuam apud posteros me-
moriam desideras, virtutis curam gere: Nihil
enim facit nomen adeo immortale, ac virtus.
Hæc sola caret sepulchro, & vel invitos sibi de-
vincit. Haud vulgarem, & mediocrem, suasore
me, curam pone, ut virtutem inferas animo:
Nam iis duntaxat patet templum honoris, qui
Virtute velut clave utuntur ad illud referandum.
Vale!

Hortatoria Tertia.

*Nicolaus hortatur Firminum ad
scientiam.*

AD cæteras causas, quæ charissimum te mihi
faciunt, adjecta est hæc, quòd optimis ar-
tibus deditum te esse experiar. Perge in benè cœ-
ptis. Nihil, Menandro teste, possidetur pulchrius
scientiâ. Fulgorem addit fumosis avorum imagi-
nibus, & illustria stemmata clariora reddit. Si
me audis, tibi que consultum vis, excole animum
scientiis, & omnes nervos contende, ut politiora
studia rectè sub manus succedant, sic quippe fiet,
ut non solum Natalibus, sed etiam Scientiis, quæ
supra Natales effulgent, clarescas. Hæ tantum
ornamenti afferunt humanis moribus, tantum
gentilitiis ceris, quantum homini pulchritudo
corporis, & hortis venustas florum. Quid juvat
perspicuus & pellucidus fontis latex, si profluen-
tem

tem inde rivum cloaca conturbet? quid sanguis clarus, si scientiarum ignorantia profapiam avorum obscuret? Habes in parentibus præclarum, quod imiteris, scientiarum paradigma. Pater, & avus ambo eruditione, & juridica facultate præstantes viri: Ambo præclara Senatorii Ordinis ornamenta extiterunt. Sectare, ni sorti tuæ velis esse injurius, eorum vestigia, ut omnium votis & calculis non tantum maximis dignitatibus dignus habearis, verum etiam easdem, quas unice appetor, aliquando adipiscaris. Vale!

Hortatoria Quarta.

*Hermannus hortatur Ludimagistrum, ut
mitius pueros puniat.*

OMni laude, si ritè officium agant, digni sunt Ludimagistri. Magnum præstant gnava Juventutis institutione emolumentum, quando litteras docent, vitia verò, & crassos mores dedocent. In hoc tamen multum non raro exorbitant, quòd in correptionibus, noxarumque castigationibus modum, & mensuram non servant. Sunt, qui censoriâ severitate quodcunque vel levissimum delictum plectunt, & tenellam ætatem ita perterrefaciunt, ut non tantum litteras, verum etiam litterarum Magistros aversetur. Hi profectò scire debent, esse aliquid ætati teneræ indulgendum, esse ad vitia quædam connivente oculò cæcutiendum, ne tenella Juventus, dum omnia timet, ex desperatione nihil ausit aggredi condiscere. Meo
judicio

judiciò est verissimum, quòd austera correctio violento medicamini sit similis, quod plus crebro nocumenti adfert ægroto, quàm ipse morbus: Fiunt quippe discipuli ex assiduís ictibus pavidi, refractarii, tædiosi, & obstinati, ut nec minas denique, nec verberationes amplius curent, vel timeant. Si tuos, honorate Vir, indurari nolis, suavibus verbis utere. Quòd si verberibus sit opus, moderatam castigationem adhibe, quoad ingenium, & judicium confirmentur. Ingenui, si videant paternè secum agi, libenti animo correctionem admittent: Non tantùm docentem avidè audient, verùm etiam toto pectore diligent. Si verò aliqui duræ sint ad parendum cervicis, si nolint audire meliora monentem, fateor tunc pro verbis utendum esse verberibus, ita tamen, ut semper castigatio ipso delicto sit minor, eò, quòd Juventus ex inconsiderantia & levitate potius peccare soleat quàm ex malitia. Quod attinet ad Narcissum meum, id velim imposterum facias. Si quid piaculi contrahat, si ícurrelitter in scholis, aut plateis se gerat, si addiscenda neglectim arripiat, aut in vitiosos surculos degeneret, delictum quantocius ad parentes defer, ego met inobedientem filium ad officium compellam, ut paterna correptione, & modo mitiori noxas luat, nec non saniora doceatur.

Vale!

Horta-

Hortatoria Quinta.

*Nebridius hortatur Pontianum ad
ampliores profectum.*

PLenam commereris laudem ex utraque virtu-
tis, & scientiæ palæstra. Simulacrum audis
scientiæ, & simulacrum virtutis. Maeste animo !
nihil remitte de fervore, nihil de solertia. Scien-
tia & virtus sunt prima hujus vitæ decora, tantum
ornamenti conciliant hominibus, quantum cælo
stellæ. Non te pæniteat impensi laboris. Dulce
erit aliquando ex contracto in vultu pallore quæ-
stum, & uberes fructus metere laboris, & indu-
striæ. Perge alacriter in utroque virtutum, &
scientiarum studio & stadio indefesso conatu, do-
nec ad altissimum culmen pertingas. Vale.

Hortatoria Sexta.

*Anianus hortatur Liborium, ut in peri-
culoso suo morbo terrenis valedicat.*

VElis, nolis, mi Libori, fluctibus obsequendum est
irati maris. Desperatus & incurabilis morbus,
qui te infestat, & circum circa doloribus obsepit, non
sinit sperare sanitatis recuperationem. Alias mente
curas versare debes, noli deinceps quidquam am-
plius cogitare de caducis, & temporaneis, nihil de
numerosa domesticorum turba, de uxore, liberis,
& fundis, sed solummodo de anima, quomodo eam
cælo asseras, & ad sempiterna cœlestis Paradisi
gaudia transmittas. Infinita Dei bonitas & vult,
& potest te, tuosque tueri : Ejus ductui sapien-
tissimæ dispositioni omnia committe : Nihil

triste eveniet ei, qui Numini addictus est. Deinde sanctissima Genetricis, ac cœlestium geniorum præsidio animam tuam quotidie ferventer commenda, ut apud Deum severum Judicem tuam causam agere, & peccatorum condonationem impetrare dignentur. Vale.

Hortatoria Septima.

Conradus hortatur Solanum, ut homines bonos, & genuinos in amicitiam admittat.

FAcis equidem laudabiliter, quòd amicos bonos in consortium, & familiaritatem adsciscas, cum quibus possis consilia, & animi secreta communicare. Boni enim erunt in calamitatibus solatio, in prosperis gaudio. Id verò fideliter monitum te volo, ut antequam cum aliquo amicitiam ineas, sedulò perquiras, & explores, quomodo prioribus amicis sit usus. Talem quippe in te experieris amicum, qualem se exhibuit erga alios. Aliqui amicis utuntur pro pallio itinerario, quod sudore cœlo abiicitur, tempestate verò pluviosa contra injurias aëris assumitur. Hi sunt instabiles & vagi. Verum quidem est, difficulter veri à falsis amicis discernuntur, habent etenim ambo parem in vultu colorem, parem in verbis humanitatem, ut symmetria advertatur, sunt verba factis componenda. Fucati spondent operam, sinceri verò exhibent, manumque porrigunt auxiliatricem, si qua urget necessitas. Veri tua commoda quærunt, ficti verò & falsi divitias. Veri manent constantes etiam in decumanis calamitatum fluctibus, quando dura, & aspera incidunt tempora, Dolo-

Dolosi verò avolabunt haud secus, atque hirundines ingruente hyeme. Itaque si dicto sis audiens, meaque sectari velis consilia, admitte in familiaritatem & amicitiam sinceros, & illimes homines, quibus nullus in corde dolus, nulla in animo vafrities, qui solamen addunt, & adjuvamen, si affligeris. Ne longum faciam, qui sanctè tecum congaudent, si in prospero res tuæ sitæ sunt statu. Talem amicum si inveneris, thesaurum reperisse te cogita. Vale.

Hortatoria octava.

Horatius hortatur Sophronium, ut constans maneat in proposito Religionem ingrediendi.

COmplusculæ septimanæ effluxerunt, ex quo nullas accepimus abs te litteras: heri præter expectationem binæ ad me perlatae sunt epistolæ eodem argumento scriptæ: continebant, velle te spretis mundi deliciis, & illicitis, Religiosum statum amplecti, idque ea de causa, ut procul mundano, ut scribis, strepitu in solitudine totum de Dei, & animarum expenderes obsequiis. Perdilecte Sophroni, facis equidem sapienter, accedo tibi, tuæque sententiæ: perge, ut conclusisti, in benè cœptis, & in id unum incumbe studium, ut maneat sine nutatione constans in proposito. Divina vocatio ad statum Religiosum est specialis quæpiam gratia, quam ex multis millibus hominum vix unus aut alter habet; malo dehinc in Religioso te aliquo cœtu licet infimo ministerio

occupatum videre, quàm in Sæculo quantalibet dignitate conspicuum: tanti facio Religionem, tanti tuam salutem. Diabolus quidem cum summo in hominem odio feratur, omnem movebit lapidem, omnemq; conatum adhibebit, ut à concepta mente transversum te agat: ogganient fortè etiam amicorum aliqui, ut propositum tuum immutent, quid in hoc rerum articulo agendum? Noli obsecro in salutis negotio nutare, noli aurem dare diabolo, noli amicis: ille quærit tuam animam: hi verò temporanea commoda. Consule tuum, quem à confessionibus habes, spirituales Patrem, sentiet quæ sentio; suadebit, quæ suadeo. Quocirca etiam atque etiam te exhortor, ut nullam occasionem elabi sinas, quâ possis ad Religionem admissionem impetrare. Qui hæc suadet, est fidus Achates tuus, sancto te amore prosequitur ad beatitudinem pro futuro, & quidem ultra tempus duraturo. Vale.

Hortatoria Nona.

Franciscus Sergius dat Friderico documentum, quî se gerat in altioribus studiis.

INgenti me gaudio exhilarâsti, quando tuum mihi patefacere dignatus es propositum ad altiora studia migrandi; scribis à parentibus te jam nactum esse hanc, quam diu multis precibus petisti, licentiam. Gratulor exoptatam sortem, & tua causa egomet incedo lætitiis. Viam tamen ingredienti, si molestè laturus non

es, perbreve adhortatoriam scribere volui, ut scires, quid agendum, quidve cavendum tibi sit in altioribus, quò tu proficisceris, studiis. Nam qui periculofum mare enavigârunt, nôrunt loqui de ventis; & qui intuta itinera sunt emenfi, sciunt alios commonefacere periculorum, & tutiore via ducere, ne impingant in scopulos. Itaque, si me amas, audi paterna mea monita, sincerisq̃ue adhortationibus diligenter ausculta. Imprimis secundum DEUM, quem nullo non die impensè velim & ardentè colas, cœlitum Reginam filiali affectu amare stude, hæc enim nullum deserit in se confidentem. Deinde noli unumquemque in socium adsciscere, hoc enim non foret sani hominis; multi perierunt, quia pravis sociis, & commilitonibus adhæserunt. Elige, & in familiaritatem admitte probos, doctos, & discretos Studiosos, à quibus aliquid discere possis. Ultimum documentum est hoc, ut alacriter, & indefessè studeas, & crebrò, imò verò creberrimè conflictum scho-lasticum instituas: repetitio enim assidua plus facit, quàm studium: inducit habitum, & facilitatem discurrendi, aperit intellectum, & acuit ingenium. Hæc, per dilecte Friderice, si diligenter sectatus fueris, id indubitanter eveniet, ut, sicut unicus modò ex asse hæres es, ita unicus honor totius aviti stemmatis sis aliquando evasurus. Vale.

Hortatoria Decima.

Theobaldus Sameſius hortatur Polycarpum ad maiorem in ſtudiis diligentiam adhibendam.

NUdius ſextus cœnabamus domi tuæ & ego, & mater tua, & amicorum noſtrorum tres principes, qui tibi ſemper in præcipuis amoribus fuere, & ut credo, etiamnum erunt: inter cœnandum cum de variis rebus unâ valde dulciter colloqueremur, redditæ mihi ſunt abs te litteræ, perbreves illæ quidem; omnia tamen completentes, quæ ardentè, & cupidè ſcire deſideraveram. En nuntio protinus mater tua (ut liberorum curioſi ſunt parentes,) percontari cœpit: quid ageret filius: quomodo valeret: & quem proſectum faceret in litteris. Reſpondit ille: Polycarpum benè quidem valere, non autem adeò benè ſtudere pigritiæ & ſomnolentiæ deditum: quod ubi accepit tua mater annosa Vidua, quæ parùm dives eſt & præter te plures habet filios, & filias: heu quantum ingemuit, quantum in toto vultu immutata! calamus non ſufficeret exprimere, nec verba mea fidem apud te haberent, quàm ei prorsus valdè diſplicuerit tua in ſtudiis ſomnolentia: eſt tota deſolata, & deſecta: non video, quâ aliâ ratione, niſi ſeriâ emendatione eandem denuò in animum poſſis erigere: ſi enim perrexeris in tua ſomnolentia eris proſectò illi eidem cauſa mortis, quæ tibi fuit vitæ. Sin veterum excuſſeris, aut pollicitus impoſterum fueris ſedulitatem, & omnem cona-

conatum possibilem, tum ego processum tuorum cupidam solabor, & te de meliori nota commendabo, id quod eidem summo gaudio erit, & solatio. Vale.

Dehortatoria Prima.

Corneus dehortatur Casimirum, ut sibi temperet à nimio potu.

INter ea, quæ Nomini tuo officiunt, primas sibi vendicat vitium ebrietatis. Rarò es sobrius, & quando potu plusculum incalescis, turbas & rixas ciere pro more tuo soles omnibus molestas. Pauci sunt, qui in temulentia tua abs te non vapulant aut contumeliosis verbis, aut verberibus. Scisne quid nudius tertius apud cauponem rursus inceperis? reducam nobile factum in memoriam.

Cum Ferdinando jurgium incepisti, quem arrepto pugione horrendum in modum vulnerasti, & ne lingua esset manu melior, etiam dicteria & scommata addidisti, plura adhuc vulnera, quin & mortem minitans. Monuimus blandis te verbis, ut cessares à rixis, & malis imprecationibus. Sed omnia in cassum. Æthiopem lavimus. Quid jam commodi refers ex tua insolentia & ebrietate? exhalata per somnum crapulam in proprio capite vulnera sentis, & quæ aliis inflixisti, jussu Judicis, tuis sumptibus curare debes. Duceris quidem poenitudine, sed semper sera, nunquam seria. Quoties jam

jam concionatus tibi sum? quoties etiam atque etiam exhortatus, ut popinas devitares, & ab immodico potu tibi caveres, cùm semper soleas in ebrietate stomachum exonerare, & alios ad iurgia, & pugnas laceßere. Ante annum, ut nôsti, cùm esses ebrius, à summo scalæ gradu ad imum usque delapsus es, graviter læsisti faciem, naso præsertim ita concusso, ut ejus extremum in sola pellicula hæreret, etiamnum deformitatis vestigia in vultu tuo conspiciuntur. Resipisce ergò Phryx, & mane posthac domi. Vale.

Dehortatoria Secunda.

Clemens monet Godefridum, ut clementius puniat filium.

Semper eos parentes laudavi, & magna, uti par est, reverentia suspexi, qui bonam morum disciplinam aut plantant, aut plantatam in ædibus conservant: Sicut enim in incultis arboribus noxii succrescunt furculi, nisi hortulani operâ succidantur, ita pravi, & petulantes mores in liberis, nisi per vigilem patremfamilias, cui virtus in pretio, eradicentur. Verùm duritiam, & indiscretam austeritatem probare non possum; quia assuetudine quadam indurati evadunt filii, ut nec verba amplius curent, nec verbera.

Arcadica pecora, ut ab experientia scimus, ita flagris assuescunt, ut verberationes nihil denique faciant, sed mirentur, si uno, alteróve die sub clitellis incæsa evadunt. In humanis nemo est, qui delinquat nunquam, in hoc tamen discrimen quod

quodpiam intervenit, quod alii gravius, contra
verò alii peccent leviùs; alii sæpiùs, alii rariùs.
Si filius tuus leviùs peccet (uti probè scio,
leves duntaxat eum noxas committere) tunc
planè piaculi veniam meretur dissimulante ocu-
lo. Sin graviùs erret, nihilominus moderatè,
& cum discretionè intra limites juris, & æqui
castigetur: Non autem semper, quoties similis
error, aut lapsus committitur, puniendus, aut
verberandus est; ne verbera assiduitate sua pon-
dus amittant. Nec ipse Jupiter in meritos sem-
per fulmen vibrat, sed aliquando parcit, & dis-
simulat; quod Ovidius insinuare voluit, quando
ita cecinit:

Si, quoties peccant homines, sua fulmina
mittat,

Jupiter, exiguo tempore inermis erit.

Pace tua hæc omnia scripserim, charissime
Godefride, animus non est, regulam præscri-
bere, quomodo tui tractandi sint filii, quomodo
ad meliora ducendi; solummodò mentem aperire
placuit, quidnam ego vel faciendum sentiam,
vel ipsemet facerem, si tuo loco essem.

Vale.

Petitoria Prima.

*Petitur ab Ordinario dispensatio super
quarto consanguinitatis gradu
æquali.*

*Reverendissime, ac Celsissime S. R. Im-
perii Princeps, Domine Domine
Clementissime.*

EXponitur humiliter Reverendissimæ Celsitu-
dini Vestræ pro parte honestorum oratorum
Martini Allmayr, & Veronicæ Hörlin, ex Parochia
N. Diœcesis Frisingensis, quòd avidè cupiant ma-
trimoniali inter se nexu constringi, quo minùs ve-
rò suum hoc desiderium explere valeant, obstare
Canonicum impedimentum dirimens in quarto
gradu consanguinitatis æquali: Rationes, cur præ-
fati Oratores suum ardentè propositum exequi
conentur, & dispensationem submissè expetant,
pro se afferunt has ponè positas: Martinus qui-
dem peculiarem se affectum habere asserit ad hanc
suam consanguineam, quia comprimis est amans
virtutis, & modestiæ, rei domesticæ perita & la-
boribus addicta: contra verò Veronica subinfert,
esse se viginti octo annorum & in domicilii sui
districtu non posse nancisci virum paris ætatis, cui
nuberet, nec paris conditionis quoad divitias, nisi
hunc

hunc solum consanguineum: reliquos omnes esse impares, vel ætate, vel genio & moribus, vel denique fortunis: cæterum negat se nubere velle homini extero, & nunquam antea viso: ob allegatas rationes. Reverendissimæ Celsitudini vestræ ambo oratores humiliter, & obnixè supplicant pro impetratione dispensationis super quarto consanguinitatis gradu æquali obtinenda.

Not. 1. Inæqualitas graduum semper explicari debet, quia reddit dispensationem difficiliorem.

Not. 2. Si in supplicatione tacetur veritas, necessario exprimenda: aut si exprimitur falsitas, quæ est causa motiva dispensationis, tunc dispensatio facta hoc ipso erit subreptitia, & consequenter invalida.

Petitoria Secunda.

Petitur Dispensatio ab Ordinario super tertio, & quarto consanguinitatis gradu.

Admodum Rev. Prænobilis, Clarissime, ac Magnifice Domine.

IMpræsentiarum Admodum Rev. ac Magnificæ Dominationis Vestræ oculis humillimè subjicitur supplex libellus honestorum oratorum Vrsini Gigl, & Sabinæ Zörerin, ex parochia N. quod sponsalia medio abhinc anno ignorantes ullo se impedimento canonico arceri, optimâ fide contraxe-

traxerint; conjunctionem verò impedit consanguinitas in tertio, & quarto gradu, quod impedimentum præter omnem expectationem detectum est. Quamobrem, cum oratores mutuæ promissioni satisfacere cupiant, & ad ipsum matrimonii contractum anhelent, humillimè hinc supplicant, ut singulari favore, ac gratia admodum Rev. & Magnificæ Dominationis suæ Apostolicam dispensationem desuper à Reverendissimo, ac Celsissimo Principe Domino Episcopo suo clementissimo impetrare valeant.

Rationes pro faciliùs impetranda dispensatione afferunt has.

Prima.

Secunda.

Tertia.

NB. Hic ponuntur rationes, quas devoti oratores pro se humiliter afferunt.

Canonicum

Impedimentum exhibet adjectum
Schema.

Marcus Lang.

1.

Michaël Lang,
filius.

2.

Catharina Langin,
Neptis nupta Joanni
Gigl.

1.

Elisabetha Langin,
filia.

2.

Monica Langin, Ne-
ptis nupta Michaëli
Zörer.

3. Ur-

3.
Ursinus Gigl, pro-
nepos.

3.
Marcus Zôrer, pro-
nepos.

Sponsus & Sponsa.

4.
Sabina Zôrerin, ab-
neptis.

Petitoria Tertia.

*Rudolphus petit ab Ordinario suo
titulum mensæ.*

HAud equidem ausus unquam fuisset citra
præsumptuosæ temeritatis notam viliuscu-
lis chartis sublimem conspectum tuum subire,
Reverendissime, ac Celsissime Princeps, nisi
omnium benignissimum, beneficentissimumque
Principem te esse, qui velut sol ad infima quæ-
que clementiæ suæ radios dejicere dignatur,
probè compertum exploratumque habuisset;
unde factum, ut tentare vadum, gratiarumque
postes accedere non dubitaverim; quamquam
alioquin summa, ut dixi, Celsitudo tua, & in-
fima tenuitas mea procul accessum arcuissent.
Precum mearum epitome hæc est. Cum ab-
solutis modò studiis, Doctoris insuper gradu in-
signitus ad sacerdotium aspirem, ut in sacratio-
ri hoc statu aliorum salutem indefessò conamine
promovere, meam verò eò certiùs operari de-
inceps possem; hinc titulum, quem mensæ
vocant, humillimè in præsentì efflagitare volui.
Ero summi beneficii memor in me indignissi-
mum collati, quamdiu ad aram stetero, cœle-
stèque

stéque Numen quâ precibus, quâ sacrificiis indefinenter rogabo, ut gratiosissimam Celsitudinem diutissimè in prosperrimo Regimine salvam protegere clementissimè dignetur, & post seros demum soles ad cœlestem mensam omnium cupidiarum vocare ocyus velit.

Petitoria Quarta.

*Erasmus petit humiliter recipi ad
Monasterium Ettalense.*

*Reverendissime, ac Amplissime
Abbas, Domine Domine
perquam Gratiose.*

EX hac lacrymarum valle, mundique labyrintho mille mæandris, & nexibus implicito suspiro & aspiro ad Vallem Marianis gratiis plenam, si non extra mundum, certè extra mundi discrimina positam. Multos jam per annos secundum Deum sanctissimam Deiparam, ejusque securissimum in salutis negotio ductum exambivi, ut errabundum Theseum velut cœlestis Ariadnes è mundi labyrintho educeret. Cùm ecce! Reverendissime, ac Amplissime Antistes ad gratiosam Thaumaturgam ceu aureo filo manuducor, ut sub tuis posthac vexillis religiosæ virtutis stipendia mererer, & perennaturæ felicitatis præmia. Dignare devotissimè rogantem clientem sacræ familiæ tuæ adscribere, nihil aliud ardentissimis desideriis cupientem, quàm viam ingredi, quâ dile-

Eus

*Etus Domini Benedictus in cœlum ascendit. Sacras
functiones, Ordinisque austeritates ad amussin
amore Dei usque ad extremum vitæ halitum per-
libenter adimplebis, ut animam meam Deo lucrifaciam.
Commendo me demissimè.*

Petitoria Quinta.

*Bernardus recipi cupit ad sanctam
Crucem in Polling.*

*Reverendissime, ac amplissime Præ-
sul, Domine Domine per-
quam gratiose.*

Firmiter persuasum mihi habeo, tuas me fores
haud casso ictu pulsaturum, cum non tam ab
humano spiritu, quàm divino instinctu proficisci
hi pulsus videantur. Post longam, & maturam
deliberationem Dei servitium profiteri in tua Ca-
nonia mecum decrevi, ut divinæ inspirationi, quam
nec sedare, nec repellere tutum est, ex æquo satis-
facerem. Movet me ad hanc conclusionem ipsa
infinita Servatoris bonitas, quæ sepositâ cœli, &
infernî memoriâ meretur omnem cultum, amo-
rem, & reverentiam. Crucis viam adire cupio,
tametsi sit ardua, & confragosa, saxis aspera, &
sentibus obducta, aut spinis aculeata, dummodo ad
fortunatas denique Insulas æternæ felicitatis me
deducat. Itaque Reverendissime, ac Amplissime
Præsul, suscipe me ad sacrum tuum cœtum, ut in
sanctæ crucis semita, quæ brevissima ad cœlum
via

via est, servus Deum, & Discipulus magistrum sequi commodius valeam. Commendatum me devotissimè rogo, & gratiosum annutum utrinque à Reverendissima Dominatione vestra, & à Venerabili Capitulo fidenter spero. Data Idibus Augusti.

Petitoria Sexta.

Udalricus recipi cupit ad claustrum Wesso-fontanum.

Cùm nullum cuiquam tanti esse debeat negotium, ac salutis, in quo æternæ gloriæ cardo vertitur; meus hinc animus, Reverendissime, ac Amplissime Antistes divinis exæstuat flammis, & ferventibus ad sacrum Ordinem tuum desideriis, ut vocantis Dei voluntatem assequi, meam verò salutem tutò consequi valeam.

Ad Wessonis fontes haud aliter curro, atque cervus ad sonantes, & streperos aquarum rivos odora canum vi per devia, & invia agitatus, ut infernalis Cerberi rictus, quos in prædam hiat, & venantis Dæmonis retia effugiam. Conscientiæ meæ arbiter, cui, sicut reliqua cordis arcana, ita etiam hanc deliberationem credidi, ritè examinavit stimulum, an esset constans, serius, & non in speciem duntaxat bonus; examinavit præterea pro sua prudentia vires, quid nempe ferre queant lacerati humeri, & quid ferre recusent; cùm in omnibus me aptum judicasset; hinc supplex fio Reverendissimæ ac Amplissimæ Dominationi Vestræ, ut me pro tyrone ad religiosum cœtum, & probatio-

bationem Ordinis Vestri recipere gratiosè dignetur: cupio posthac non mundo, aut mundi affeclis, sed Deo, & æternitati vivere. Commendo me gratiosis Reverendissimæ, ac Ampl. Dominationis vestræ favoribus enixissimè.

Petitoria Septima.

*Adrianus anhelat ad Canoniam
Steingadensem.*

CHarybdin inter & scyllam navigat, Reverendissime, ac Amplissime Præsul, Domine, Domine perquam Gratiose, quisquis in mundo vitam agit tot periculis subjectus, quot cupiditatibus. Pauci sunt, qui has syrtes præternavigant, plurimi sibi fatales experiuntur, qui interitum vel non considerant, vel contemnunt, homines in via salutis cæci, & vanitatis idololatræ. Reverendissime, ac Ampl. Præsul, de vitæ statu deliberans meipsum consului non sospitem, qualis modò sum, sed in fatali culcitra decumbentem, qualis certò aliquando post breve forsitan tempus futurus sum. In hæc verba memet alloquebar: Dic sodes! quid elegisse optabis, cùm in mortuali lecto totam ante te æternitatem videbis? quid habebis de omnibus, quæ modò delectant? nihil nisi gravatam conscientiam. Heu! nihil in omnibus. Tum enimverò conclusi, mundo, & omnibus vanitatibus nuntium remittere, omnibus illecebris, nugis, & mundanis deliciis valedicere, ut animam, quam unam habeo, ab interitu in marinis fluctibus vindicare, & cælo valeam in portu salutis asserere. Itaque Reverendissi-

R.D. Schaur Epist.

O

me,

me, ac Amplissime Antistes, ut in Dei servitio felici æternitati animam ego meam consecrem, & ut candor animi stet socius cum candore habitûs, assu-
me supplicem clientem ad tuam Canoniam ex Dei,
& propriæ salutis amore id unicè rogantem. Opti-
ma spe fretus singulariter gratiosis favoribus me
commendo, & maneo &c.

Petitoria Octava.

*Valerius recipi cupit ad Canoniam
Pollinganam.*

*Reverendissime, ac Ampliss. Præsul,
Domine, Domine perquam gra-
tiose.*

Quem mundi fallaciæ advertunt, concatena-
tæ fraudes, & insidiæ, verum esse fatebitur,
quod olim in monumento Pausaniæ vel depictum,
vel exsculptum videbatur. Erat illic hominis con-
ditio adumbrata per venationem, in qua canes ve-
natici varii generis feras per ardua montium, & per
lubrica vallium insequiebantur cum adjecta epigra-
phe: *Venatio.*

Reverendissime, ac Ampl. Præsul, quid aliud
est humana vita, quàm Venatio? præcipui Vena-
torum sunt mundus suis cum illecebris: Caro cum
sensuum titillatione, brutisque voluptatibus: Dæ-
mon denique cum millenis, quas vafre struit, in-
sidiis. Ad hæc omnia vitia tanquam Orcini Ve-
natoris

natoris Emissarii redemptis à Christo animabus infidiantur, ut prædas prædonibus in retia agant. Quid consilii? video ferocissimos canes, eosque omnes orcinos: Vomunt ex oculis ignem, diducunt horridum dentibus rictum, & assultu animam impetere tentant. Reverendissime, ac Amplissime Præsul, si cerva olim asylum ad sanctam crucem in Polling invenit, ne canes venatici dentes infigerent, idem mihi privilegium, similem Gratiam & securitatis asylum spondeo.

Quocirca fac me infimum Clientum tuorum voti compotem, numera me inter tuos, ut effracto demum corporis ergastulo de hostibus triumphans canere possim: *Anima mea erepta est de laqueo venantium, laqueus contritus est, & nos liberati sumus.* Commendo me devotissime, & litteras exspecto bonæ spei plenissimas. Datae decimo septimo cal. Augusti.

Petitoria Nona.

Theodulus aspirat ad Ordinem Sancti Dominici.

*Admodum Rev. in Christo eximie
SS. Theologiæ Magister.*

UT amantem Deum impensius deinceps redamare, & juratum humani generis hostem generosè possim triumphare, decrevi mundi nugas, & fluxas voluptates missas facere, easque, quas

cœlum depluit, sectari. In sacro Ordine tuo pietatis, & omnium Virtutum fundamenta jacere, meque totum divino mancipare obsequio (ut eò certius meam salutem operarer) firmiter constitui. Gliscit scintilla hæc plus integro biennio, quam dubio procul sancti P. Dominici catulus accendit ritum ad sacrum tuum cœtum facem præluçens, quin ad virtutis, & angustam cœli viam. Constantem inclinationem hanc haud aliter accipio quàm pro voce Dei ad sanctiorem me statum vocantis, cui obniti nec possum, nec cupio. Prudenter enim, & rationabiliter præsumere possum, Deum id velle, ad quod tam crebrò, & efficaciter interno impulsu allicit: Cùm insuper, Admodum Rev. & in Christo Eximie SS. Theologiæ Magister, meis, ut credo, viribus, & humeris vestræ vitæ conditio videatur commensa; mea dehinc ardentia desideria ad te, & Venerabilem cœtum tuum volant, ut supplicem sacræ familiæ adscribere gratiosè digneris, idque ex hac unica ratione rogantem, ut me totum Deo committerem, idipsum expectanti, & æternam salutem, quæ mihi præ omnibus in desideriis est, operarer. Commendo me demissè.

Petitoria Decima.

*Bonifacius petit recipi ad Ordinem
Seraphicum.*

HAud ineptè, Admodum Rev. in Christo Eximie Pater, Samius antiquus Philosophus humanæ vitæ cursum Pythagoricæ litteræ Y compar-

paravit, cujus basin pueritiam, summum verò basis, ubi duo cornua oriuntur, auspiciū Adolescentiæ compellavit: ea id quidem de causa, quòd unusquisque hominum illud attingens, hæreat dubius, in utram sese partem vertat, an dextram, an verò lævam vitæ agenda viam teneat. Illa erat virtutis semita primo accessu confragosa, sed exitu amœna: Hæc verò vitiorum via primo aditu jucunda, sed ipso fine plena miseræ, & calamitatis. Admodum Rev. ac Eximie in Christo Pater, Adolescentiam ingressus ad Pythagoricam litteram perveni, ad virtutis, & voluptatis bivium. Consideravi dextram, quò virtus, & sinistram, quò vitium vocat. Ruminavi attentè, primam esse prorsus asperam, spinas, & vepres calcandos, clivos scandendos, & difficiles calles, sed superata difficultate ad perpetuum deducere paradisum: Alteram verò post brevia gaudia ad æternæ damnationis barathrum. Heu! quam amens forem, si id modò non eligerem, quod votis omnibus per totam æternitatem exoptarem amplexum. Asperam sancti Francisci viam ingredi cupio non aliis desideriis accensus, quàm amoris Dei & salutis propriæ. Ad tuos proinde pedes rogabundus devolvor, Admodum Rev. ac Eximie Pater, ut humilibus votis benignum præstes annutum, precibusque meis clementer subscribas.

Petitoria Undecima.

*Theodulus urget suum propositum ad
Ordinem S. Dominici.*

*Admodum Rev. in Christo, ac Exi-
mie SS. Theologiæ Ma-
gister.*

CUM plurimum positum sit in statu vitæ rectè deligendo, & ex electione omnis reliqua vita, quin imò non rarò vel damnatio, vel æterna salus dependeat, Deum hinc humili prece jugiter urgere non destiti, ut suam mihi in eligendo statu voluntatem manifestaret, quorsum sit eundum inter varia vitæ genera, & varia pariter mundi pericula? Jam verò post factam mentis conclusionem iteratis rogatibus tuas fores pulso Admodum Rev. ac Eximie in Christo Pater, SS. Theologiæ Magister. Non me retrorsum raptant, quæ sensibus blandiuntur, aut animum oblectant, nec illa motiva, quæ carnem, & sanguinem, aut vanissimas mundi spes olent. DEI beneplacitum quero, & animæ meæ salutem, id equidem firmiter statutum habeo, mundum res sibi suas habere jubens. Iterum ad te scribo, & quod pridem in votis fuit, iterum ardentè cupio sacro Ordini vestro adscribi, idque non alio fine, quàm ut finem ultimum, qui Deus est, post caducam hanc vitam consequar. Commendo me humiliter, & impensè.

Petito-

Petitoria Duodecima.

Bonifacius iteratò expetit Ordinem Sancti Francisci.

SI animo, uti par est, ritè, rectèque perpendo, quanta sint in mundo Acroceraunia, quæis allisæ æternùm pereunt animæ, parùm rectè, imò pessimè agerem, si non rebus humanis penitus abdicatis totum me De obsequio dedicarem. Si omnes hominum status, dignitates, & conditiones considerem, & ab infima ad usque summam percurram, nihil aliud video, quàm in omnibus merissimam vanitatem, & proxima pereundi discrimina. Aliquos mergunt Sirenes brutis voluptatibus: Nonnullos præcipitant validissimi turbines superbiæ: Non paucos suffocant decumani avaritiæ fluctus. Si animum adverto, quàm varia, & quàm sint in mundo pereundi multa discrimina, exclamare jure debeo: Eheu! quis tandem evadet charybdim inter, & scyllam navigans? Hoc me movet, Admodum Rev. ac Eximie Pater, ut propriæ salutis, & amore Dei aliud vitæ genus amplecti cupiam. Ostende portum, pande portam in incerto navigationis cursu periclitanti, ne cum æternæ salutis periculo luctari diutius debeam.

Commendo me humiliter.

Petitoria Decima Tertia.

*Juvenalis aspirat ad Ordinem RR. PP.
Discalceatorum S. P. Augustini.*

ADmodum Rev. ac Eximie Pater, nihil crebrius auribus, nihil item crebrius accipimus oculis, quàm plurimorum hominum interitum. In mundo obveniunt hæc mala malè cautis, igitur ego, ut eadem prudenter evitem, altiore instinctu motus exibo è mundo, ne similem deplorandam perniciem experiri tandem aliquando debeam. Validis impulsibus ad Religiosum, & quidem vestri Ordinis statum à DEO vocari me sentio, idque exequi cupio, postquam omnia mea consilia cum Deo, & spirituali Patre communicavi, ne aliquando æternitatem adire cogar bonis operibus, virtutibusque vacuus; &, ut in sacro Ordine S. Patris Augustini Creatori meo serviam, ac gloriam æternam promerear. Quod jubebunt Regulæ, & sacra obedientia, id sub tua directione filiali observantia in omnibus ad ultimum usque vitæ halitum humiliter exequar. Commendo me impensè.

Petito.

Petitoria Decima Quarta.

*Lactantius recipi cupit ad Ordinem Can.
Reg. in Rottenbuech.*

*Reverendissime, ac Ampliss. Præ-
sul, Domine, Domine per-
quam Gratiose.*

IN mundo versamur haud secus, atque in aliquo turbulento mari, ubi plurima sunt pereundi discrimina, & crebri scopuli naufragiis infames. Qui aliquamdiu secundis in mundo favoniis navigârunt, subito præter expectationem ad scyllæas pertrahuntur voragines sirenum blandimentis; ubi vitæ, & animæ patiuntur naufragium. Id dum attentius rumino, timorem incutit, & vitæ perfectioris propositum.

Verùm quid agendum tartareos inter piratas? quorsum pandenda sunt vela, ut ad portum felicitatis appellere liceat post caducæ hujus vitæ cursum? Reverendissime, ac Ampl. Præsul, cum fluctibus fluctuanti incidit consilium. Nautas æmulabor, qui in procelloso mari cynosuram spectant, qua tandem ad optatum littus possint evadere.

Augustinus illud illustre sidus exhibet cynosuram, ejus ductum sectabor ad perfectius vitæ genus aspirans, ut vivam posthac periculorum securior, & felicitatis æternæ certior. Statui mecum diu noctûque non jam *Tityri*, sed divini Numinis laudes cantare Rottenbüchii *sub tegmine*

Eagi. Neque verò volatico duntaxat spiritu id gravioris momenti negotium auspicatus ego sum, sed cum animi mei moderatore longa deliberatione rem totam pertractavi: Aperui genium, inclinationem, & animi stimulum. Conclusum est demum hunc locum pro Dei servitio seligere. Quocirca Reverendissimi, ac Ampl. Præsulis gratiosum annutum, & RR. DD. Capitularium calculos humiliter efflagito, ut & meam, & aliorum animas DEO lucrari, ac salvas facere valeam. His utrinque optima spe fretus obnixissimè commendatum me rogo.

Petitoria Decima Quinta.

Ægidius Solanus petit restitutionem cervi lethaliter à Venatore suo vulnerati.

Illustrissime, & Excellentissime Domine, Domine.

AD quartum nonas Septembris, cum Venantius in meam venatum exiisset sylvam, intra meum districtum (potest, si petatur, loci facies monstrari) raræ magnitudinis cervum glande trajecit, qui accepto lethali vulnere, è meo ad Illustrissimæ Dominationis suæ fundum diffugit, & ibidem à vestris captus est Venatoribus. Cervum hunc vulnerantis, & nullo modo capientis esse, nemo hominum, credo, facile ibit inficias; cum percussoris manus nulla amplius ratione potuisset evadere. In proximo fuit, ut caperetur, quem jam ut suum per instrumentum possederat: quod

quod enim per instrumentum nostrum tenemus , occupâsse censemur : Deinde per saltus & rupes vulneratam Venantius feram insectatus est, etiam per saltus alienos , id quod universalis consuetudo permittit, & quidem tamdiu , donec appetente nocte & diem perdiderit , & cervi hac illac currentis vestigia.

In spe sum, Illustrissimam , & Excellentissimam Dominationem vestram citra tergiversationem captam prædam proprio Domino restituturam , cum omni jure meus, & nullius sit alterius, neque passuram, ut super reliquida , & æquo jure contendere aut litem intendere cogamur. Quod reliquum est , ingenuè fateor , malle me antè perdere cervum , quàm concordiam à plus viginti annis illæsè & sine interruptione laudabiliter servatam. Commendo me Illustrissimæ Dominationi vestræ enixè, & maneo , qui antehac semper fui, fidus Vicinus.

Petitoria Decima Sexta.

Hieronymus rogat Præceptorem Scholarum, ut Ascanium suum erudiat.

Filium habeo, Venerande Moderator Juventæ, bonis moribus , & facili præditum ingenio, quem , quoniam magnum in liberales disciplinas amorem prodit, Musis addicere constitui, tuæque primùm fidei , ac curæ committere. Non sum dubius animi, quin suum ad amissim in omnibus facturum sit officium.

Est flexilis, industrius, & officiosus, suoque genio

nio sciendi cupidus. Majorum nutibus, quos re-
veretur, regi se finit non secus, atque generosus
equus umbrâ virgæ. Insto apud te rogatibus, li-
teratissime Vir, velis parvulum hunc meum in vir-
tutum, & litterarum præceptis tantisper informa-
re, dum prima christiani dogmatis, & litterarum
elementa perdiscat. Conatum, & impensam ope-
ram cum gratiis pensabo, nec non gratus identi-
dem agnoscam tua in Ascanium meum beneficia.
Vale.

Petitoria Decima Septima.

*Rogatur Præses Seminarii, ut Franciscum
inter Alumnos scribat.*

TAmetsi admodum Reverendam, ac Clarissi-
mam Paternitatem Vestram de facie non no-
verim, veniam tamen merebitur scribentis auda-
cia indidem beneficium petentis, unde subsidium
opis indigo sperandum. Nepotem habeo humili
quidem loco, honestis tamen natum parentibus.
Artem musicam perbellè doctus est, tam eam,
quæ constat vocibus, quàm, quæ fidibus. Mo-
dus quem in cantando servat, est admodum suavis,
& auribus mirè acceptus. Rogamus, ego & pa-
rentes, velit admodum Rever. Paternitas puerum
inter alumnos scribere. Non erit dubitandum,
quin benè morati Juvenis, & periti Musici omnes
numeros sit expleturus. Ratio, cur hanc gratiam
petamus, alia non est, quàm ut bonos mores,
quos habet, vel conservet, vel meliores condiscat.
Commendo Reverentiæ Vestræ Franciscum de
optima

optima nota, me verò sacrificiis Missæ. Quarto nonas Augusti.

Petitoria Decima Octava.

Pigmenius rogat Admodum R. P. Inspectorem Domus Gregorianæ, ut Sigefridum inter Alumnos recipiat.

JAm multos persæpe Adolescentes admodum Rev. ac Clarissimæ Paternitati commendavi, qui & morum integritate, & studiorum profectu sufficienter se se probaverunt. Veteres favores januam patefaciunt ad novos, eosque, ut spes est, Sigefrido lectissimo Adolescenti conferendos, quem eum in finem præsentem sisto, ut experimentum exhibeat suæ in Musica, & litteris scientiæ.

Artem Musicam perfectè callet ad hodiernum canendi modum. Et quoniam decennium nondum auspicatus est, diu creditur vocem suam, quam bonam, & sonoram habet, retenturus. Naturæ indolem præ se fert præclaram, quod satis comparet ex moribus, quibus omnibus se facit acceptum, Superioribus reverentiam exhibens, æqualibus verò officiosam humanitatem.

Scitum hunc puerum admodum Rev. Paternitati majorem in modum commendaverim, ut eundem inter Alumnos adsciscere dignaretur. Geret se, ut honestum, & morigerum decet Juvenem, nec sinet apud se emori tanti recordationem affectus. Et ego pariter ero pro hoc novo beneficio Reverentiæ Vestræ longè obstrictissimus, cujus paternæ

paternæ benevolentiaë impensè ulteriùs commendatum me cupio.

Petitoria Decima Nona.

Claudius Organœdum desiderat priore defuncto.

SUB finem Mensis Maij Sergius Beer utriusque nostrum amantissimus è vivis excessit. Quandoquidem ergo ad rem divinam musicè celebrandam alio, eoque perito Organœdo opus habemus, mittes unum aliquem tuo iudicio idoneum. Scire forsitan ex me aves annuam mercedem, & consuetos labores? Ad utrumque respondeo. Singulis diebus festis, & Dominicis officium musicis decantatur modulis: Idem fit diebus Sabbatinis in Vesperis, & precibus Litaneuticis. Cæterum, quando summæ incidunt festivitates, quas primæ classis vocitare assuevimus, solenni tunc ritu ad ampliorem divini Numinis gloriam officium peragitur: adhibentur tympana, tubæ, tibiæ, cornua, & alia id genus Musices instrumenta. Quod ad annuum stipendium attinet, ter centum Philippici Organœdo quotannis numerantur. Piacularia verò sacra, quæ lugubri lessu inter mœstas cantiones fiunt, peculiariter solvi solent à defuncti proximis amicis: Ad hæc usumfructum habet alicujus agri, nescio tamen quot pedes sit longus, aut latus. Item octo lignorum Orgyias percipit à Primatibus civitatis nostræ. Ultimò tres vaccas ad subsidium melioris sustentationis in pascua potest agere. Data ex ædibus.

Petito-

Petitoria Vigesima.

Venantius rogat amicum, ut Columbano Magistratum conferat.

A Moris erga me tui abundantiam abundè habeo exploratam, uti etiam opitulandi promptitudinem, idque ad rogandum mihi ansum præbet, ut Columbano Magistratum conferas, partim, ut majorem agendorum peritiam acquireret, partim verò, ut familiam suam, quæ valdè numerosa est, paulò commodiùs sustentaret. Est vir omni dignus honore, commendatione ac laude: eâ id munus vigilantia administrabit, ut nec inimicus plus ab eo exigere ausurus sit. Rogo, & obtestor, velis præclari, mihiq̃ue charissimi hominis suo tempore meminisse.

Petitoria Vigesima Prima.

Rogatur Patronus Ecclesiæ, ut Valerio Parochiam conferat.

O Culos per litteras subire tuos, Reverendissime, ac Gratiose Domine, quòd non verear, hoc facit eximia animi tui demissio; beneficium verò insuper petere quòd ausim, & impetrare sperem, ad hoc nativa allicit beneficentia tua. Tantus es, DEO dante, ut benefacere non tam velis, quam valeas.

Jus patronatûs in Hôringen tibi competit, Reverendissime, ac Gratiose Domine, cùm illa modò Parochia suo sit viduata Pastore, aliumq̃ue solertem,

lerrem, ac vigilem Curionem exigat, qui accuratissimâ honestæ vitæ observantiâ, & boni exempli splendore suis ovibus præeat, rogare submissem volui, ut Valerio viro planè integerrimo, & scientiis egregiè exculto parochiam gratiose conferre dignareris. Miro id officium zelo obibit, nullisque avidius inhiabit lucris, quàm animarum; purè desiderans Dei honorem, & salutem proximi. Ante annos abhinc quatuor in publico disputationis conflictu Theologicas Theses Salisburgi strenuè defendit cum magno plausu, quod eum in finem memoro, ut non tantum virtutis, sed etiam præclaræ scientiæ testimonium afferrem. Id beneficium si R. D. Valerius impetraverit, erit Reverendissimo, ac Gratiioso Domino Patrono singulariter, & perpetuò obstrictus; parem egomet grati animi jugem spondeo memoriam, in cujus gratiosos favores humillimè nos unà precamur commendatos.

Petitoria Vigesima Secunda.

Carolus affectat officium aulicum.

Perillustris, ac Gratiosæ Dominationis vestræ quotidianus ad aulam Principis accessus, & præclara in rempublicam merita non exigua mihi spem faciunt aulicum quodpiam obtinendi officium. Cùm Serenissimus modò Dux ex caduca hac ad perennem, ut piè sperandum, vitam migraverit, eveniet haud dubiè magna scenæ mutatio, quando novus succedet ad Regiminis clavum suffectus. Quorsum jam ego spei anchoram jaciam? non aliorsum, quàm in gratiosum Dominationis vestræ

vestrae potens suffragium, ejusque promptam juvandi voluntatem, cujus ea natura est sicut Solis, ut existere non possit, quin benignitatis radios spargat cumulatè in alios, id quod in spem me erigit impetrandi aliquod officium, quod meis commensum est lacertis, & quod eâ postmodum sedulitate administrabo cum perpetuæ gratitudinis memoria, ut nec indigno, nec ingrato collatum fuisse quivis tum fateri debeat. Quoniam vero Perillustri, ac Gratiofa Dominatio alieni obsequii nec indiga est, nec cupida, gratum saltem animum, quamdiu in vivis agam, pro censu rependam, ne conqueri jure aliquando possit, beneficia cecidisse in hominem ingratum. Commendo me Perillustri, ac Gratiofo Domino Patrono in amplissimos favores, cui omnia fausta ex animo comprecor.

Petitoria Vigesima Tertia.

Casimirus petit licentiam à Reverendissimo Vicario Generali novam Ecclesiam exstruendi.

P Arochialis Ecclesia nostra, Reverendissime, ac Gratiose Domine, ob vetustatem, & grandiusculas rimas parùm videtur abesse à ruinæ periculo, intransibilibus minatur sepulchrum ante mortem. Sunt in ea obscuri præterea anguli de nulla recta partium symetria: nihil memoraverim, quòd Dominicis, festisque diebus ægrè capiat confluxum populi unde unde adventantis, præsertim quando ob Archiconfraternitatem Rosarii plures ex vicinis,

R. D. Schaur Epist. P nis,

nis, & remotis locis accurrunt. Ad novam Ecclesiam ædificandam, quæ sit paulò longior, & amplior, habemus in parata pecunia septem millia florenorum. Ipsimet porro Parochiani sponte animi pollicentur convehere arenam, lapides, & è sylvis ligna cædua sine ulla mercede. Nihil jam ad pium nostrum intentum deesse nobis videtur, quàm Reverendissimæ Dominationis vestræ consensus, quem in præsentī humillimè requirimus. Sub hæc cum profundissima subjectione & me, & meos Parochianos commendatos enixè rogo.

Petitoria Vigesima Quarta.

*Nicodemus petit Ludimagistrum pro
Juventute instruenda.*

UT Ludimagistrum mitteres, virum gravem, & industrium pro instruenda Juventute, jam binis te amicè litteris rogavi. Sanè nihil est reipublicæ, nihil teneræ ætati salubrius, quàm sedula in fidei, & litterarum rudimentis instructio, quâ primis statim annis ad probos mores, & virtutum flectatur semitam.

Quotidie civium aliqui civiliter ad me rogatum veniunt, ut pro suis liberis aptum, & diligentem Ludimagistrum constituerem, à quo discenda condiscerent. Requiritur autem in eo vitam exemplarem, peritiam Musicam, & Arithmeticam; item opus est, ut sciat elegantes characteres efformare.

Talem

Talem si inveneris , quæso mitte eum ocyus ad nos

Petitoria Vigesima Quinta.

*Malachias Musices Præfectus petit
pro templo suo Musicos.*

MUSICIS hac tempestate quinque opus habeo, qui sint pro templi nostri amplitudine robustæ vocis , & sonoræ. Quæres cujus modi vocibus instructi esse debeant ? Cursim respondeo. Duos cupio , qui gravem , sive infimam cantant vocem ; unum , qui subgravem ; duos itidem , qui acutum melos insonant , debent autem hi omnes esse in Musica scientia quàm perfectissimi, alioquin cum pudore , & erubescencia domum remittentur. Si tibi incommodum non est , mitte mihi citra cunctationem ejusmodi cantores. Vale.

Petitoria Vigesima Sexta.

Pancratius petit mutuas pecunias.

AMICISSIME Rudolphe , tuam erga me benevolentiam ab eo expertus sum tempore , quo infantiles annos egressus eandem primùm noscere cœpi : Id tantum facit animi , ut centum Imperiales unum in annum mutuos ausim abs te petere. Fatalis necessitas , dura belli tempora , & multa , quæ patior infortunia , ad id ro-

gandum me adigunt. Perdius, & pernox laboro, tantillum verò lucri vix acquiro, alendæ familiæ ut sufficiat: Quid enim in victum, vestitum, & mercedem, servorum expendendum sit, quid in tributa, & alios usus diffluat, non ignorabis. Precibus igitur meis id unum ago, ut facili annutu supplicationi subscribere haud gravatè digneris. Ero grata memoria beneficentiæ memor, & contractum debitum cum fœnore post annum expungam.

Petitoria Vigesima Septima.

Adeodatus petit mutuas pecunias.

ANtiqua vina, vetustæ moneta, & amici veteres, ut vulgaris paroemia sonat, sunt omnium optimi, & hinc si qua penuria premit, ad eos confugio, qui possunt, & ex congenita clementia etiam volunt opitulari. Qui verò sunt illi? Genuini, & veteres amici. Quòd possis, charissime Domine, alienæ opis, & misericordiæ indigentes juvare, id tuæ fortunæ testantur, & divitiæ; quòd verò insuper velis, id ab antiqua sinceritate satis, superque habemus exploratum. Ea sunt modò tempora, quibus semper seritur, nunquam autem metitur.

Quamquam rerum mearum cumprimis sim fatagens, & omnem industriam impendam, ut rem domesticam rectè administrem, prout decet gnavum patremfamilias, cavere tamen vix possum, ne
fundos,

fundos, & prædia oppignerare, vel vendere cogar durissimis hisce temporibus. Cum igitur necessitas me urgeat, tuam humaniter opem inclamo, tuasque fores pulso, velis ad unum, alterumve annum centum florenos citra gravamen indigo mutuos dare. Nulium erit solutionis periculum, existam datæ fidei tenax & in promissis fidelis. De cætero, si aliqua in re ufui, & commodo esse valeam, mearum ego partium in quocunque negotiorum, vel obsequiorum genere nihil desiderari patiar. Vale.

Petitoria Vigesima Octava.

Orisius petit pecunias mutuas.

IN Judicium exedris contra Conradum Adversarium meum, ob aliquod prædium, de quo lis est, actionem intentavi. Duobus jam annis, nî fallor, durat disceptatio, hæret tamen adhuc semper indecisa, nec ulla finiendæ litis apparet fiducia. Jus limpidum, & liquidum à me stare, & nullam de opposito prudentem formidinem dari posse firmissimæ semper fui sententiæ.

Veruntamen adversa pars nova & nova identidem producit instrumenta, quibus sua tueri, mea verò jura acriter evertere tentat.

Si, quod Superi avertant, causâ cecidero, omnes fortunæ, omnesque facultates meæ hastæ (quod ajunt) subjiciendæ erunt. Litem ut prorogare, & ut meam causam in judicio defendere possim,

possim, alieno opus habeo subsidio: rogo idcirco valde humaniter, & vehementer, ducentos florenos roganti des mutuos. In securitatem debiti pignus apud te deponam, aut de summa mutuata idoneo tibi vade cavebo, qui solvendo sit, si quâ fides mea deficeret.

Petitoria Vigesima Nona.

*Vedastus rogat Jordanum, ut suum
negotium expediat.*

UT negotium meum apud Principem cures, tanto studio te rogo, ut majori vix quidquam flagitare queam: Nôsti, quàm sit arduum; mihi posterisque proficuum, si ritè, feliciterque successerit: & hinc licet quidem sciam, in quantis quotidie occupationibus verseris, & quàm parum decens sit virum multis curis & negotiis detentum interpellare, id tamen ne facerem, cavere non potui, necessitas ad hoc rogandum me impulit, cui pudor, & reverentia hac in parte meritò cedere debuerunt. Si hanc, quam vehementer rogo, gratiam præstiteris, & meum istic negotium expediveris, majus mihi beneficium præstabis, quàm mortalium quisquam aut hæcenus præstitit, aut præstare poterit, ingentemque cumulum addes ad pristinam meam erga te observantiam, Vale.

Peti-

Petitoria Trigesima.

*Gerasimus petit ab Eutropio, ut filium
educandum recipiat.*

PUerum habeo excitatâ indole, & ingenio ad invidiam præstanti. Totum sese confert ad Musicen; ad græcas, & latinas litteras, quas omnibus anteponit suavitatibus. Gratum mihi facies, quid scribo gratum? Gratissimum apud me pones beneficium, si puerum inter tuos recipias, ad communem mensam admittens, ac reliqua necessaria eidem suppeditans, ut sua istic studia prosequatur, dum seipsum possit alere quæsito sustentationis subsidio. Omnia persolvam cum debita gratiarum actione, si non in pecuniis, certè in alio obsequiorum genere. Esto ei in patrem, & ille sit tibi in filium. Vale.

Petitoria Trigesima
Prima.

Dulcitius petit plenarias indulgentias.

Visitur apud nos in superiori Bavaria N. Augustissimæ Virginis statua crebris clara prodigiis, quibus Mariano cultui addictis maternam prodigiosè exhibet opem, & misericordiam. Unde fit, ut plurimi hominum ad gratiosam Thaumatur-

gam nostram undequaque confluant vel voti , vel religionis ergo.

Præsentibus id unicè , & efflictim Reverendissimam , ac gratiosam Dominationem rogamus , dignari quò velit ab Apostolica sede ad ampliorem divæ Virginis honorem , & ad majus peregrinantium solatium plenarias nobis impetrare indulgentias , quas quivis semel quotannis lucrari possit , quocunque demum tempore devotionis causa huc sese attulerit. & maneo &c.

Petitoria Trigesima Secunda.

Blasius cupit à Sylvia litteras habere.

PETII per frequenter , ut de patriæ statu , de publicis , & privatis , quæ istic aguntur , negotiis , certio rem me faceres , tu verò longissimo jam tempore nihil prorsus respondes ad ea , quæ scire velle me non ignoras. Ex tam diuturno silentio haud parùm perturbor , causamque suspicandi capio , pristinam voluntatem esse immutatam , & (cum omnis scribendi consuetudo sublata sit) etiam amicitiam , & familiaritatem nostram desisse. Si vis hanc opinionem ex animo meo evellere , debes , ut antea consuevisti , sæpius scribere de rerum tuarum statu , ut in secundis unà tecum gaudeam , in adversis verò lugeam , partemque doloris in me recipiam. Vale.

Peti-

Petitoria Trigesima Tertia.

*Urbanus petit titulum Mensæ à suo
Mæcenate.*

Humana societas magnam toti universo præstat utilitatem, Perillustris, ac Gratiose Domine: inveniuntur in ea opulenti, & egeni; docti & rudes, sani & ægroti. Unius indigentia fulcitur alterius subsidio.

Ad Clerum aspiro, DEI nutu vocatum me putans ad animas suo Creatori reducendas; titulum verò Mensæ cum nondum habeam, eò hinc majori cum fiducia ad te beneficentissimum Patronum confugio, quò plura multis abhinc annis ab optimè de me merito Mæcenate accepi beneficia, quæ perpetua memoria, & grato affectu retinebo. Ab omni fortuna sum destitutus ipso Iro egentior, Perillustris ac Generose Domine Patrone, tu verò Cræso locupletior, omnibus hominibus ad subveniendum promptus. Beneficia dispertis ut sol suos radios, & esse nequis, quin prosis, nec vendis gratiosos favores, sed dono das. Eapropter in mea necessitate ad te velut nautæ ad anchoram confugio, velis, ut sacris initiari queam, titulum mensæ humiliter roganti benignè, clementerque elargiri; Jugiter apud omnipotentem Deum nunc precibus, dehinc verò sacrificiis instabo, ut grande hoc beneficium centuplo compenset, & tot cœlestes favores largiatur, quot guttas variorum beneficiorum ex benefi-

co hoc fonte hausi. Ita precari jubent tua merita , & mea , quæ summa est obligatio , quæ facit , ut non tantùm obstrictissimus , sed etiam quoad vixero , addictissimus constanter permanens sim per totam vitam meam. Et maneo &c.

Petitoria Trigesima Quarta.

Cletus petit mutuas pecunias à Tiburtio.

Singulari tuam erga me humanitatem , quâ multis me tibi devinxisti titulis , jam sæpenumero sum expertus. Id tantum facit animi , tantamque apud me excitat fiduciam , ut in omnibus rebus non secus utendum te putem , quàm benignissimo Patre , aut minimùm largissimo Mœcenate , qui antequam rogetur , succurrere paratus est.

Ædes oppidò ruinosas incolò , & ideo novas ædificare quàm maximè opus habeo , sufficiens verò pecunia cùm non suppetat , tuam opem urbanè , humaniterque efflagito , ut centum florenos dare mutuos , & cædua lingua è sylvis advehere pro tua bonitate haud gravatè digneris. Hanc gratiam , si contuleris , uti collaturum te confido , immortalī beneficio me afficies.

Vale.

Peti-

Petitoria Trigesima Quinta.

Adamus petit opem ab Arnolpho.

TAntæ sunt de me optimè meriti Patroni gratiæ, tot paternæ benevolentiae tituli, ut nec verbis explicari, nec mente concipi, multò minùs referri à me unquam possint.

Bajulus, qui meas tibi litteras reddit, colendissime Patrone, fusiùs explicabit verbis, in quantam per exortum nuper incendium devolutus sim miseriam, & quàm vehementer auxiliatrice manu in hoc statu facilè miserrimo opus habeam, unde unde illa demum porrigatur. Cùm mihi constet, quanti me facias, & quàm charus tibi semper fuerim, præcipuam præ omnibus cæteris amicis fiduciam hinc re. & in te colloco, supplexque tuas fores pulso, ut pecuniam credas extremè indigenti, & tres scaphas frumenti. Pro novo hoc beneficio ita me tibi per totam vitam habebis devinctum, & ita ad quælibet porrò obsequia paratum, ut ingenua mente fateri aliquando futurum sit necesse, beneficia hæc apud ingratum animum non fuisse collocata. Vale.

Petitoria Trigesima Sexta.

Joannes cupit certior fieri, quid Sigefridus in peregrinis terris agat.

Posteaquam ex patria hinc solo discessisti, nullas unquam accepimus litteras, quibus fieremius
certio-

certiores, ubi terrarum versareris, & quid ageres. Si nos amas, uti antea consuevisli, noli nos tui amantes diutiùs detineri litterarum tuarum desiderio. Calamo alloquere amicos, quos linguâ nequis: scribe pro tua prudentia, quæ arbitraris scribenda vel de novis contingentis, vel de rerum tuarum statu: tua quippe fors prospera cordi est parentibus, fratribus, & sororibus, quam ulteriùs auspices Superi fortunent, cùm tua salus omnibus nobis in desideriis sit maximis. Vale.

Petitoria Trigesima Septima.

*Xenophon petit crebriores à Socrate
litteras.*

Nimiùm rarò abs te afferuntur mihi litteræ. Turpe tibi est, si officium litterarum aut accusari sinas, aut requiri: ità planè afficior tuis litteris, ut nihil mihi possit esse in vita dulcius. Nam quando tuas epistolas lego, quodammodò loquentem te audio, cùm autem ad te amicissimum hominem scribo, familiariter tecum colloqui mihi videor. Da id mutæ familiaritati nostræ, si tibi benè est, ut volumus, & optamus, scribe, ut tecum lætemur; si verò malæ rei quid evenerit, quod absit, attamen àdipsum significa, ut dolorem inter nos partiamur, vel consilium impertiamur. Certè inter amicos utendum est mutuò scribendi officiò, ut cùm videre se invicem, & coràm unà colloqui non possint, istius-
modi

modi solatii genus ex crebris quærant litteris. Itaque si me amas, id quod luce meridiana clarius est, noli dehinc committere, ut alicujus somnolentiæ te infirmulem, & litteras multis petitionibus extorquere debeam. Eo semper amore, & singulari affectu te sanè nullo non tempore prosecutus sum, ut alium magis neminem: etiam te ablente refulgebat imago tua: distantia locorum tantùm corpus meis oculis eripuit, & auribus vocem tuam, non vetò fraternum amorem: iste vero non sufficit, sed cupio insuper tuas crebrò habere litteras, vel teipsum. Vale.

Petitoria Trigesima. Octava.

*Marcellinus ab amico petit crebriores
litteras, & ipse vicissim spondet
frequentiores.*

Profectò non scio, uter nostrum majoris in scribendo negligentia sit arguendus; dubium mihi non est, quin malis me, quàm te ipsum hujusmodi vitio obnoxium existimari, quamquam de cætero perbellè nôris, culpâ te non vacare. Ut ambo evadamus, causam tam diuturni silentii in bellicos tumultus conjiciemus, cum ægrè ultro citroque scribendi data sit occasio. Meâ, quod refert, quamquam litterarum parcus hætenus, antiqui tamen amoris fui constantissimus, ita quidem, ut interim non amandi, sed scribendi duntaxat interruptio sit facta; similem de te opinionem habeo.} Posthac,
cùm

cùm ardenter te diligam tanquam virum animo, & virtute præstantem, creberrimas ad te epistolas mit-
tam; tu vicissim fac idem, ut sciam, in quo statu
positæ sint res tuæ, & quàm bellè cum universa fa-
milia valeas, quorum omnium incolumitatem in
præcipuis curis habeo. De me nihil est, quod cogi-
tes, rectissimè valeo. Vale.

Petitoria Trigesima Nona.

*Orentius petit ab Ordinario pinguiorem
Parochiam.*

PER quinquennium, & sesqui mensem in hac,
quam gratosè adeptus sum, Parœcia N. omnem,
quam potui, impendi operam, ut nulli meorum per
vitam minùs ædificatoriam ulla in re forem offen-
diculo, sed bono probatæ semper vitæ exemplo
omnibus prælucерem, & ut creditas mihi oves
Apostolicæ fidei institutione, & Christianæ disci-
plinæ eruditione solerter informarem. Jam verò
supplex, quamquam trepidus, coram Reverendissi-
ma, ac Celsissima Majestate tua dejicior in genua,
ut voti damnatus felicior inde resurgam: humillimæ
preces persistunt in hoc: Parœcia mea usque adeò
viles habet redditus, & exiguos proventus, ut ad
congruam sustentationem planè non sufficiant, ut
ut parcè vivo, præsertim, cùm parentem pauperem,
ætate & viribus fractum, cui naturali jure bene-
facere constringor, quotidie ad mensam adhibere
soleam. Itaque humillimè rogo, quò dignari Re-
verendissima, ac Celsissima Majestas velit Parochiam
gratosè

gratiosè concedere aliquantò pinguiorem. In omnibus strenuam navabo operam, ut pastoralis meo officio abundè satisfaciam, nihilque partium mearum desiderari patiar. Sub hæc coram Reverendissima, ac Cellissima Majestate ad osculum gratiosissimæ manus profundè me inclino. Sexto nonas Maji.

Petitoria Quadragesima.

*Adrianus anhelat ad Ordinem
S. Benedicti.*

*Reverendissime, ac Ampliss. Antistes,
Domine, Domine perquam
Gratiosè.*

ARdenti studio, & constanti allectu ad Religionem tuam impelli me sentio, & hunc instinctum accipio pro nutu Dei intus in animo vocantis: unde etiam telam, & aliud vitæ genus ordiri statui; idque ob rationem ponè positam; ne nimirum post caducam hanc vitam bonis operibus vacuus æternitatem adire debeam, & ne, si pervicaciter divinæ voluntati resisterem, quod absit, cælo æternum exul præcipitarer ad inferos. Mundus haud aliter mihi ob oculos ponitur, quàm vasta sylva plena latronum, ubi Viatores veste innocentiae, & spirituali vitâ privantur. Reverendissime ac Ampliss. Domine, Domine perquam Gratiosè,

tiose, ut in tremendo, & universali die judicii, in tragica illa scena inter Benedictos numerari merear, omni contentione Sancti P. Benedicti institutum humiliter amplecti cupio. Geram me, adjuvante Deo, ut nobilissimo Asceterio honori, & solatio, probatæ vitæ exemplo, esse queam, & meam istic salutem securè operari valeam. Commendo me submissè, & impensè gratiosam resolutionem expectans.

Responsoria.

*Superior Ordinis respondet Studioſo
ad ſacrum Ordinem aſpiranti.*

Scribit Ornatus Dominus, ſe conſulto Deo, & diu implorato ejus auxilio conſtantem ſtimulum ſentire ad Ordinem, & Religionem noſtram; Breviter reſpondeo, nullum hoc anno Novitium recipi, benè autem proximè ſecuturo, niſi rationalis cauſa, quæ noſtram fortè voluntatem immutet, interea temporis interveniat. Si placet, poterit Ornatus Dominus per annum patienter exſpectare, & liquidius ſuam ſibi vocationem, nobis autem propoſiti conſtantiam probare. Cæterùm faciat ſe per alacrem in ſtudiis, virtutibus, & arte Muſica progreſſum idoneum. Elapſo tum anno poterit iterato petitionem facere, & noſtrum de impetranda admiſſione reſponſum exſpectare.

Data decimo tertio Auguſti.

Peti-

Petitoria Quadragesima
Prima.

*Francisca Theresia, aëtrix, petit, ut Spon-
sus ad servandam fidem sponsali-
tiam adigatur.*

*Reverendissime, ac Gratiose
Domine.*

TAmetsi nihil sit adeo æquitati consonum,
quàm ut homo homini fidem servet, datam
& acceptatam: meus tamen Sponsus Michaël Solt-
man, ex Parochia N. Diœcesis Frisingensis, audet
præfractè contra omnia jura agere contrarium:
post sponsalitium contractum in Parochiali æde
initum, cupit citra rationabilem causam, quam
nullam habet, resilire, & desolatam Sponsam con-
temptim deserere. Personat hîc passim obscurus
rumor, quòd pervicax homo (cùm fulmen Eccle-
siasticum pertimescat, ni suam promissionem ser-
vet Sponsæ) meditetur fugam capessere, Sponsâ
opprobrio, & risui hominum relictâ. Et hoc me
impellit, Reverendissime ac Gratiose Domine, ma-
turè ad tuum tribunal confugere, ut refractarius,
antequam fugiat, ad servandam Sponsæ fidem adi-
gatur. Commendo me humillimè. Datæ
Cal, Augusti.

Defensoria.

*Udalricus defendit sociorum suorum
famam.*

G Ravem mihi provinciam imponis ; mi Pater, quâ vis, & jubes, ut locios, cum quibus familiaritatem inii, ad unum omnes illicò ex ædibus amandarem, & nullum deinceps ampliùs admitterem, neque sub tectum, neque sub aspectum. Scriptum tibi fuit, illos malæ farinæ, & furfuris lurcones esse, dissolutos, & perditos homunciones, qui vitiorum suorum contagione innocentes facile possent contaminare. Amantissime Pater, liceat aliquid, antequam iussa exequar, in eorum justam nominis defensionem afferre. Socii, quorum consuetudine utor, sunt quidem liberioris genii, sed intra modestiæ cancellos, & cis crimen. Nihil constat, illos unquam commisisse quidpiam, quod piorum oculos posset lædere, vel aures : amant solummodò, quæ virtus est, Eutrapeliam, laxamentum animi, & honestas facetias. De vitiorum contagione nihil est, quod metuas. Absit funestæ sortis augurium, siquidem, si aliquid mali patrarent, scurrilibus dictis aures inficerent, aut incongruo tempore lusibus indulgerent, vel consortia disparis sexûs ambirent, id nec Pater familias, cujus ædes incolo, pateretur, nec Pædagogus, qui vigilanter ad omnia, quæ sunt inter nos, attendere solet. Sub hæc colendissimo patri, & suavissimæ matri omnia fausta, longamque sospitatem exopto, & manco filius obediens.

Com-

Commendatoria Prima.

Theophilus Sabæus commendat Serenissimo Principi Achillem strenuum militem.

AD terrestria Numina, cujusmodi tu es, Inviētissime, ac Serenissime Princeps, non sine mentis trepidatione ob Majestatis fulgorem, & potestatis amplitudinem haud quaquam per supplices litteras auderem accedere, nisi Majestatis fulgorem summa erga omnes Clementia in tantum temperaret, ut quantum alioquin ab accessu Majestas supplicem dimoveret, tantò magis Clementia solaretur, & ad supplicandum animaret. Humillimæ preces summatim persistunt in hoc. Achilles quatuordecim integris jam annis sub tuis vexillis est in bello commeritus stipendia, cum diversis frequenter dimicavit hostibus, semper strenuè, uti militem decet. Exco- gitavit in patriæ incolumitatem haud rarò egregia stratagemata: interfuit præterea urbis N. obsidioni, in qua frequentissimis scloporum ictibus expositus generoso animo extrema subiit vitæ pericula immemor vitæ, memor patriæ, & Inviētissimi sui Principis, cui fidelitatis præstitit homagium.

Per bellica rudimenta ad vexillum usque evasit, pluraque & majora eidem promissa sunt officia. Rogat jam demississimè Achilles in genua dejectus, dignetur Serenissimus Princeps sibi gratiosissimè Nobilitatis titulum conferre, partim ut meritorum

suorum præmio donetur , partim ut etiam alii sub
tuis pariter vexillis balteo se cingere , illumque
hostium cruore purpurare allecentur. Si hæc illum
gratiâ Serenissima Majestas dignata fuerit , pro qua
impetranda humillimè flagitat , mille gratias non
solum ille , sed etiam Nepotes per longam postero-
rum successionem rependent , dictusque Achilles
majoribus in hostem ausis , si quâ occasio dabitur ,
suam porro fidelitatem Serenissimo Principi pro-
babit.

Commendatoria Secunda.

*Ernestus commendat Eustachium Romani
Collegii Præsidi.*

Occasionem circumspicio Eustachio bonæ in-
dolis , & magnæ spei Juveni ad severas Musas
abeunti. Eâ in humanioribus litteris præclari ingenii
laude & indefessæ industriæ operâ sese semper im-
pendit , ut non tantum jure optimo inferiores absol-
verit scholas , verum etiam inter præmiorum æmulos
publicè omni anno sit lectus. Mores à sincera devo-
tione , & mentis candore junxit innocuos , uti pluri-
bus , quæ secum affert , testimonia dabunt.

Jam ad contentiosas Musas sub peregrino cælo
addiscendas abit. Diu non latis habui deliberatum ,
cui singulari Patrono eum commendarem. Denique
Admodum Rev. ac Clarissimæ Paternitatis nomen
fluxit in animum , & in calamus ; quam ob rem ob-
nixè , vehementerque rogo , ut Juvenem paterno
amore in tutelam recipiat , & si qua occasio
emerferit , ad Romanum Collegium promovere
digne-

dignetur, ut Philosophicum, & Theologicum istic studium absolvere sine impensis valeat. Artem Musicam doctus quidem est, perfectè tamen eandem nondum callet: quamquam levi, ut opinor, exercitio, eò brevi deveniet, ut cuivis canendi artificio par esse possit. Admodum Reverendæ, ac Clarissimæ Paternitati commendo scitum, & ornatum Juvenem de optima nota, ut eundem gratiis dignetur, & loco filii habere studeat. Deus benefacti Remunerator erit, & hanc gratiam mille gratiis compensabit.

Commendatoria Tertia.

*Crispinus commendat suo fratri
Theodorum.*

THeodorum, amicissimum hominem, ut meâ causâ tibi commendatum habeas, ei que cum consiliis, tum opere benefacias, majorem in modum te rogo. Est equidem dignus non tuâ tantum benevolentia, sed etiam meliori fortuna. Quidquid in eum amoris, & beneficii contuleris, id in me abs te collatum existimabo. Vale.

Commendatoria Quarta.

Sebaldus Sulpitio Musicum commendat.

QVandoquidem ad sacra musicè celebranda opus habes Cantore, qui simul Juventutem bonis litteris, moribus, & Musicâ institueret: Hinc Terentium ad te mitto Virum honestum, &

meo iudicio ad trinum hoc munus idoneum. Laudem fert ab omnibus, ubi ubi sese detinuit. Voce concinit graviore. Juventutem non tantum primis elementis imbuunt, sed etiam latino sermone ad usque Syntaxin. Quale minerval pro annuo labore petiturus sit, coram ex eodem intelliges. Vale.

Commendatoria Quinta.

*Vedastus commendat Vitum Musicum
& Ludimagistrum.*

MUSICUM, & Ludimagistrum expetis pro vestro oppido, qui gravem cantat vocem ad divinas laudes decenter habendas, & Sacra musicè in templo peragenda. Ut tuis desideriis facerem satis, & pro mea in te observantia ocyus morem gererem optimo Vicino meo, Vitum celebrem Virum mittendum cogitavi, qui utroque officio rectè riteque fungetur. Ut enim bonus est Musicus in templo, ita industrius instructor in ludo. Ad reliqua elogia accedunt facilis instruendi modus, sobrietas, & morum modestia; nihil aget, nihil unquam loquetur, quod vel parum extra modestiæ terminos exorbitet, aut ætati teneræ possit esse noxium. Sementem jacet, unde maxima speranda sit messis urbi.

Vale.

Com-

Commendatoria Sexta.

*Antonius commendat suo familiari Ni-
cephorum artis pictoriæ
gnarum.*

Mitto ad te Nicephorum optimè moratum,
& officiosum Adolescentem tuâ dignum
benevolentia. Sub peregrino cœli climate cupit
is meliusculè artem pictoriam, dein etiam Itali-
cam linguam addiscere, ut sensus aliorum perci-
pere, proprios verò explicare valeat. In arte sua,
quamquam nondum excellat, ipse tamen non le-
vis affulget, eum in præstantem aliquando Virum
evasurum, si quidem suo ipsius non defuerit inge-
nio, & industriæ. Imagines, quas hætenus pin-
xit, eo jam elaboratæ sunt artificio, ut omnia cor-
porum lineamenta ad vivum exprimantur. Quam-
obrem amicè humaniterque te rogo, ut Nicepho-
rum præstantissimo cuipiam pictori in discipli-
nam tradas, cujusmodi Romæ quàm plurimi sunt,
ut artem & idioma Italicum rectè condiscat. Cæ-
terùm nihil scribendum restat, nisi, ut mea tibi
obsequia humiliter deferam, & pristinæ me bene-
volentiaè impensè commendem.

Commendatoria Septima.

*Adamus commendat Vito Lucium
familiarem suum.*

Qui meas tibi litteras reddit, longa familiari-
tate, & arcta mihi necessitudine junctus est.

Amo eum summopere ob morum probitatem, & præclaram rei Oeconomicæ peritiam; tum etiam, quia de te amantissimè loquitur, & tuam erga se benignitatem ac beneficentiam mirè dilaudat. Rogo proin, habe hunc Virum tuæ humanitati ulterius commendatum.

Commendatoria Octava.

Zacharias commendat Tobie Fridericum consanguineum.

QUamquam haud ignorem sine ulla commendatione meos tibi consanguineos in omni genere esse commendatissimos, nihilominus Fridericum, qui ad te venit cum præsentibus litteris, ita tuæ fidei, & humanitati commendo, ut nec meipsum quidem diligentius, & ex animo ferventius favori, ac gratiis tuis commendare queam. Qua verò in re tuâ ei operâ, & auxilio sit opus, ex eodem latius cognosces. Cupit is apud Serenissimum Principem Vestrum pro aulico Mûsico, ut se commodius sustentare queat, recipi. Itaque obtempera ejus voluntati, tuumque ei suffragium præsta, ne frustra hoc iter ab amico meo susceptum esse videatur. Non sum nescius, quantum polleas apud Principem gratiis, quantum auctoritate, quantumve meâ causâ laborum, & molestiarum in te suscipere nunquam non sis paratus. Cæterùm cura, ut ne diutius istic frustra expectare debeat. Vale.

Com-

Commendatoria Nona.

*Alexius commendat Procopio
Sigefridum.*

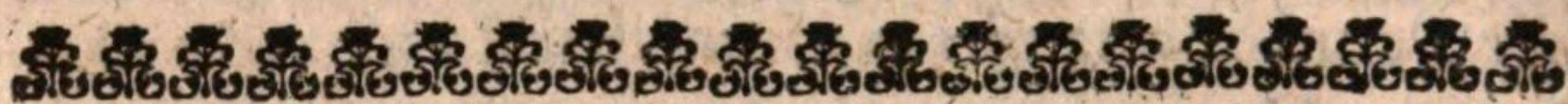
NEpotem habeo septem annos natum, modò utroque parente orbatum, & vel hinc duplici nomine miserum, primò quidem, quia ob debilem rationis usum suam nondum satis pernoſcit miſeriam; Deinde, quia neminem habet, à quo educetur, vestiatur, ac demum ſcientiis, & probis moribus imbuatur. Planè miſeret me ejusce ſortis multo nomine infelicis. Eſt puer ad invidiam eleganti formâ, facili ingenio, & bonis, quantum videre licet, moribus; culturæ patiens, & omnium artium avidus: atque exinde egregiam de ſe ſpem pollicetur, eum aliquando in virum haud vulgarem evaſurum. Hunc itaque parvulum multis precibus, & omni poſſibili verborum humanitate educandum tibi commendo, ut in litteris, & morum præceptis ritè inſtituatur, ac venientibus annis ad opificium, vel ad artes liberales addiſcendas applicari queat. Vale.

Commendatoria Decima.

Gregorius commendat patruo Fabium.

QUi meas tibi litteras tradit, oretenus explicabit, qualem abs te gratiam, qualève beneficium pro Juvene hoc præſente expectem, multisque rogatibus abs te efflagitem. Rudi penicillo ſtudia,
 Qs mores,

mores, & ingenium scitissimi Juvenis depingam. Ingenium sortitus est acce, fœcundum, & acutum, memoriam excellentem, mores denique valdè honestos: nihil, aut admodum rarò delinquit: in studiis, & artium liberalium speculationibus versatur continuo, spemque de se apud amicos universos nunquam non majorem excitat. Ante annum duobus præmiis donatus est. Planè natura tanquam benignissima Mater omnia largiter in eum sua dona contulit; sola fortuna opes negavit, & feliciorē fortem. Tu itaque, qui locuples es, & nullos liberos habes, nutrito ingenuum hunc meum cognatum, agnoscat cum gratitudine senex, quæ in se Adolescentem collata sint benevolentiae argumenta. Esto, precor, ei in patrem, & ipse sit tibi in filium. Vale.

Consilium Petentis.

Sigefridus consulit R. D. Parochum, quid agat, ut ædes à spectris liberentur.

DOmi nostræ à spectris horrendum in modum inquietamur. Non sumus pares ferendis diutius hujusmodi tumultibus: metu, carentia somni, & quæ nos invadunt, terriculamentis penitus conficimur. Omnes januas sacris ceris, & variis amuletis communivimus, ut, si fortè atri spiritus forent, procul inde sacris arcerentur antidotis, verum nihil pro-

profecimus, omnis labor, & adhibiti conatus erant in cassum: pios hinc manes esse credidimus, eum in finem comparentes, & adeò horrendè tumultuantes, ut nostra subsidia, precesque impetrarent, ac suas pœnas aliena ope delerent. Quid egimus? nuncupavimus vota, ivimus ad diversas statuas prodigiis claras supplicatum: curavimus piacularia sacra legi in eorundem solatium. Sed, quæ magna miseria est, nocturni hospites nondum quiescunt. Quamobrem Admodum Rever. Dominum consulimus, quid hac in re facto opus percenseat, ut hi manes suis tormentis, & tantis nos deinceps molestiis liberemur. Sub hæc pristinae benevolentia enixè nos unà omnes commendamus.

Consilium dantis epistola Prima.

*Sophronius dat consilium Theobaldo
quomodo prisca probitas im-
plantari possit.*

Misit Dominatio Vestra non ita pridem ad me litteras multis adversus improbos homines querimoniis plenas. Scripsit cum gemitu, nefaria passim inolescere vitia: homicidia in urbe, latrocinia verò in sylvis, & stratis patrari viis; crescere in dies hominum malitiam, & roborari in malefactis perversorum audaciam; jacere, & propemodum exulare virtutem, cui nec honos amplius habetur nec præmium. Quærit proinde ex me consilium, quid incipiendum putem in tam misero statu, ut
prisca

prisca probitas , & boni inter homines mores revirescant ? Nobilis , ac Strenue Domine , in me parum est luminis , & nihil consilii : dicam tamen , quid sapientissimus Plitonijs ad similem olim interrogationem in publico Thebis Senatu excogitaverit. Is facta propositione excessit è Senatu præviè petitâ licentiâ ; paulò post rediit cum servis , quorum primus portavit rotam , secundus restim , tertius rhomphæam. Vultin' scire , ajebat , sapientissimi Senatores , quâ prisca probitas patriæ , urbi , & mentibus implantari queat ? id paucis dabo. Vitia idem ingenium habent , quod vites , exuberant , si non falcantur falce ; habent naturam similem terræ , quæ si non conscindatur vomere , aut ligonibus agitetur , nihil nisi lolia proferet : ita nostra patria , si scelerati non puniuntur , peribit ; rotas debetis erigere , & facinorosos homines , qui nihil præter hominis figuram habent , è medio tollere ; patibulum struere , & noxios pro qualitate criminum multare , sic denique optata revirescet virtus. Mali tollentur , innocentes conservabuntur in sua innocentia ; nam rempublicam metus , & scelerum punitio in vigore conservant. Hæc mea sententia , hæc mea opinio.

Commendo me humiliter.

Con-

Consilium dantis epistola Secunda.

*Datur consilium, quomodo cum obsti-
natis procedendum.*

Conqueritur Rev. Dominus, habere se suas in-
ter oves malæ farinæ, & duræ cervicis ho-
munciones, qui publica dant scandala palàm pa-
tratis sceleribus, ita quidem, ut etiam aliis pos-
sent affricare scabiem. Nihil prorsus esse robo-
ris, ait, in admonitionibus, sive paternis, & sua-
vibus, sive acribus, & minacibus; porro angi se
animo, si ulteriùs conniveat, ne aliena crimina
per dissimulationem faciat sua; cùm non minus
delictum sit aliena tacere scelera, quàm propria
committere: aut suas oves negligere, quàm semet-
ipsum dare in præcipitium.

Imprimis excuso meam in dandis consiliis inca-
pacitatem, utpote qui aptior ad capeffenda, quàm
danda sum consilia. Quoniam verò Rev. Domi-
nus non desistit urgere, ut edicerem, quid demum
cum ultimis ejusmodi hominum quisquiliis inci-
piendum putem, meam hinc mentem, quid hac
in re sentiam, fideliter pandam. Ante omnia sub
Missæ sacrificio tales tam sæpè, quàm ardentè
Domino Deo commendarem, qui solus novit in-
durata, & saxea corda interno motu emollire:
Deinde unumquemque horum seorsim ad me ac-
ciri curarem, proponerem submotis arbitris, sum-
mi & infiniti Boni offensam, peccati malitiam, &
infe-

infelicem æternitatem, quam illi ingrediuntur, qui in vitiis lapidescunt. Postremò paternis verbis, in se tamen ponderosis, unumquemque in hunc ferè modum alloquerer: Una fodes! tibi est anima, quæ si aliquando perierit, uti mille modis perire potest, æternum de te actum erit: unum habes omnium actionum tuarum Judicem, apud quem, si causâ cecideris, ad alium superiorem appellare non dabitur. Si mala morte aliquando fueris mortuus, in æternis cruciatibus eris longè miserrimus; dabis scandalorum tuorum pœnas, quamdiu durabit æternitas, quæ finem non habet. Si tales ad similia non moveantur, & ne tum quidem saniora sectari statuant, Magistratum Civilem ad similes obstinatos homines debitè coërcendos adhiberem, ne plures pestilenti veneno inficiantur. Hæc sunt animi mei sensa, hæc mea opinio. Cæterum habeo gratias, quòd Reverentia Vestra consulere me sit dignata, hominem ad danda consilia ineptum. Commendo me impensè sacrificiis Missæ. Data ex ædibus quarto Cal. Majas.

Invitatoria Prima.

*Justinus Neomysta invitatur Nicephorum
amicum suum ad primum Missæ
sacrificium.*

TOtus in alium migravi hominem; mutavi
statum, habitum, & mentem. Causam exi-
gis? Edico candidè, & strictim. Statum; quoniam
Sacer-

Sacerdotali charactere insignitus aliam vivendi formam & normam adoriri mecum decrevi. Habitum: quia pullo vestitu priori plurimum absumili incedo. Mentem denique mutavi, quum reliquum vitæ in solo Dei servitio insumere firmum fixumque habeam. Die Michaëli cœlesti Archistratego festa primum divino Numini sacrificium offerre mihi mens est, eâ, quâ decet, devotione. Ad quod amicissimè te amicorum meorum intimum invito, quod sanè, ni facerem, essem omnis humanitatis expers, & malè grati erga benefactores meos animi. Siquidem, si crebra beneficia, & paterna in me benevolentia argumenta spectem, nemo est mihi conjunctior ac tu; nam arctius alligat mutua benevolentia, quàm affinitas sanguinis. Si largitatem, & beneficentiam considerem, superas omnes reliquos amicos; si sincerum sine fuce animum, videris mihi similis crystallini cujuspiam fontis, in quo versicolores ultimi in fundo lapilli conspiciuntur. Adeò semper mecum eras familiaris, adeò sincerus, limpidus, & benevolus, ut omnia arcana, & abdita pectoris tui haud secus, atque lapillos in illimi fonte conspicerem. In communi proverbio dicitur: *Amicus usque ad aram*. Hactenus liberalitate, studio, & beneficentia per omnia amicum te probasti, dilecte Domine, & quidem usque ad aram, hoc est, donec primum Deo sacrificium immolaverim. Jam versa vice tuus ego ad aram amicus ero in quotidiano sacrificio. Supplicabo jugiter, ut clementissimus Deus, & te, & uxorem, & liberos, totamque familiam

miliam in constanti sospitate inter fortunarum accessiones conservet, & diutissimè vivere sinat; jubent hoc precari beneficia, quæ benè multa & ampla accepi; jubet hoc vovere mentis gratitudo, & summa, quâ obstrictus tibi sum, obligatio. Ita voveo sincerissimus *amicus ad aram.*

Invitatoria Secunda.

*Patritius Parochus invitatur Gelasium
vicinum suum ad celebrationem
Natalis sui.*

AD diem decimum septimum Martii Natallem ego meum acturus sum, ad quem decentius celebrandum tuam optimi amici præsentiam posco invitatione perhumana; ad facilius expugnandum animum invitationi preces jungo, ut eò certius venires; haud enim credo, Patritiam fore festivitatem, nisi tuo, quem certò præstolor, exoptatissimo nobilitetur adventu. Excusationem sicut nullam legitimam emanendi habes, ita nullam accipio: Fortè absterrebit præsertim quadragesimali hoc tempore Xenocratica victus moderatio, & carentia carnis? verum hoc non debet te retrahere; quod enim delectus ciborum non præstat, id præstabit boni nominis vinum, quo inservire humaniter cupio.

Vale.

Invi-

Invitatoria Tertia.

Epimachus invitat Leontium ad celebrationem Natalis sui.

Iucunda fuit mihi ex optima mente profecta gratulatio, quâ tam honorificè, & humaniter Natali meo applausisti, habeo gratias pro genuino affectu: ut verò diem hunc amœnum, & suavem agitare possimus, & ut lætitiæ nostræ cumulus accedat, cupio vehementer tuo hodie conspectu, & alloquio suavissimo perfrui. Itaque si me amas, veni certò cum Hermanno fratre tuo ad prandium. Persæ diem Natalem agere assueverunt, si quemquam alium, jucundè: Nobile & lautum parare sunt soliti prandium, scyphis, & pateris mensam angustabant, & Philotesium craterem egregiè jubebant in circulum circumire ad propinandas & excipiendas amicorum sanitates. Sumptuosum ego prandium instituere non valeo, tenues fortunæ, & vilior culina non sinunt magnum apparatus facere; nihilominus si veneris (venies autem indubitato) sat certè erimus felices paucioribus contenti; supra cupedias & pretiosas epulas sapient humanissimi discursus amicorum. Vale.

Invitatoria Quarta.

Ernestus invitat Vitum ad festum Dedicationis.

Cùm annua templi Dedicatio proximo die Dominico recurrat, & antiquo more, qui apud
R. D. Schaur Epist. R omnes

omnes nationes inolevit, ad ejusmodi festivitates ritè atque festivè agendas intimi amici convocari soleant, meas quoque amici hominis partes explere constitui. Unde etiam atque etiam gratissimum te hospitem, cujus consuetudine, Eutrapelia, & humanitate cum primis omnes oblectamur, perhumaniter invito. Singularis gratia fiet cum mihi, tum cæteris etiam amicis, si optatâ præsentia, conspectu, & alloquio tuo nos dignaberis. Venies igitur ad memoratum diem reiectis omnibus impedimentis. Excusationes, quales communiter esse solent longitudo itineris, inclementia cæli, & lutosa tempestas, omnino nullas admitto. Quod apparatus mensæ concernit, non erit ille quidem lautus, & opiparus ab exquisitis rarisque epulis, honestus tamen & decens, quantum facultates meæ admittunt. De præstanti autem & primæ notæ vino mihi prospiciam, ut inter facetos discursus nobis liceat esse jucundis. Id unum amicè rogatum te velim, ut solito temporiùs venias, ne diu te, cum jam accumbendum sit mensæ, expectare debeamus. Vale.

Invitatoria Quinta.

Invitatur Maurus ad festa Paschalia.

HActenus non potui omnino excusationes tuas tanquam parùm firmas rejicere, cum notæ mihi essent tam privatæ, quam publicæ occupationes, quibus identidem arcebaris ab instituendis profectionibus. Nunc verò, cum paschalia festa ante fores sint, quibus vacuus eris
omni-

omnibus negotiis, & omni molestiarum mole, humaniter rogo, & ex parte etiam tibi mando, si tamen inferior potestatem habet in Superiorem, ac statu dignitatēque majorem, ut si nos ames, sine colorato emanendi titulo ad nos tui salutandi cupidos certò ad dicta festa venias. Vale.

Invitatoria Sexta.

Solon invitat Faustum ad Nuptias.

QUandoquidem, honoratissime Fauste, ex divina, ut piè sperandum, ordinatione tertio calendas Majas connubiale jugum suscipere post maturam deliberationem mecum decrevi, & nuptiæ in octavum abhinc diem ad Aquilam nigram adornabuntur, ideo, ut ista solennitas festa cum pompa & majori etiam cum solatio peragatur, te intimum amicum meum humaniter & humiliter invito, qui mihi non tantum sanguinis, sed etiam amoris vinculo arctè junctus es. Spero humanam, & sanè sinceram invitationem meam apud te pondus habituram, præsertim, cum non ego solus, sed omnes insuper amici tota mentis propensione cupiant, & avidè desiderent tuam ad memoratam Nuptiarum solennitatem præsentiam. Nec distantia te arcet, nec moles negotiorum, nec ullum aliud impedimentum. Quamobrem certissimè te omnium optimum, & principem amicum expectamus.

Vale.

Invitatoria Septima.

*Franciscus Josephus invitat Ubaldum
ad convivium valedictorium.*

Post quatrimum dilectus parens frugale suis in ædibus convivium struet, ad quod amicorum proximi vocabuntur, & cum inter proximos princeps sit spectatissima Dominatio Sua, illâ, quâ par est, verborum humanitate eam amicissimè invito, ut certò, & indubitanter conviva gratissimus compareat. Quam maximè mihi gratulor occasionem testandi obsequiosum affectum, quo ego, & parentes in Eximiam Dominationem ferimur, cui titulis quàm plurimis sumus devincti. Siquidem Dominationis vestræ beneficentiâ Musas doctus sum, & Musicam: insuper multa ab Eadem alia accepi beneficia, quorum memoriam nunquam ex animo meo delebo, sed spirituali beneficentia compensare, quoad potero, per totam reliquam vitam studebo. Rogabit fortè spectatissimus Dominus, quid sibi velit insperatum hoc convivium? candidè dicam, quod res est. Confecto liberalium artium curriculo statui altius, & purius vitæ genus assumere, & reliquæ vitæ cursum ad solius Dei famulatum dirigere, ut aliquando idoneum evaderem instru-

instrumentum divinæ gloriæ inter mortales propagando : Et , quæ DEI singularis est gratia , votorum meorum culmen denique attingi ad sacram Divi Francisci familiam receptus , antequam hinc discederem , per dilecti Parentes Ordinis candidato ultimum vale dicturo in suis convivium parabant ædibus , ad quod iterum atque iterum ego , & parentes Eximium Dominum tanquam gratissimum hospitem officiosè invitamus.

Meum deliberationis negotium quod attinet , prudentiùs , & sapientiùs non posse me agere cogitavi , quàm si caduca DEI , & salutis propriæ amore relinquerem , cui omnia , quæ habeo , & quæ possideo , quin corpus , & animam in acceptis referre debeo. Et cum mundus aliud nihil sit , quàm unicum vanitatis punctum , volui generoso contemptu alterum eidem apponere , quale illud ? punctum Vale.

Invitatoria Nona.

Julius invitat Cornelium patrinum suum ad primum missæ sacrificium.

INgratus est juxta Senecæ effatum , qui beneficium accepisse se negat , quod reapse acce-

pit : item qui non reddit : qui dissimulat : & denique omnium ingratiſſimus, qui obliſci-
tur.

Honoratiſſimus Dominus tot favoribus, & tot gratiis à prima uſque ætate me ſemper dignatus eſt, ut meritò ingratuſ accenſeri deberem, ſi eorundem obliſioſus forem : tantundem ego ſolus Eidem debeo, quantum reliqui amici omnes : quò fit, ut non tantum patrimum, ſed etiam patronum eumque ſingularem jure Dominum venerari debeam, utpote quo motore ad ingenuas diſciplinās, & quo promotore ad alumnatum Dilinganum perveni. Exhibeo grates pro tot gratiis immortales, quas vix à parente exſpectare poſſim. Dominicâ ſecundâ Octobris, quâ noſtræ Eccleſiæ dedicatio incidit, primam Sanctiſſimæ Trinitati hoſtiam litabo, quin etiam meipſum ardenti affectu in holocauſtum, & ſempiternam hoſtiam immolabo : ad quam ſolemnitatem honoratiſſimum Patrimum & Patronum perhumaniter invito, & indubiè amicorum meorum principem exſpecto, pro cujus ſolpitate creberrimè, quamdiu in vivis agam, ad aram me facturum polliceor.

Data pridie calendas
Octobris.

Conſo-

Consolatoria Prima.

*Hilarius Hartmannum consolatur parente
orbatum.*

EUndum, perdilecte Hartmanne, quò mortales abeunt universi, in uno eodémque itinere versamur, ab universali hac lege moriendi nemo hominum eximitur. Antecessores nostros, quotquot vivimus, sequi debemus volentes, nolentes. Gemitus tuos per epistolam significasti, quâ defunctum parentem lamentaris orphanus modò factus. Condoleo tuæ miseriæ, altius fortè vulnus accepisti, quàm ut ullo verborum lenimine sanari possit: verùm partiamur inter nos luctum, nè fortè eidem sufferendo solus impar inveniaris; vel potius abjiciamus ex utriusque nostrûm cordibus omnem mœstitiam; quod enim vitari nequit malum, æquissimo sine luctu ferendum est animo, ne funus cum funere fiamus, & nostras lætities cum parente tumulemus. Mors est inexorabili ingenio, non te fugit, caret auribus, caret item & oculis, cæco impetu sine personarum respectu obvios quosque sternit, nec lacrymis, nec precibus flebitur. Macte igitur meliore animo. Pater tuus oculos quidem in morte clausit, sed illos, ut

pia spes est, aperiet ad vitam meliorem in cœlesti, quò omnes tendimus, patria. Velut Phoenix, reviviscet ex cineribus. DEUS ex humanis eum exemit, tuisque oculis eripuit, ut beatifica in cœlis visione frueretur, & ut non amplius posthac esset peregrinus in terris, sed in cœlesti patria domesticus Dei. Quid igitur contristaris? an parenti beata morte decedenti, ut piè credendum, in paradiso voluptatis perennem vitam invides? quid habemus boni in misera hac vita? nihil omnino. Ad vitæ sustentationem, ut famem arceamus, languentem stomachum, & impatienter latrantem ventrem tranquillemus, subeundi sunt duri, & assidui labores, diurnæ, & nocturnæ sollicitudines: nihil scripserim, quod varios morbos, & fortunæ multivaria ludibria perpeti debeamus. Profecto nimis quàm luculenter verum est Senecæ effatum, quod ita sonat: Nullus vitam accepisset, si scientibus daretur. Cur igitur dolere te maceras? Cur fletu, & gemitu te conficis? cùm tamen piis hominibus jure sit melior dies mortis, quàm nativitatis, siquidem ille quietis est initium, hic verò miseriarum & omnium calamitatum.

Vale.

Conso-

Consolatoria Secunda.

*Isidorus consolatur Venantium in obitu
patris.*

Sunt, qui in discessu parentum nimium quantum lamentantur, genas dilacerant, & capillos vellicant. Hi sanè insani sunt cerebri, meritò amentibus, & lymphaticis annumerandi: quæ enim in tanta insaniendi ratione utilitas? an fortè continuò ejulatu defunctum in vitam revocare poterunt? minimè gentium. Sibi immodico fletu nocent, & mortuo nihil prosunt. Noli nimium, charissime Venanti, ob immaturum patris obitum contristari, parce lacrymis, parce naturæ, quæ nihil habet de ferro, nec è dura excisa est rupe; nam cedendum aliquando est inexorabili fato sive seriùs, sive citiùs. Si es animo forti, debes ad instar montis Olympi semper manere serenus, tametsi mors, & pleno agmine omnes calamitates ingruant, parentes, & necessarios diripiant. Cave despondere animum, aut mortem ullius accusare inclementiæ. Cogita nihil casu, aut fortuitò, sed omnia æquissimo Dei judicio contingere, qui omnia sapientissimè ordinat ad nostrum bonum, & salutem sempiternam, si hoc ritè ruminaveris, uti ruminatur tum te confido, non video amplius, cur angaris, aut mærore dissolvaris. Si enim Dei voluntas fuit, (uti revera fuit) ut tuus parens immatura morte terris subductus inter cœli cives adscilceretur, an tu sanctissimæ ejus voluntati resistere ausis? absit hoc

R s

procul.

procul. Deinde creator habet in universas creaturas perfectissimum dominium, an non ergo cum iis disponere possit pro libitu? voluit, ut moriatur, & iterum reviviscat in cœlo. Sicut sol, quando infra horizontem nostris se oculis eripit, protinus antipodis exoritur, ita homines pii, qualis etiam pater tuus fuit, quando è nostris hîc oculis evanescent, in altero orbe cœlestis patriæ novo exoriuntur splendore. Ad quid igitur cassi fletus? ad quid suspiria, & lamenta? hoc potius age, stringe divinam voluntatem arctissimo complexu, & preces funde pro lacrymis, ut si fortè parens nondum inter cœlites agat, brevi DEO fruatur, & cœlo lucere incipiat, qui in terris lucere desiit. Vale.

Consolatoria Tertia.

*Geminianus consolatur Monicam
Vidua.*

MOrs ingens est monstrum, oblongam falcem, & fatale spiculum in omnes sine ullo discrimine creaturas vibrat. Nec Pontifici, nec Principi parcit: Nobiles, & Plebeios, Senes, & Juvenes, Viros & Fœminas pro more suo tyrannico indiscriminatim in sepulchrum conjicit. Maritum perdidisti, quid desolatus? genii delictum, thalami socium, & Familiæ fulcrum, quid funestius? verùm cessa à luctu, & lacrymis, fatis concedere debent omnes, quicunque in lucem, & vitam sunt editi. Nec prudenter ploratur id, quod à nemine hominum evitari potest. Com-
morandi

morandi nobis diversorium natura dedit, non mandendi. Per sepulchrum velut januam ad alteram migrandum est vitam. Itaque erige mentem & cogitationes tuas ad DEUM, qui est omnium miserorum consolator, non deseret viduam, non deseret in hujus vitæ ærumnis pupillos: In hunc, ut dixi, erige animum, & spem, si enim animalia in sylvis, & lustris, aves verò in aëre pascit, etiam nos orphanos, credite fidenter, tuebatur, & enutriet. Valete.

Consolatoria Quarta.

*Hilarius Sebaldum consolatur in suis
miseriis.*

Nihil te uno ærumnosius, nihil in orbe miserius, aut infortunatius usquam reperiri conquereris. Ipsam vitam, quâ nihil alioquin dulcius, odiosam reddi, scribis, sinistrorum multitudine casuum: filium natu majorem ob corruptos mores è scholis ejectum, militiæ suum heri nomen dedisse: uxorem verò, cujus sanitas tibi curæ, & cordi est, in quartanam incidisse, & consueto paroxismo malè torqueri: filiam ætate mediam longo, & Medicorum judicio incurabili morbo decumbere, faciem, manus, & pedes venenatis undique papulis fædum intumescere: oculos fieri turbidos, colorem in vultu pallidum, & vocem denique raucam, haud secus, atque si lepra, vel alia id genus specie foret infecta. Miseret me iniquæ sortis, & malæ con-

conditionis tuæ. Cùm verò pro meo in te amore juvamen, & in hoc misero statu auxilium ferre nequeam, saltem solatium, quale in simili eventu dari solet, impertiar. Ante omnia obfirmatum velim ad patientiam habeas animum, & in divinam voluntatem perfectè resignatum. Quod enim vitari nequit patienter ferendum esse, sapientes semper existimârunt: quocirca non debes reluctari ejus imperio, in cujus potestate omnia versantur, sed sanctè parere, quamdiu, & quomodo divinæ bonitati placuerit. Si invicta patientia, & cum animæ proventu miseriam sustinueris, accipies aliquando cœleste præmium, & congruam mercedem; si verò cum murmure, & impatientia, manebit te pœna: & sic duplici malo plectêris, uno in hac, altero verò in altera vita. Rectius igitur ages, si necessitatem in virtutem, & cruciamenta in solatium futuri spe præmii vertere conatus fueris, forti, & magnanimo pectore omnia sufferendo. Vale.

Consolatoria Quinta.

Rupertus consolatur Carbonium.

Quid est, quod adeò tua viscera lancinat, & animum dejicit, ut nullum amplius admittere velle videaris solatium? inter malorum incursus non est despondendus animus, sed in Deum erigendus, qui malum, quod tantopere premit, solus omnium optimè novit avertere, & mœrorem ex corde, lacrymas verò ex oculis abstergere valet. Scribis,

Scribis, pleno agmine calamitates in caput tuum
desævire: hostem, qui universam patriam depopu-
latus est, omnia surripuisse, pecuniam, pecora,
vestes, & quidquid fortunarum antea habueras,
in rapaces ejusdem manus cecidisse; ex honesta for-
te una clade ad incitas, & extremam pauperiem
reductum, atque devolutum te esse. Non solum
te hortor, verum etiam vehementer te rogo, ut
immissas calamitates pacatâ mente, & heroicâ
resignatione perferas, ac curas fluxarum rerum
penitus ex animo ejicias. Nam viro forti omnia
æquo animo perferenda sunt. Talis debet is es-
se, qualis est status mundi supra lunam positus;
illic semper serenitas, malacia, & summa tran-
quillitas: Nulli ventorum turbines, & nulla tem-
pestas grandinea superiorem illam Regionem in-
festant, ita pariter omni adversitate & omnibus
miseriis sit animus tuus superior. Clementissi-
mus DEUS vult, ut infortunia, quæ subimus,
sint lydius lapis nostræ in calamitatibus virtutis,
& constantiæ. De cætero non sinet te mergi,
aut tribulationum procellis suffocari, nec pusil-
lanimitate tabescere. Sudum post nebulas, &
post iniquam sortem Dei postliminiò benedictio
sequetur. Superest, ut animo generoso te, &
omnia tua divinæ providentiæ committas, &
spem non in hominum, sed in solius
Dei auxilio colloques. Fac, ut
valeas.

Consolatoria Sexta.

*Bernardus consolatur Vincentium ob
immaturum & tristem filii
obitum.*

AD quid, mi Vincenti, tot melancholiæ nebulæ, & cassæ lacrymæ? filium deploras, quem immatura fata abstulerunt ætatis perinde, ac innocentiae flore nitentem, qui decimo septimo Martii febris correptus, eaque paulatim exedente consumptus est. In mundo velut turbulento mari multis procellis, ventis, & tempestatibus sumus expositi, & obnoxii; ventis tam adversis quàm secundis flectenda vela: navigandum est non tantùm, quando lenes zephyri aspirant, sed etiam, quando tempora sunt turbida, & densæ nubes incubant; aut ventorum turbines suas in nos spumas evomunt. Permittit subinde Deus suos in amaras procellas demergi, ut spes omnes frustratas putemus, non tamen debemus in rebus afflictis animum abjicere, sed omnia adversa cum hilari patientia sufferre. Filium tuum, hæredem ex asse unicum grandis procella suffocavit, tuisque spebus, & oculis eripuit. Noli contristari, mi Vincenti, ad vitam is abiit meliorem, postquam animo verè dolente ad ultimam cum morte luctam ritè sese paravit filius tuus. Novit sapientissimus DEUS, quid prodesset filio, novit, quid patri. Fortè ideo periit, ne periret.

Vale.

Consolatoria Septima.

Odulphus consolatur Marcellianum.

QUod tuis ad me perhumaniter scriptis litteris adversum aulicos obtrectatores conquereris, id tuum nullatenus animum dejiciat, qui enim in aulis Principum versari cupit, malevolorum linguas, & morsus invidorum haud effugiet, & si fortè incurrat, curare non debet. Si tu rectè vivas, & Duci tuo in omnibus, uti par est, fidelis existas, mordaces malorum dentes curare non debes. Non est nostri arbitrii, quid quisque boni, vel mali loquatur de nobis, aut quid sinistri sentiat. Inimici famam conspurcant nostram, velut vermes & scarabæi rosas: Moveant quidquid Numinis permisso queunt, obstrepant nomini, augeant in majus facta, aut omnia pravo judicio in pejorem partem interpretentur, id surdis tu auribus percipe; dummodò cor labe careat, & nullius tu tibi conscius culpæ sis. Optimum vindictæ est genus, prudente judicio ad calumniam, aut pravorum hominum mala verba tacere. Ille magnus, & nobilis est, inquit Seneca, qui more magnæ feræ latratus minorum canum securus exaudit: quod si graviter tuæ famæ noceant, tunc defensione utendum est, quia fama & bona existimatio nobis necessaria est, non tantum quoad nos, sed etiam quoad alios.

Vale.

Consolatoria Octava.

Maurus solatur Octavianum in suo morbo.

EX novissimis ad me datis facile cognovi, quàm acutos, acerbos, & summè intensos in diuturno morbo tuo perpeti debeas dolores: medius fidius magnam tecum habeo condolentiam: & nisi probè perspecta mihi foret tua virtus, & in adversis perferendis fortitudo, adniterer consolatoriam scribere cum adhortatione, ut omnia æquo sufferres animo: in morbis quippe, si rectè tolerentur, latet corona gloriæ, sicut sub hispido cortice medulla, aut sub ovi testa vitellus. Et hinc DEUS ter Opt. & Max. quos tenerrime diligit, iisdem ad saluberrimum in spiritu emolumentum calamitates, & morbos immittit, ut suam in cœlo gloriam adaugeant, & vitæ laudabiliter actæ commerita aliquando præmia recipiant: Neque verò exinde DEUS, quod absit, severus judicari debet, quando calamitates, & cruciatus immittit: siquidem non minùs patrem agit, quando suos morbis affligit, quàm quando mille blandimentis basiat. Verùm mittamus hæc, cùm enim constet, te virum esse, in divinam voluntatem perfectè resignatum, nullo aliorum solatio indiges, nullo documento, & nulla denique ad Christianam patientiam ad-

adhortatione. Id unum strictim te rogaverim, ut animum illum, & illam patientiam, quam in cæteris rebus eximiam semper præstitisti, eandem in hac quoque scena continuare studeas, ut omnes intelligant, quàm bellè in virtutis orchestra egeris personam ægroti, ita quidem, ut nihil deesset, quo minùs perfecta undique virtus tam in adversis, quam prosperis emicaret. Vale.

Consolatoria Nona.

Theopistus consolatur Eutropium podagrâ laborantem inquisita prius origine.

IN omni morbo habetur cum ægrotis aliqua commiseratio, sola podagra, quæ tamen omnium morborum Regina est, jocis excipitur, & risibus, perdilecte Eutropi, jam sextum mensem, ut audio, hac carnificina cruciaris: nullo gaudes solatio, nulla quiete, ne quidem de nocte, ubi alii dulci somno irrigantur: non potes recumbere, nec stare, nec sedere: pleraque insuper membra ad suum inepta sunt officium. Quid miserius, quid calamitosius? ad hæc morbi acerbitas omnem respuit medicinam, vix ulla mitigari potest arte, tolli autem, aut curari omninò non potest: implemet Pæon, credo, qui quidam supremus omnium Deorum medicus fuit, in hac tamen pestilentissima lue curanda suam perderet operam, nihilque adhibitis omnibus remediis efficeret. Pateris arctam cheu! contractionem nervorum, ingentes, & propè intolerabiles in omnibus membris cruciatus, ad

quos sufferendos Spartana virtute, & ferrea opus est patientia. Mi Eutropi, miseret me tui, hominis ceterà boni, in hoc tamen rei capite facilè miseri ni. Dic, obsecro, unde origo veniat hujus mali immedicabilis? sunt, qui putant podagram originem trahere ex sanguine, quem bilis, & pituita corrumpit: contra verò alii sentiunt, illam à Majoribus esse hæreditariam: denique non desunt, qui asserere audent, morbum articularem oriri ex nimio, & immodico Lyæi potu. Quæ jam tua, & mea desuper opinio? profecto à bile non contraxisti podagram, quum tu homo sis moderatâ naturâ, & mansuetis moribus: sed neque à Majoribus creditur esse profecta; cùm nullus amicorum tuorum hoc morbo laboraverit. Unde ergo? da veniam scribenti, apud te enascitur hoc cruciamentum nimio vini potu: si ergo cupis, ut acuti, & intensi dolores aliquantisper mitigentur, debes aut nullum deinceps potare vinum, aut non nisi copiosâ, ac largâ aquâ dilutum: hæc de origine. Jam ad consolationem: Ne afflicto afflictionem addam, & ægrimoniam increpatione augeam, nolo te solari, quemadmodum matres faciunt, quando lixivio caput lavant suis liberis, nihil amplius memorabo de nimio potu, sed ad patientiam, ut mihiùs podagram feras, componere te allaborabo: hæc enim omnium hujus ærumnæ saluberrimum est condimentum: sola valet cruciatus, quos sustines, dulcorare, & ita condire, ut non tantùm profint, sed etiam, ut sapiant. Quocirca, ut patientiæ archetypon ante oculos tuos continuò habeas, debes Christum è cruce pendentem propè culcitram ponere.

ponere, toto cruentatum corpore. Debes altum ruminare, quàm horrenda, & indigna patienter nostræ salutis causâ sit passionis suæ tempore perpessus. Deinde oportet animum ad ea advertere, quæ Sancti Martyres (charissima Numini capita) cum solatio pertulerint, carceres, exilia, catastas, scorpiones, & mille alia id genus cruciamenta; respectu quorum tui cruciatus, quos toleras, vix mali cuiuspiam umbra esse censentur. Hæc velim maturè ponderes, & tum indubitato leviores fient toleratu intensi, & peracerbi dolores tui: si nempe, quod ante monui, & vehementer exopto, cum animæ proventu pacata illos mente perferre conaberis. Vale.

Consolatoria Decima.

*Apollinaris solatur Theobaldum mæstum
ex immatura morte filii.*

MOrtem omnes fugimus, sed non effugimus: nec amam, quâ sepulchrum nobis paratur, amamus: & tamen omnibus indiscriminatim moriendi necessitas incumbit. Mors enim nemini parcit, suam falcem stringit in Pontifices, Reges, Principes & plebejos; in viros & fœminas, in senes & juvenes. Documentum hodie dat tuus (quem mors fatali adortus est spiculo, & quem tu multis, sed cassis deploras lacrymis) filius. Indoleo tecum immaturo fato ex una, ex altera verò parte multò magis tibi provectæ ætatis viro, & in multum senium vergenti, uxore, & omnibus modò liberis destituto. Verùm quid ploras frustra,

quem nec lacrymis, nec lamentis, vivum potes reddere? cogita Deum petiisse, quod suum erat, eumque ab æterno præscivisse, quid tibi expediret, & quid filio, utriusque utilitatem, & emolumentum intendit, tuum quidem, ut totum posthac amorem in solum Deum, quem antea partitus es, referre satageres: filii autem, ut in sua innocentia ad cælum evolare, & ne grandior factus periisset in vitiis. Scribis eum per duas septimanas calida febris viscera inflammante ægrotasse, & tamdiu rationis jacuisse expertam, donec exhausto calore nativo, & humore primigenio velut candela demum extinctus sit: cogita tecum, dilecte Theobalde, hanc eandem candelam in cælis denuo accensum iri (fuit enim juvenis integerrimæ vitæ, & absolutum exemplar virtutum) nec esse periculum, ne fortè luat in purgantibus flammis. Quoniam verò judicia Dei sunt inscrutabilia, & abyssus multa supra captum humanum: ideo præproperè ad animæ solatium tria piacularia cras sacra offerri curabo, ut si in altera fortassis vita aliquid expiandum haberet, levioribus noxis ocyus exsolutus ad cælum pergere valeat. Itaque sicut tibi animitus condoleo, ita cælo novum incolam ex corde gratulor. Vale.

Consolatoria Undecima.

*Nemesius consolatur Casimirum sua
uxore orbatum.*

Quid sibi volunt tot gemitus, & amaræ lacrymæ, dilecte Casimire? quod omnino est
inævis

inevitabile prudenter plangi non potest, quid adeo vehementer uxorem ploras, quæ in adulta ætate sua non minùs capulo, quàm cœlo matura extitit. Verùm quidem est: nemini prohibetur adversam fortunam conqueri, de morte parentis, uxoris, liberi aut amici dolorem concipere, & tristi corde suam calamitatem testari, at verò tristitiæ nubi- bus, & nebulis nimium quantum immergi, & nullam velle consolationem in animum admittere, hoc sanè vitiosum est, & vituperabile. Cùm mæ- stus olim Darius discessum Reginae suæ vehementer plangeret, nullumque genus solatii vellet admit- tere, Demetrius Regem solaturus spondit, velle se vitam conjugii restituere, si tres solum- modò homines in toto suo regno invenerit, qui nunquam pullo incessissent habitu: quæsitique qui- dem sunt in tota Persia, at verò nusquam inventi. Tum ad mæstum Regem conversus dixit: Jam vi- des, ò Rex, quàm inevitabiles sint mortis sagittæ: omnes petunt, omnes enecant. Ad quid igitur cassi gemitus? ita similiter te alloquor, Casimire, quid ploras, quod evitari nequit? Omnes denique morimur: Iverunt alii, (canit Poëta,) nos ibimus, ibitis, ibunt, migrandum, quò mortales migrant universi. Fortè brevi eadem semitâ uxorem tuam sequemur, quâ illa nobis ad æternitatem præcessit.

Verbô: mors est indeclinabilis, quidquid in contrarium ogganniant Grammatici.

Vale.

Valedictoria Prima.

*Ambrosius valedicit Valerio fami-
liari suo.*

Dilectissimi Patris jussu extra solum patrium in
exterarum Regiones migrandum est, ut pere-
grinarum Regionum, & linguarum peritiam adi-
piscar, alios mores discam, aliosque orbis incolas
videam. Antequam itineri me accingerem, & patriæ
fines, ac dulcia arva linquerem, volui officiosum
tibi vale perscribere, utpote amico sincerissimo,
quem unice semper, & tenerrime à primis usque
annis amavi, omnibusque amicitiae officiis colui.
Amicitia, ut nosti, est quasi una anima duo ferens
corpora, vel, ut alii volunt: est animorum conjun-
ctio: tametsi ergo locorum intervallo ab invicem
sejungamur, erimus tamen conjuncti animorum
affectu, & vivaci memoria, quæ omni tempore, &
omni loco te mihi præsentem sistet. Vale, & sæpè
me Deo commenda.

Commiseratoria.

Marianus dolet de morbo Jordani.

Aliena manu scribis, quòd tam longa quàm
molesta invaletudine lecto attinearis, ma-
lique vis, ac violentia semper magis invalescat, nec
non maligni humores in totius corporis membra
atro-

atrocius in dies, acriusque defæviant, ut vel vitam videantur eripere, vel mentem. Miseret me tuæ fortis : nihil ardentius opto, quàm ut celerimè opitulante D E I gratia convalescas, cum te unicè amem, & meâ plurimùm interfir, te recta corporis habitudine, & integra sanitate frui : peto igitur per amicitiam nostram, ut prudentissimis Medici consiliis diligenter in omnibus obtemperes; quod si feceris, uti pro tua prudentia facturum te confido, brevi novi vigoris incrementa senties. Vale.

Valedictoria Secunda.

Anianus valedicit Sulpitio tempore pestis.

Discedendum hinc est, licet illibenter, ut grassantis pestilentiaë sagittas, & minacia mortis tela evitem. Verùm quorsum concedam, ut nostrum omnium sanitati sit consultum? in vicinis urbibus, & pagis ubivis immanitas incrudescit, in distita loca cum rebus familiaribus, & supellectili domestica migrare non videtur suasibile, præsertim si migrandum sit cum ingenti liberorum appendice. Cœpit quidem nostra civitas post ingentem mortaliū stragem mitigato malo paululum respirare, & emergere, jam verò de novo lues invalescit. Audiuntur ubique gemitus, & suspiria. Quantas molestias diu noctuque hoc semestri exhausserim, cogitare, quàm scribere facilius est, discedam igitur ad tutiora loca; tibi nihilominus immutato animo licet mutato patriæ cœlo semper præsens ero: absens tibi
S 4 loquar

loquar vel calamo, vel si nequeam, saltem affectu. Quod reliquum est, in hoc ero studiosè intentus, ut quàm celerrimè hinc abeam, ne fugere velim, quando fugere ampliùs publico edicto non licebit. Itaque vale, amicissime Vir, animi pars altera mei, cordisq̃ue delictum singulare, ac unicum. Vale.

Valedictoria Tertia.

Andreas valedicit Corbiniano amico.

NON est ampliùs hic diutiùs morandi locus. Fatalis necessitas urget abitum; si non obtemperem, minatur obitum; nam pestifer morbus de die in diem sævit crudeliùs, quo, qui decumbunt, occumbunt; nullus evadit. Heri corripuit meum famulum, deinde, quem unicum habui, adortus est filium, uterque sub matutinum hodie crepusculum fatis, naturæq̃ue concessit, id quod timorem incutit, ut aliò, ubi salubrior aëris clementia est, migrare constituerim. Cupio autem intra quatrimum in Angliam trajicere, ubi si honestam conditionem offendero, ulteriùs profecturus non sum; si minùs: in Galliam iter meum adornabo. Hæc tibi nota esse volui, ut si quid mecum communicandum, aut agendum fortè habes, ante meum hinc discessum maturè litteris significes, post quatrimum frustra me quæsieris in his locis. Vale optime, atque optatissime Amice. Carolo, & Conrado antiquis familiaribus meis nuntia humanissimam nomine meo salutem, quibus similiter data hac occasione ultimum vale scribere lubet. Datæ tertio Calendas Junias.

Moni-

Monitoria Prima.

*Wenceslaus monet Eberhardum, ut pia
legata exequatur.*

BInis te litteris nuper acriter sum adhortatus, ut
Ultimam Udalrici voluntatem & pia, ut vo-
cant, legata exequereris, ad quæ exequenda constri-
ngeris non tantum charitatis lege, sed etiam titulo
justitiæ. Quid tu? nec litteris meis, nec tuæ re-
spondisti obligationi. Surdus eras ad monita, & de-
functi amici obliviosus; ita quidem, ut suspicari
merito debeam, in idem sepulchrum non tantum
Udalrici exuvias, verum etiam ejusce memoriam
esse conjectam. Jam postrema mea hæc est admo-
nitio, ut, quod æquum est, exsolvas, alioquin
proximè in jus vocabere, ut demum compellente
Judicis potestate facias, quod suadente in defun-
ctos pietate protervè exequi tergiversaris. Vale.

Monitoria Secunda.

*Malachias monet Godefridum, ut pro-
missa servet.*

NEc cogitanti, nec petenti annulare mihi ho-
rologium nuper es pollicitus, verum in ho-
diernum usque diem nihil est redditum. Itaque,
cum promissum in debitum cadat, monere amicè
S s volui,

volui, ut obligationem contractam tandem adimpleres. Si secus feceris, accusaberis vel oblivionis, vel pœnitudinis, quod utrumque vitium tantum virum dedecet, quantus tu jure apud omnes haberis. Vale.

Monitoria Tertia.

Gallus ad R. D. Parochum.

A Pud Lutheranae sectae civem una aliqua Ancilla ex Reverentiae Vestrae Parochia est in serviitiis. Festis, & Dominicis diebus raro ad audiendum sacrum admittitur: ad conciones verò rarissimè. Periculum est, quod partim metuere possumus, partim prospicere, ne dicta Domicella à recta tandem fide deficiat. Quod eum in finem Admodum R. D. Parocho brevissimè insinuare his volui, ut eam vel domum vocari jubeat, vel maturè ad catholica loca promoveri curet. Jam nihil restat scribendum, nisi, ut obsequiosè & humiliter in omnia me sacra, & pias preces commendem.

Monitoria Quarta.

Simon monet Adeodatum, ut sua promissa servet.

Multa in discessu hinc tuo pollicitus es mihi munera; primò quidem raræ artis horologium, cujusmodi in Gallia transalpina affabrè confici solent: deinde annulum, ut semper tui memoriam haberem. Postremò non tantum non roganti, sed

sed ne cogitanti quidem pervenustas picturas ultrò
spopondisti, mittere te velle. Horum autem omnium
oblitus nullis haftenùs stetisti promissis. An obli-
vio, an verò promissionis pœnitudo te ceperit, igno-
ro. Quidquid sit, parum refert : ea jam præstare,
quæ promissa sunt, non modò humanitatis, sed etiam
obligationis tuæ erit, cùm promissum habeatur loco
debiti. Itaque pro mutua inter nos veteri consue-
tudine non tantùm te hortor, sed etiam vehementer
rogo, ut expungas debitum, & denique facias, quod
in habitu facturum te condixisti. Vale.

Monitoria Quinta.

*Blasius monet Sorbanum, ut præstet, quæ
exequi pridem debuisset.*

CUr haftenùs executioni data non sint, quæ tuæ
fidei ante semestre commissa sunt, divinare
nullo pacto possum. Si me amas, ut antea consue-
visti, fac me citissimè per certum tabellarium cer-
tiores, ne diutiùs sciendi desiderio torquear, quale
impedimentum intervenerit, cur in re tanti mo-
menti voluntati meæ morem gerere non potueris,
in qua tamen meâ, & tuâ, & omnium deni-
que amicorum plurimùm interest.
Vale.

Moni-

Monitoria Sexta.

*Ansoinus monet Epimachum, ut sibi
caveat à Fulgurio.*

Visum est faciendum, ut paucis te commonefac-
cerem, ne quid negotii haberes cum Fulgurio,
à quo tibi periculum metuo. Certè liberabis me
magno metu, quid metu tantum? etiam curis, &
anxietatibus, si Fulgurii conspectum declinaveris,
hominis ad lites proni, & ad pugnas animosi. Nec
aure, nec amico te lumine dignatur; minas jactat,
& omnia ultima minatur, quando mentio fit de
habito inter vos litigio. Esto cautus, hostem habes
ferocem, & vitæ tuæ, uti palàm est, pertinaciter in-
sidentem. Si sapias: fuge ejus congressum, ne quid
rei malæ contingat. Quòd si verò casu conveniatis;
humanitatem exhibe, ut ejus malevolentiam tua
mansuetudine expugnes. Vale.

Responsoria.

Epimachus rescribit Ansoino amico suo.

Nullum officium omisisti, per dilectæ Ansoine,
neque boni viri, neque amici hominis. Ob-
temperabo recta monenti: exonera te metu, evita-
bo inimici mei congressum; sat bellè scio,
quàm minacia in me tela vibret, & quot dictis
mordacibus meam ubique famam sugillet. Si pa-
rem vindictam spirarem, aut pari iracundia in eum
efferveressem (ut ille in me) tunc duo insanirent,
sic

sic autem solus Fulgurius ; qui nequit effrénatas animi passiones & indomitos iracundiæ motus refrænare : à tempore exortæ inter nos litis , cujus ille propè solus auctor extitit , nec alloquium indul- sit , nec ullum humanitatis officium exhibuit. In hospitiiis verò , quando vel parùm potu incalescit , solet denuò exonerare stomachum bile exundan- tem. Declinabo omnem occasionem , & congres- sum , si enim procul fuero à Fulgurio , procul ero à fulmine. Vale.

Monitoria Septima.

*Cyprianus monet Ubaldum , ut promissam
picturam mittat.*

CŪm Bonaventura Italiam cogitaret , malè me facturum putavi , si nuntium sine litteris abire sinerem ; cūm non tantū salutem scribere opus habeam , sed etiam admonitionem. Ante triennium spopondisti imaginem Christi Domini è cruce pen- dentis ; visus itaque es admonendus , si promissi oblivio te ceperit , ut obligationi tuæ satisfacias. Non soles quidem ullum vana spe lactare , aut in- anibus promissis : es præterea renaci memoria , quæ non facilè vacillat ; nihilominus , cūm animo mecum volutarem , quot negotiis esses occupatus , fieri potuisse cogitavi , ut subreperet oblivio amici , & oblivio promissæ picturæ. Vale , & ma- trem , meosque omnes tibi commen- dados habe.

Monitoria Octava.

ANte sex annos mutuos dedi tibi amico meo centum florenos. Jam bis solutionem exegi, sed nihil impetravi, verba dedisti pro pecuniis, & hæc ipsa quidem parùm bona. Si ulteriùs obtrecta- veris debitum exsolvere, utar auctoritate Senatûs, ut, quod sponte non vis, cogente Judicis potestate præstare demum debeas. Vale.

Variæ Responforiæ

pro

Classe Tertia.

Responforia Prima

Pecunias petenti.

QUandoquidem inter eos te amicos numeran- dum judico, qui nec fidem frangunt, nec in- grati existunt, quidquid hinc obsequii, opis, & auxilii à me rogas, petitioni tuæ in omnibus per- libenter gratificabor. Ducenti floreni, quos juxta peti- tum tibi mitto, à bajulo litterarum numera- buntur, solvere eosdem poteris ad libitum, sive primo, sive secundo, sive demum tertio abhinc an- no. Vale.

Respon-

Responsoria Secunda

Musicos petitos mittenti.

Litteras nuper consueto tabellario commisi, quò errore factum sit, ut ad te amicissimum familiarem non pervenerint, id equidem non scio. Musici, quos non ita pridem misisti, placent omnes, exploravi vires singulorum pro tanti amplitudine templi, & etiam artem musicam: inveni que eos non modò satis esse instructos, verùm etiam vocis far sonoræ & robustæ. Gaudeo tam felicem iis sortem obrigisse, quam alii multis precibus, & sollicitationibus non consequuntur. Vale.

Responsoria Tertia

Importuno rogatori, pecuniâsque flagitanti.

Usque, & usque mittis petitorias, ut credere cogar in tuo calendario identidem esse *dies Rogationum*. Aures fatigas, & marsupium evacuas tot importunis litteris. Posthac si sæpiùs ita redieris, idem respondebo, quod olim Ludovicus Galliarum Rex importuno supplicatori reposuit. Verba ejus, ut sonant, admetiar. Amice, ajebat, si tu non feceris petendi finem, faciam ego negandi initium. Nôsti jam plus satis meam mentem; & quid proxime à me responsi accepturus sis ad similes litteras. Vale.

Respon-

Responsoria Quarta.

Crebras litteras petenti.

PRaudenti mihi cum matre, & cognato tuo Frederico allatæ sunt abs te litteræ, satis acerbæ, eò quòd negligentia crimine suspectum me habeas, vel falsò putes, in oblivionem te apud me venisse. Utrobique deciperis, perdilectæ Adriane. Cur tanto tempore non scripserim, unica ratio fuit, quia nullum prorsus argumentum scribendi occurrebat; inanes verò litteras dare tædiosum mihi, atque molestum accidebat. De cætero gavisus sum moperè fui, quòd meas epistolas tantoperè expetas, & tam avidè scire cupias, quo loco sitæ sint res meæ, quì valeam, & quid denique agam; cùm hæc litterarum mearum exostulatio magnum tui erga me amoris argumentum fuerit. Nolim autem, tibi temerè persuasum habeas, me tui, tuorumque penitus oblitum esse, aut pristinum animum mutasse; cùm amorem, quem primitus habui ad te, & cæteros amicos, etiamnum conservem, nec unquam apud me emori passurus sim, potius vitam perditurus, quàm vestræ memoriam. Valete.

Responsoria Quinta.

Valedicenti.

ERgo discedis à nobis inter charos charissimè Ambrosi. Ex oculis quidem, non autem ex animo
meo

meo unquam evanesces. Tuâ memoriam nec tempus, nec locorum distantia, nec montes, nec maria eripient; hærebis semper meo pectori firmiter infixus. Tyrî olim obsidione pressi Herculis imaginem, ne à se abiret, aureis torquibus alligarunt: ô quàm vellem ego aureis te catenis vincire, ut ne latum quidem unguem è domo, nedum ex patria hinc posses discedere; Quoniam verò parentum jussui obtemperandum, ut in viam te dares, Deus eapropter protectionem hanc pro sua infinita clementia secundare dignetur, ut, post aliquot annorum spatia, variarum cognitione rerum præditus sospes ad nos revertaris. Vale.

Responsoria Sexta.

Valedicenti.

QUOD Ulysses imitari cogites, non vitupero, sed summis laudibus extollo, cum mihi persuadeam, te exteras terras lustraturum eâ mente, ut sapientia, & multarum rerum cognitione instructus ad patrios demum lares revertaris, reipublicæ plurimum profuturus. Paucos legimus, in viros præstantes evasisse, & eruditione claros, qui nunquam pedem ex ædibus, aut domestico limine extulerunt; benè autem illos, qui in alienis terris varios ritus, mores, & consuetudines viderunt. Fieri quidem haud poterit, quin utriusque nostrum animi ex inæstissimo hinc discessu vulnerentur, quum mutuò antea conspectu, & dulci familiaritate mirum semper in modum fuerimus oblectati. Nihilominus præstat ab invicem avelli

cum utilitate, quàm mutuò diutius convivere sine fructu. Itaque proficiscere faustis avibus, quo prospera te fata vocant, utere virtute duce, & in omnibus rebus prudentiâ; quod si feceris sub Dei præsidio, facilè spero, omnia ex voto succedura. Cæterùm da creberrimas ad nos litteras, quibus certiores fiamus de omni statu, & fortunâ tuâ, quam tibi fautricem, & benignam ubique matrem exopto, ut in exitu, & reditu omnes Regiones lustrantem comitetur. Vale.

Responsoria Septima.

Ad monitoriam amici.

PUtas, ut video, vel oblivione, vel pœnitudine promissi factum esse, cur ea nondum ad te ierint, quæ isthinc solvens in amicitiae nostræ mnemosynon missurum me tibi condixi, sed neutri profectò hujusmodi vitio apud me locus est: nam fidâ, & tenaci memoriâ valeo plurimùm; & sum unus omnium diligentissimus in servandis promissis. Hactenus defuit occasio emendi, quæ promissa sunt, non verò promissa servandi voluntas. Studiosè dabo operam, ut propediem partim meis promissis, partim tuis petitis faciam satis; ita equidem infixus hæres cordis mei medullis, ut nulla prorsus locorum intervalla te mihi unquam sint ereptura. Absens tecum versor, & loquentem (quando tuas litteras lego) jucunda imaginatione, & imagine quodammodo audio. Sic lenitur meum desiderium, sic fovetur familiaritas, & quam

quam ad invicem multis annis habuimus, consuetudo nostra. Vale.

Responsoria Octava

Petenti cervum lethaliter vulneratum.

*Perillustris, ac Generose Domine
vicine.*

AD ea, quæ Perillustris Dominatio vestra de cervo à Venantio suo intra propriæ Venationis limites vulnerato, à Venatoribus verò meis in meo fundo postmodum capto perscripsit, amicè, & humaniter respondeo, commonstrationem loci, ubi cervus primò vulneratus sit, me omnino non petere, tantam fidem habeo Dominationis Vestræ verbis, quantam cuique hominum: in dubium me vocat, an inflictum vulnus fuerit lethale; si enim cervus, ut Perillustris Dominatio Vestra in suis literis fatetur, tam robustas adhuc vires habuit, ut per saltus & rupes ad meum ulque districtum fugam capeßere potuerit, quis asserat vulnus fuisse lethale? sit ut sit, habemus certè in jure Justiniano textus expressos, & cantantia verba; vulneratam feram non fieri vulnerantis, nisi eam apprehenderit. Quæ de occupatione per instrumentum, & quòd fera vulnerantis manus amplius efugere non potuisset, affert; parùm quadrant ad intentum; ea enim communiter intelliguntur de fera per rete, vel laqueum capta, postmodum verò ab alio exempta. Sclopetum tale instrumentum

non est, ut feram per id eminus vulneratam occupasse sano verborum sensu asserere possim; quia, ut ait textus juris, multa evenire possunt, ut vulnerans non capiat feram. Consuetudinem persequendi vulneratam feram, etiam per fundos, & venationes alienas, probè scio; hæc tamen non adimit ei libertatem naturalem, quin ab alio in fuga occupata ejus fiat, & non persequentis, nisi eam apprehenderit: consuetudines enim, quæ contra leges tendunt, ut minùs juri scripto derogent, interpretandæ sunt.

Habet jam Perillustris Dominatio Vestræ in brevi compendio rationes, ob quas ad restitutionem cervi nullatenus obligatum me putem. Ponderet jam eas, an non suis præponderent. Quòd si forsàn saltem ratione spei, & probabilitatis capiendi cervi jus quoddam saltem ad partem se habere credat, aut prætendat, ut aliquorum similibus in juribus est opinio, paratus sum partem cervi non modicam die crastino situ corporis quidem postremam, gustu verò facilè principem in amico prandio apponere, & concordiam inter nos jam à multis annis laudabiliter cultam generosi vini haustu irrigare, ut semper magis ac magis crescat, & nullo unquam dissidii disturbio interrumpatur, & maneo, &c.

Respon-

Responsorum Consilium dantis.

Bonifacius dat consilium Socrati, quomodo vivere debeat cum litigiosa uxore.

Binas accepi abs te litteras, quæ grandiusculis contra rixosam Xantippem scatent querimoniis; scribis, quòd in omnibus angulis excubet, & omnes auras capter, dicta & facta mariti curiosè observet, & multas levi de causa discordias excitet, ac convicia convitiis nectat: ferrea opus esse patientia ad tot contumelias devorandas; & sufferendas. Amantissime Socrates, in conjugio vobis mutuò convivendum usque ad mortem; aliter res amplius ordinari non potest; estis velut remiges unâ catenâ ad transtra agitanda constricti, in omni fortuna durandum, quamdiu superest vita: ut amaritudo matrimonii vertatur in dulcedinem, & ut vivatis vitam jucundam Deoque acceptam, debetis jugum conjugii ferre in jugi patientia, & quidem valdè robusta. Debet maritus uxoris, & uxor mariti patienter vitia portare: hinc rectè nonne-
mo asseruit; tum fausta demum fore connubia, si uxor fuerit cæca, & surdaster maritus. Hoc est, si uxor mariti delicta non videat, & hic fœminæ lites non audiat. Dandum aliquid impudentiæ mulieris, nullum hic melius vindictæ genus, quàm

tacere ; nec dignam agnoscere maledicam Xantippem , cur ulla vindicta sumatur. Si nihil reposueris ad maledicentiam , jam denique desinet oggannire. Blandiora hîc tentanda sunt media ; sermonis suavitas multas in connubio composuit turbas. Quid juvat, si irâ percitam verberibus excipias ? Hydra fiet , cui , si unum caput amputaveris , statim succrescet aliud magis venenatum ; pejor evadet tua Xantippe , non melior ; si unus cacodæmon expellitur , intrabunt septem alii nequiores. Constat à longa experientia , quòd prudens dissimulatio , aut discreta correctio plus boni apud iracundas , & litigiosas fœminas causaverint , quàm verbera , aut aspera verba. Si hoc non vis , aut non vales facere , jam es culpabilis ; siquidem vitio non caret , qui nihil vitii potest ferre in aliis : contra verò , si feceris , & meas salubres suasiones audieris , consonabunt vestra corda , velut chordæ in bona cheli. Vale.

Consilium dantis.

*Xantippe queritur adversus maritum:
datur consilium.*

HEu me miseram Xantippem , quàm infauftis nupsi avibus ! lamentaris : miseriorem me credo neminem in toto terrarum orbe inveniri. Litigiosus domi Maritus ; multi liberi , & hi pessimè morati ; nulla dies abit , quin aliquid patiar adversi : nunc lites excitant susurrones , qui pacem & conjugalem amicitiam conturbant , & omnia
facta

facta in majus augent, vel in partem pejorem interpretantur: Nunc infortunium unum enascitur ex alio, & variæ procellæ domum infestant, ut jure dicere possim, omnes misérias in has ædes conspirasse, quas miseranda conjux incolo. Maximas calamitates, curas, & dolores meus mihi maritus creat: quotidie in seram usque noctem in popinis hæret, dilapidat substantiam domûs; interim patitur uxor, patiuntur liberi, qui panem vel omnino non habent, vel illum cum matre sua comedere debent in angustiis. Quando concubia nocte ebrius domum venit, fulminat, tonat, & omnia more suo susque deque vertit. Quis ulterius tali marito convivat? Diabolus, non ego. Dilecta Xantippe, & miseranda conjux, compatior tibi in tua calamitate. Suadeo, ut blandis verbis maritum tuum ad meliora traducas. Dices: Quid? maritum corrigam, qui velut bestia ferox in ædibus dominatur? verbera, & vulnera infligeret, omnia clamoribus, & imprecationibus impleret. Ergo Deum roga, quando sub sacro Missæ sacrificio consuetas preces persolvis, ut ejus mentem immutet, & vitia tollat. Si denique neque votis, aut precibus aliquid efficis, tum ad patientiam te hortor; multa enim patienter ferenda sunt, quæ emendare non possumus: qui omnia crimina vult eradicare, is omnes homines debet tollere; vitia enim erunt, quamdiu homines.

Cæterum matrimonium est status sanctus, significat unionem inter Christum, & Ecclesiam

tanquam inter sponsum, & sponfam; Sacrum hoc mysterium debet maritum, & conjugem ad unionem, pacem & concordiam excitare, ut DEUS sua benedictione, & variis talem deinde domum dignetur gratiis. Vale.

Responsoria Nona.

*Fulgentius respondet Lactantio aspiranti
ad S. Ordinem loco Reverendis-
simi Præsulis sui.*

QVandoquidem post maturam de vitæ statu eligendo deliberationem Ornatus Dominus firmiter secum decrevit seculo valedicere, nostramque Sancti P. Augustini Religionem amplecti, ad quam interiore instinctu, & indubiis vocantis Dei argumentis impelli se autumat. Ideo Reverendissimus Præsul noster Venerabili Capitulo ardens desiderium vestrum explicavit, &, quod feliciter eveniat, post secundam hanc petitionem à Superioribus nostris, & à Venerabili Capitulo admissionem gratiose impetravit ad festum Rosarii Beat. Virg. Mariæ tyrocínio recipiendo. Itaque maturè ad executionem divinæ vocationis se præparet, atque post octiduum apud nos in claustro sui voti damnatus compareat. De cætero caveat, ne ante discessum sumptuosa convivia, aut varias mundanas delicias instituat; diu enim inhærent animo, nihil scripserim, quòd nonnulli in omnem vivendi licentiam ante abitum effusi vocationis post-

postmodum gratiâ exciderint, vel quia mutato animo Religionem non sunt ingressi, vel quod turpius est, quia tempore tentationis in suo proposito nutantes retrò ivère, unde pedibus & animo recesserunt. Postremùm jussu Reverendissimi mei monere amicè volui, ut pallium secum acciperet; solent enim Novitii apud nos consuetudine in sæculari vestitu Regulares nobiscum functiones peragere per integrum circiter mensem. Data die 24. Septembris.

CALENDARIUM

CALENDARIUM ROMANUM.

Januarius habet Dies XXXI.

I. Calendis Januarii.	
2. Quarto	} Nonas Januarii.
3. Tertio	
4. Pridie	
5. Nonis Januarii.	
6. Octavo	} Idus Januarii.
7. Septimo	
8. Sexto	
9. Quinto	
10. Quarto	} Calendas Februarii.
11. Tertio	
12. Pridie	
13. Idibus Januarii.	
14. Decimo nono	} Calendas Februarii.
15. Decimo octavo	
16. Decimo septimo	
17. Decimo sexto	
18. Decimo quinto	

19. De-

ROMANUM.

19. Decimo quarto
20. Decimo tertio
21. Duodecimo
22. Undecimo
23. Decimo
24. Nono
25. Octavo
26. Septimo
27. Sexto
28. Quinto
29. Quarto
30. Tertio
31. Pridie

} Calendas Februarii.

Februarius habet Dies XXVIII.

1. Calendis Februarii.

2. Quarto

3. Tertio

4. Pridie

5. Nonis Februarii.

6. Octavo

7. Septimo

8. Sexto

9. Quinto

10. Quarto

11. Tertio

12. Pridie

} Nonas Februarii.

} Idus Februarii.

13. Idi-

CALENDARIUM

13. Idibus Februarii.

14. Decimo sexto

15. Decimo quinto

16. Decimo quarto

17. Decimo tertio

18. Duodecimo

19. Undecimo

20. Decimo

21. Nono

22. Octavo

23. Septimo

24. Sexto

25. Quinto

26. Quarto

27. Tertio

28. Pridie

} Calendas Martii.

Martius habet Dies XXXI.

1. Calendis Martii.

2. Sexto

3. Quinto

4. Quarto

5. Tertio

6. Pridie

} Nonas Martii.

7. No.

ROMANUM.

7. Nonis Martii.	
8. Octavo	
9. Septimo	
10. Sexto	
11. Quinto	} Idus Martii
12. Quarto	
13. Tertio	
14. Pridie	
15. Idibus Martii.	
16. Decimo septimo	
17. Decimo sexto	
18. Decimo quinto	
19. Decimo quarto	
20. Decimo tertio	
21. Duodecimo	
22. Undecimo	
23. Decimo	
24. Nono	} Calendas Aprilis.
25. Octavo	
26. Septimo	
27. Sexto	
28. Quinto	
29. Quarto	
30. Tertio	
31. Pridie	

Apri-

CALENDARIUM

Aprilis habet Dies XXX.

1. Calendis Aprilis.

2. Quarto

3. Tertio

4. Pridie

} Nonas Aprilis.

5. Nonis Aprilis.

6. Octavo

7. Septimo

8. Sexto

9. Quinto

} Idus Aprilis.

10. Quarto

11. Tertio

12. Pridie

13. Idibus Aprilis.

14. Decimo octavo

15. Decimo septimo

16. Decimo sexto

17. Decimo quinto

18. Decimo quarto

19. Decimo tertio

} Calendas Maji.

20. Duodecimo

21. Undecimo

22. Decimo

23. Nono

24. Octavo

25. Septi.

ROMANUM.

- 25. Septimo
- 26. Sexto
- 27. Quinto
- 28. Quarto
- 29. Tertio
- 30. Pridie

} Calendas Maji.

Majus habet Dies XXXI.

- 1. Calendis Maji.
- 2. Sexto
- 3. Quinto
- 4. Quarto
- 5. Tertio
- 6. Pridie
- 7. Nonis Maji.
- 8. Octavo
- 9. Septimo
- 10. Sexto
- 11. Quinto
- 12. Quarto
- 13. Tertio
- 14. Pridie
- 15. Idibus Maji.
- 16. Decimo septimo
- 17. Decimo sexto
- 18. Decimo quinto

} Nonas Maji.

} Idus Maji.

} Calendas Junii.

19. Dec.

CALENDARIUM

19. Decimo quarto
20. Decimo tertio
21. Duodecimo
22. Undecimo
23. Decimo
24. Nono
25. Octavo
26. Septimo
27. Sexto
28. Quinto
29. Quarto
30. Tertio
31. Pridie

} Calendas Junii.

Junius habet Dies XXX.

1. Calendis Junii.
2. Quarto
3. Tertio
4. Pridie
5. Nonis Junii.
6. Octavo
7. Septimo
8. Sexto
9. Quinto
10. Quarto
11. Tertio
12. Pridie

} Nonas Junii.

} idus Junii.

13. Idi-

ROMANUM.

13. Idibus Junii.
14. Decimo octavo
15. Decimo septimo
16. Decimo sexto
17. Decimo quinto
18. Decimo quarto
19. Decimo tertio
20. Duodecimo
21. Undecimo
22. Decimo
23. Nono
24. Octavo
25. Septimo
26. Sexto
27. Quinto
28. Quarto
29. Tertio
30. Pridie

Calendas Julii.

Julius habet Dies XXXI.

1. Calendis Julii.
2. Sexto
3. Quinto
4. Quarto
5. Tertio
6. Pridie

Nonas Julii.

CALENDARIUM

7. Nonis Julii.	
8. Octavo	
9. Septimo	
10. Sexto	
11. Quinto	} idus Julii.
12. Quarto	
13. Tertio	
14. Pridie	
15. Idibus Julii.	
16. Decimo septimo	} Calendas Augusti.
17. Decimo sexto	
18. Decimo quinto	
19. Decimo quarto	
20. Decimo tertio	
21. Duodecimo	
22. Undecimo	
23. Decimo	
24. Nono	
25. Octavo	
26. Septimo	
27. Sexto	
28. Quinto	
29. Quarto	
30. Tertio	
31. Pridie	

Augu.

ROMANUM.

Augustus habet Dies XXXI.

1. Calendis Augusti.

2. Quarto

3. Tertio

4. Pridie

5. Nonis Augusti.

6. Octavo

7. Septimo

8. Sexto

9. Quinto

10. Quarto

11. Tertio

12. Pridie

13. Idibus Augusti.

14. Decimo nono

15. Decimo octavo

16. Decimo septimo

17. Decimo sexto

18. Decimo quinto

19. Decimo quarto

20. Decimo tertio

21. Duodecimo

22. Undecimo

23. Decimo

24. Nono

} Nonas Augusti.

} idus Augusti.

} Calendas Septemb.

U 2

25. Octa-

CALENDARIUM

25. Octavo
26. Septimo
27. Sexto
28. Quinto
29. Quarto
30. Tertio
31. Pridie

} Calendas Septemb.

September habet Dies XXX.

1. Calendis Septembris.

2. Quarto

3. Tertio

4. Pridie

} Nonas Septembris

5. Nonis Septembris.

6. Octavo

7. Septimo

8. Sexto

9. Quinto

} idus Septembris

10. Quarto

11. Tertio

12. Pridie

13. Idibus Septembris.

14. Decimo octavo

15. Decimo septimo

} Calendas Octobris.

16. D

ROMANUM.

- 16. Decimo sexto
- 17. Decimo quinto
- 18. Decimo quarto
- 19. Decimo tertio
- 20. Duodecimo
- 21. Undecimo
- 22. Decimo
- 23. Nono
- 24. Octavo
- 25. Septimo
- 26. Sexto
- 27. Quinto
- 28. Quarto
- 29. Tertio
- 30. Pridie

} Calendas Octobris.

October habet Dies XXXI.

1. Calendis Octobris.

2. Sexto

3. Quinto

4. Quarto

5. Tertio

6. Pridie

7. Nonis Octobris.

} Nonas Octobris.

U 3

8. Octa-

CALENDARIUM

8. Octavo	}	idus Octobris.
9. Septimo		
10. Sexto		
11. Quinto		
12. Quarto		
13. Tertio	}	idus Octobris.
14. Pridie		
15. Idibus Octobris.		
16. Decimo septimo		
17. Decimo sexto		
18. Decimo quinto	}	Calendas Novemb.
19. Decimo quarto		
20. Decimo tertio		
21. Duodecimo		
22. Undecimo		
23. Decimo	}	Calendas Novemb.
24. Nono		
25. Octavo		
26. Septimo		
27. Sexto		
28. Quinto	}	Calendas Novemb.
29. Quarto		
30. Tertio		
31. Pridie		

ROMANUM.

November habet Dies XXX.

1. Calendis Novembris.

2. Quarto

3. Tertio

4. Pridie

5. Nonis Novembris.

6. Octavo

7. Septimo

8. Sexto

9. Quinto

10. Quarto

11. Tertio

12. Pridie

13. Idibus Novembris.

14. Decimo octavo

15. Decimo septimo

16. Decimo sexto

17. Decimo quinto

18. Decimo quarto

19. Decimo tertio

20. Duodecimo

21. Undecimo

22. Decimo

23. Nono

24. Octavo

25. Septimo

} Nonas Novembris.

} idus Novembris.

} Calendas Decemb.

CALENDARIUM

26. Sexto

27. Quinto

28. Quarto

29. Tertio

30. Pridie

} Calendas Decemb.

December habet Dies XXXI.

1. Calendis Decembris.

2. Quarto

3. Tertio

4. Pridie

} Nonas Decembris.

5. Nonis Decembris.

6. Octavo

7. Septimo

8. Sexto

9. Quinto

} idus Decembris.

10. Quarto

11. Tertio

12. Pridie

13. Idibus Decembris.

14. Decimo nono

15. Decimo octavo

16. Decimo septimo

17. Decimo sexto

} Calendas Januarii.

18. Decimo quinto

19. Decimo quarto

20. Decimo tertio

21. Duo

ROMANUM.

21. Duodecimo

22. Undecimo

23. Decimo

24. Nono

25. Octavo

26. Septimo

27. Sexto

28. Quinto

29. Quarto

30. Tertio

31. Pridie

Calendas Januarii.

Not. 1. *Nona* dicuntur in Martio, Majo, Julio, & Octobri sex illi dies, qui primum sequuntur.

2. In cæteris mensibus quatuor tantum illi dies vocantur *Nona*, qui primum sequuntur.

3. Idus dicuntur octo illi dies, qui in singulis mensibus *Nonas* sequuntur.

Pro memoria servit sequens Carmen:

PRincipium mensis cujusque vocato Calendas,
Majus sex Nonas, October, Julius & Mars;
Quatuor at reliqui. Tenet Idus quilibet octo,
Inde dies alios dic omnes esse Calendas,
Quos retro numerans dices à Mense sequenti.

INDEX

Epistolarum in hoc Opusculo contentarum.

A.

Accusatoria.

- B** Lasius & Quirinus conqueruntur adversus
Herum, & Heram. fol. 138
- Marcellianus accusat Marcum Antonium apud
parentes ob pravos mores, & lepidum vesti-
tum. 139
- Adrianus accusat Sylvanum Studiosum. 140
- Diodorus accusat pravorum hominum maledicen-
tiam. 141
- Suetonius accusat Severinum Philosophum. 142
- Sergius accusat Severinum Musices Instructorem
apud parentem. 143
- Julius Pædagogus accusat Frontonium apud pa-
rentes. 144
- Adrianus accusat Christophorum somnolentiæ in
scribendo. 165
- Januarius accusat Jodocum raræ scriptionis. 166

INDEX.

C.

Commiseratoria.

Marianus dolet de morbo Jordani. 278

Consolatoria. Commendatoria. Consilium petentis & dantis.

Hilarius Hartmannum consolatur parente orbatum. 263

Isidorus consolatur Venantium in obitu patris. 265

Geminianus consolatur Monicam viduam. 266

Hilarius Sebaldu[m] consolatur in suis miseriis. 267

Rupertus consolatur Carbonium. 268

Bernardus consolatur Vincentium ob immaturum,
& tristem filii obitum. 270

Odolphus consolatur Marcellianum. 271

Maurus solatur Octavianum in suo morbo. 272

Theopistus consolatur Eutropium podagra laborantem inquisita prius origine. 273

Apollinaris solatur Theobaldum mœstum ex immatura morte filii. 275

Nemestus consolatur Casimirum sua uxore orbatum. 276

Theophilus Sabæus commendat Serenissimo Principi Achillem strenuum militem. 243

Ernestus commendat Eustachium Rom. Collegii Præsidi. 244

Crispinus commendat suo fratri Theodorum. 245

Sebaldu[s] Sulpitio Musicum commendat. ibid.

Vedastus commendat Vitum Musicum, & Ludimagistrum. 246

Anto-

INDEX.

- Antonius** commendat suo familiari **Nicephorum**
 artis pictoriæ gnarum. 247
Adamus commendat **Vito Lucium** familiarem
 suum. ibid.
Zacharias commendat **Tobiæ Fridericum** con-
 sanguineum. 248
Alexius commendat **Procopio Sigefridum**. 249
Gregorius commendat patruo **Fabium**. ibid.
Sigefridus consulit **R. D. Parochum**, quid agat, ut
 ædes à spectris liberentur. 250
Sophronius dat consilium **Theobaldo**, quomodo
 prisca probitas implantari possit. 251
 Datur consilium, quomodo cum obstinatis proce-
 dendum. 253
Bonifacius dat consilium **Socrati**, quomodo vivere
 debeat cum litigiosa uxore. 293
Xantippe queritur adversus maritum; datur con-
 silium. 294

D.

*Dedicatoria. Dehortatoria. Dissuasoria. Depre-
 catoria & Defensoria.*

- Gaudentius** dedicat suas **Theses Gilberto Præpo-**
 sito **Rottenbuechenfi**. 115
Corneus dehortatur **Casimirum**, ut sibi temperet
 à nimio potu. 199
Clemens monet **Godefridum**, ut clementiùs puniat
 filium. 200
Placidus dissuadet certum matrimonium. 179
Eutropius dissuadet matrimonium **Ambrosio**. 181
Falconius dissuadet **Antonio** otium. 183

INDEX.

Maximus dissuadet Ernesto familiaritatem cum sexu dispari.	184
Cyprianus dissuadet Sylvano lusum.	185
Manfuetus dissuadet Auxentio vindictam adversus Theoninum inimicum.	186
Maroldus dissuadet Ruperto litigium forense.	187
Ambrosius deprecatur veniam à parentibus ob multos errores commissos.	161
Udalricus defendit sociorum suorum famam.	242

Demonstrativi generis Epistolæ. 7. & seqq.

E.

Eucharistica. Excusatoria.

Andreas gratias agit Antonio amico suo.	90
Gregorius gratias agit Raymundo pro munere natalitio.	ibid.
Jordanus gratias agit Eleutherio ob collata beneficia.	91
Bernardus gratias agit Vito Benefactori suo colendissimo, Patrino.	92
Cletus gratias agit Bonifacio benefactori suo.	93
Eberhardus acceptat excusationem invitati amici.	114
Valerius excusat se, cur longo tempore non scripserit.	158
Modestus excusat omissum officium.	159
Antonius excusat se apud Marcum de litterarum raritate.	160
Hermannus excusat diuturni silentii rationem.	170

G. Gratia.

INDEX.

G.

Gratiarum Actoria vid. Eucharistica.

Gratulatoria.

- Cornelius Æmiliano felicem annum precatur. 7
Epiphanius gratulatur Hilario felicem annum. 8
Justinus Poëta suo Germano gratulatur de novo anno. 9
Anselmus gratulatur Vito novum annum. 10
Procopius gratulatur Maximino felicem annum. ibid.
Liborius gratulatur Alphonso Abbatialem dignitatem nomine Ven. Conventûs. 11
Vincentius gratulatur Præsidio dignitatem Abbatialem. 12
Ambrosius gratulatur Fulgentio Abbati anniversariam Electionis diem. 13
Geroldus gratulatur Francisco dignitatem Sacerdotalem. 14
Octavianus gratulatur Geminiano Religioso Sacerdotalem dignitatem. 16
Didacus Nicodemo gratulatur de Sacerdotali dignitate. 17
Othmarus gratulatur Jordano Sacerdotalem dignitatem. 18
Victorinus gratulatur Vito Sacerdotalem dignitatem. 19
Gregorius gratulatur Simoni aspiranti ad Sacerdotium. ibid.

Cosmas

INDEX.

Cosmas gratulatur Jordano Natalem.	20
Gerhardus Natalem felicem precatur Adolpho.	21
Sylvius Huguberto felicem Natalem precatur. ibid.	
Albanus gratulatur suo Professori Felici Natalem felicem.	22
Eleutherius gratulatur Odolpho Natalem.	24
Emmanuel gratulatur Eugenio felicem Natalem.	25
Eustachius gratulatur Eugenio Consuli felicem Natalem.	ibid.
Maroldus Marco Aurelio Mœcenati Natalem felicem precatur.	26
Antonius Mariano gratulatur felix Pascha.	27
Paschasius gratulatur Claudio de futuro matrimonio.	28
Salustius gratulatur Alexio felix matrimonium.	30
Sempronius gratulatur Sebastiano Consularem dignitatem.	31
Sebaldus gratulatur Mutio Senatoriam dignitatem.	ibid.
Pontius gratulatur Timotheo Consularem dignitatem, & novum annum.	32
Albertus gratulatur Ambrosio recuperandam sanitatem.	33
Marcus gratulatur Vito de podagra.	34
Socrates gratulatur sibi de invento amico.	35
Mauritius gratulatur Odolpho felicem adventum.	36
Carbonius gratulatur Castorio de recuperata sanitatem.	37
Alustius gratulatur Onuphrio felicem annum.	38
	Luitprand

INDEX.

Luitprandus Adeodato filio novum annum precatur.	38
Nonnosus gratulatur Valerio primum Sacrificium Missæ.	39
Rudolphus Adolpho gratulatur felix matrimonium.	40
Antherus gratulatur parentibus dilecti filii præclarum in litteris progressum.	41
Epigrammata & carmina gratulatoria,	42. & seqq.
Responsiones ad gratulatorias.	50

H.

Hortatoria.

Honorius excitatur ad alacrem studiorum progressum.	188
Gerasimus commendat Cornelio virtutem.	189
Nicolaus hortatur Firminum ad scientiam.	190
Hermannus hortatur Ludimagistrum, ut mîtiùs pueros puniat.	191
Nebridius hortatur Pontianum ad ampliorem profectum.	192
Anianus hortatur Liborium, ut in periculoso suo morbo terrenis valedicat.	193
Conradus hortatur Solanum, ut homines bonos, & genuinos in amicitiam admittat.	194
Horatius hortatur Sophronium, ut constans maneat in proposito Religionem ingrediendi.	195
Franciscus Sergius dat Friderico documentum, quomodo se gerat in altioribus studiis.	196

INDEX.

Theobaldus Sameſius hortatur Polycarpum ad
majorem in ſtudiis diligentiam adhibendam.
198

I.

Increpatoria. Invitatoria.

Fauſtus Caſtulum increpat, filium degenerem. 145

Marcellus increpatur ob immoderatum luſum.
146.

Sulpitius Severus Publium Craſſum culpat. 148.

Increpatur Lucilius ob philautiam, & animi fa-
ſtum. 149

Increpatur M. Antonius, ſcientiam, ſtemmata, &
propria vitia jaſtans. ibid.

Victorinus increpat Henricum morbi, dolorum-
que impatientem. 151

Tiburtius increpat Rupertum Nepotem Studio-
ſum. 152

Anſoinus increpat Arnoldum filium ſuum Studio-
ſum. 153

Sylveſter increpat Corbinianum filium Studio-
ſum. 154

Valerius increpat Gregorium Studioſum. ibid.

Albuquerqueſius increpat Erneſtum, quòd commo-
datum equum non reſtituat. 155

Andreas increpat Soſthenem ob pravam vitam.
156

Pancratius increpat Caſtorium filium ſuum. ibid.

R. D. Schaur Epist.

X

CALENDARIUM

26. Sexto	}	Calendas Decemb.
27. Quinto		
28. Quarto		
29. Tertio		
30. Pridie		

December habet Dies XXXI.

1. Calendis Decembris.		
2. Quarto	}	Nonas Decembris.
3. Tertio		
4. Pridie		
5. Nonis Decembris.		
6. Octavo	}	Idus Decembris.
7. Septimo		
8. Sexto		
9. Quinto		
10. Quarto		
11. Tertio		
12. Pridie		
13. Idibus Decembris.		
14. Decimo nono	}	Calendas Januarii.
15. Decimo octavo		
16. Decimo septimo		
17. Decimo sexto		
18. Decimo quinto		
19. Decimo quarto		
20. Decimo tertio		

21. Duo.

ROMANUM.

21. Duodecimo

22. Undecimo

23. Decimo

24. Nono

25. Octavo

26. Septimo

27. Sexto

28. Quinto

29. Quarto

30. Tertio

31. Pridie

Calendas Januarii.

Not. 1. *Nona* dicuntur in Martio, Majo, Julio, & Octobri sex illi dies, qui primum sequuntur.

2. In cæteris mensibus quatuor tantum illi dies vocantur *Nona*, qui primum sequuntur.

3. Idus dicuntur octo illi dies, qui in singulis mensibus *Nonas* sequuntur.

Pro memoria servit sequens Carmen:

PRincipium mensis cujusque vocato Calendas,
Majus sex Nonas, October, Julius & Mars;
Quatuor at reliqui. Tenet Idus quilibet octo,
Inde dies alios dic omnes esse Calendas,
Quos retro numerans dices à Mense sequenti.

INDEX

Epistolarum in hoc Opusculo contentarum.

A.

Accusatoria.

- B** Lasius & Quirinus conqueruntur adversus
Herum, & Heram. fol. 138
- Marcellianus accusat Marcum Antonium apud
parentes ob pravos mores, & lepidum vesti-
tum. 139
- Adrianus accusat Sylvanum Studiosum. 140
- Diodorus accusat pravorum hominum maledicen-
tiam. 141
- Suetonius accusat Severinum Philosophum. 142
- Sergius accusat Severinum Musices Instructorem
apud parentem. 143
- Julius Pædagogus accusat Frontonium apud pa-
rentes. 144
- Adrianus accusat Christophorum somnolentiæ in
scribendo. 165
- Januarius accusat Jodocum raræ scriptionis. 166

INDEX.

C.

Commiseratoria.

Marianus dolet de morbo Jordani. 278

Consolatoria. Commendatoria. Consilium petentis & dantis.

Hilarius Hartmannum consolatur parente orbatum. 263

Isidorus consolatur Venantium in obitu patris. 265

Geminianus consolatur Monicam viduam. 266

Hilarius Sebaldum consolatur in suis miseriis. 267

Rupertus consolatur Carbonium. 268

Bernardus consolatur Vincentium ob immaturum,
& tristem filii obitum. 270

Odolphus consolatur Marcellianum. 271

Maurus solatur Octavianum in suo morbo. 272

Theopistus consolatur Eutropium podagra laborantem inquisita prius origine. 273

Apollinaris solatur Theobaldum mœstum ex immatura morte filii. 275

Nemesius consolatur Casimirum sua uxore orbatum. 276

Theophilus Sabæus commendat Serenissimo Principi Achillem strenuum militem. 243

Ernestus commendat Eustachium Rom. Collegii Præsidi. 244

Crispinus commendat suo fratri Theodorum. 245

Sebaldus Sulpitio Musicum commendat. ibid.

Vedastus commendat Vitum Musicum, & Ludimagistrum. 246

Anto-

INDEX.

Antonius commendat suo familiari Nicephorum artis pictoriæ gnarum.	247
Adamus commendat Vito Lucium familiarem suum.	ibid.
Zacharias commendat Tobia Fridericum con- sanguineum.	248
Alexius commendat Procopio Sigefridum.	249
Gregorius commendat patruo Fabium.	ibid.
Sigefridus consulit R. D. Parochum, quid agat, ut ædes à spectris liberentur.	250
Sophronius dat consilium Theobaldo, quomodo prisca probitas implantari possit.	251
Datur consilium, quomodo cum obstinatis proce- dendum.	253
Bonifacius dat consilium Socrati, quomodo vivere debeat cum litigiosa uxore.	293
Xantippe queritur adversus maritum; datur con- silium.	294

D.

*Dedicatoria. Dehortatoria. Dissuasoria. Depre-
catoria & Defensoria.*

Gaudentius dedicat suas Theses Gilberto Præpo- sito Rottenbuechenfi.	115
Corneus dehortatur Casimirum, ut sibi temperet à nimio potu.	199
Clemens monet Godefridum, ut clementiùs puniat filium.	200
Placidus dissuadet certum matrimonium.	179
Eutropius dissuadet matrimonium Ambrosio.	181
Falconius dissuadet Antonio otium.	183

INDEX.

Maximus dissuadet Ernesto familiaritatem cum sexu dispari.	184
Cyprianus dissuadet Sylvano lusum.	185
Manfuetus dissuadet Auxentio vindictam adversus Theoninum inimicum.	186
Maroldus dissuadet Ruperto litigium forense.	187
Ambrosius deprecatur veniam à parentibus ob multos errores commissos.	161
Udalricus defendit sociorum suorum famam.	242

Demonstrativi generis Epistolæ. 7. & seqq.

E.

Eucharistica. Excusatoria.

Andreas gratias agit Antonio amico suo.	90
Gregorius gratias agit Raymundo pro munere natalitio.	ibid.
Jordanus gratias agit Eleutherio ob collata beneficia.	91
Bernardus gratias agit Vito Benefactori suo colendissimo, Patrino.	92
Cletus gratias agit Bonifacio benefactori suo.	93
Eberhardus acceptat excusationem invitati amici.	114
Valerius excusat se, cur longo tempore non scripserit.	158
Modestus excusat omissum officium.	159
Antonius excusat se apud Marcum de litterarum raritate.	160
Hermannus excusat diuturni silentii rationem.	170

G. Gratia.

INDEX.

G.

Gratiarum Actoria vid. Eucharistica.

Gratulatoria.

- Cornelius Æmiliano felicem annum precatur. 7
Epiphanius gratulatur Hilario felicem annum. 8
Justinus Poëta suo Germano gratulatur de novo
anno. 9
Anselmus gratulatur Vito novum annum. 10
Procopius gratulatur Maximino felicem annum.
ibid.
Liborius gratulatur Alphonso Abbatialem dignita-
tem nomine Ven. Conventûs. 11
Vincentius gratulatur Præsidio dignitatem Abba-
tiallem. 12
Ambrosius gratulatur Fulgentio Abbati anniver-
sariam Electionis diem. 13
Geroldus gratulatur Francisco dignitatem Sacerdo-
talem. 14
Octavianus gratulatur Geminiano Religioso Sacer-
dotalem dignitatem. 16
Didacus Nicodemo gratulatur de Sacerdotali digni-
tate. 17
Othmarus gratulatur Jordano Sacerdotalem digni-
tatem. 18
Victorinus gratulatur Vito Sacerdotalem dignita-
tem. 19
Gregorius gratulatur Simoni aspiranti ad Sacerdo-
tium. ibid.

Cosmas

INDEX.

Cosmas gratulatur Jordano Natalem.	20
Gerhardus Natalem felicem precatur Adolpho.	21
Sylvius Huguberto felicem Natalem precatur. ibid.	
Albanus gratulatur suo Professori Felici Natalem felicem.	22
Eleutherius gratulatur Odulpho Natalem.	24
Emmanuel gratulatur Eugenio felicem Natalem.	25
Eustachius gratulatur Eugenio Consuli felicem Natalem.	ibid.
Maroldus Marco Aurelio Mæcenati Natalem felicem precatur.	26
Antonius Mariano gratulatur felix Pascha.	27
Paschasius gratulatur Claudio de futuro matrimonio.	28
Salustius gratulatur Alexio felix matrimonium.	30
Sempronius gratulatur Sebastiano Consularem dignitatem.	31
Sebaldus gratulatur Mutio Senatoriam dignitatem.	ibid.
Pontius gratulatur Timotheo Consularem dignitatem, & novum annum.	32
Albertus gratulatur Ambrosio recuperandam sanitatem.	33
Marcus gratulatur Vito de podagra.	34
Ocrates gratulatur sibi de invento amico.	35
Mauritius gratulatur Odulpho felicem adventum.	36
Carbonius gratulatur Castorio de recuperata sanitatem.	37
Salustius gratulatur Onuphrio felicem annum.	35
	Luitprand-

INDEX.

Luitprandus Adeodato filio novum annum precatur.	38
Nonnosus gratulatur Valerio primum Sacrificium Missæ.	39
Rudolphus Adolpho gratulatur felix matrimonium.	40
Antherus gratulatur parentibus dilecti filii præclarum in litteris progressum.	41
Epigrammata & carmina gratulatoria,	42. & seqq.
Responsiones ad gratulatorias.	50

H.

Hortatoria.

Honorius excitatur ad alacrem studiorum progressum.	188
Gerasimus commendat Cornelio virtutem.	189
Nicolaus hortatur Firminum ad scientiam.	190
Hermannus hortatur Ludimagistrum, ut mitius pueros puniat.	191
Nebridius hortatur Pontianum ad ampliorem profectum.	192
Anianus hortatur Liborium, ut in periculoso suo morbo terrenis valedicat.	193
Conradus hortatur Solanum, ut homines bonos, & genuinos in amicitiam admittat.	194
Horatius hortatur Sophronium, ut constans maneat in proposito Religionem ingrediendi.	195
Franciscus Sergius dat Friderico documentum, quæ se gerat in altioribus studiis.	196

INDEX.

Theobaldus Sameſius hortatur Polycarpum ad
majorem in ſtudiis diligentiam adhibendam.

198

I.

Increpatoria. Invitatoria.

Fauftus Caſtulum increpat, filium degenerem. 145

Marcellus increpatur ob immoderatum luſum.

146.

Sulpitius Severus Publium Craſſum culpat. 148.

Increpatur Lucilius ob philautiam, & animi fa-
ſtum.

149

Increpatur M. Antonius, ſcientiam, ſtemmata, &
propria vitia jaſtans.

ibid.

Victorinus increpat Henricum morbi, dolorum-
que impatientem.

151

Tiburtius increpat Rupertum Nepotem Studio-
ſum.

152

Anſoinus increpat Arnoldum filium ſuum Studio-
ſum.

153

Sylveſter increpat Corbinianum filium Studio-
ſum.

154

Valerius increpat Gregorium Studioſum. ibid.

Albuquerqueſius increpat Erneſtum, quòd commo-
datum equum non reſtituat.

155

Andreas increpat Soſthenem ob pravam vitam.

156

Pancratius increpat Caſtorium filium ſuum. ibid.

R. D. Schaur Epist.

X

Zeno-

INDEX.

- Zenobius increpat filium suum temporis, & pecuniarum dilapidatorem. 166
- Gabriel increpat Theonis maledicentiam. 167
- Ausonius increpat Urbanum, quod suas preces semper surdis auribus excipiat. 168
- Sylvanus Brutum ingratum hominem increpat. 169
- Justinus Neomystra invitat Nicephorum amicum suum ad primum missæ Sacrificium. 254
- Patritius Parochus invitat Gelasium vicinum suum ad celebrationem Natalis sui. 256
- Epimachus invitat Leontium ad celebrationem Natalis sui. 257
- Ernestus invitat Vitium ad festum Dedicationis. ibid.
- Invitatur Maurus ad festa Paschalia. 258
- Solon invitat Faustum ad Nuptias. 259
- Franciscus Josephus invitat Ubaldum ad convivium valedictorium. 260
- Julius invitat Cornelium Patrinum suum ad primum Missæ Sacrificium. 262

L.

Laudatorie.

- Laudatur apud Parentes Crescentius. 94
- Orentius laudat Firminum apud Parentes. ibid.
- Zanchius laudat Lucium, vituperat Lentulum. 95
- Euge.

INDEX.

Eugenius laudat Emmeramum studiosam.	97
Liborius laudat festivos lepores Adriani.	ibid.
Franciscus laudat Hieronymum Studiosum.	98
Sempronius laudat Hermannum Juvenem.	99
Nicodemus laudat veros amicos, vituperat malos.	114

M.

Mixta. Minatoria. Monitoria.

Franciscus Ludimagister ad puerorum parentes scribit epistolam mixtam.	123
Martinus scribit epistolam mixtam ad Xaverium.	124
Aloysius ad Humbertum scribit de variis.	125
Joannes de variis scribit ad Constantium.	126
Alcuinus scribit minatoriam ad filium suum.	158
Wenceslaus monet Eberhardum, ut pia legata exequatur.	281
Malachias monet Godefridum, ut promissa servet.	ibid.
Gallus ad R. D. Parochum.	282
Simon monet Adeodatum, ut sua promissa servet.	ibid.
Blasius monet Sorbanum, ut præster, quæ pridem exequi debuisset.	283

INDEX.

- Ansoinus** monet Epimachum, ut sibi caveat à Ful-
gurio. 284
Cyprianus monet Ubaldum, ut promissam pictu-
ram mittat. 285
Alia Monitoria. 286

N.

Nunciatoria.

- Urbanus** significat Servatio tempestatem grandia-
nis. 52
Ferdinandus perscribit Leandro tempestatem
grandineam. 53
Adamus significat patri morbum Narcissi. 54
Wilhelmus certiozem facit Anianum de grassante
peste. 55
Benno Brunoni significat grassantem pestilen-
tiam. 56
Aquilinus significat Nebridio grassantem pe-
stem. 57
Maurus Farnesius in exteris terris miserè inter-
emptus est. 58
Mauritius fit certior de infortunio patris 59
Franciscus ad parentes suos scribit, se ad Ordinem
S. Francisci receptum esse. 60
Marianus parenti progressum in litteris signifi-
cat. 61

INDEX.

Orentius Humberto exortum incendium perscribit.	63
Gervasius certiozem facit Protasium de obitu patris.	64
Certior fit Anastasius de morte Febronii.	65
Florentius præscribit amico obitum infantis.	66
Eustachius nuntiat Fabio mortem sui Principis.	ibid.
Christophorus significat Adalberto hostilem incursum.	67
Valerius significat Aniano statum belli.	68
Adeodatus significat Ferdinando infirmitatem Anselmi.	69
Benno Brunoni significat pestem omnino cessasse.	ibid.
Describitur Arx à Marco Leopoldo recens exstructa.	70
Antonius scribit Antonino de Bello.	71
Polydorus laudat humanitatem patru.	72
Felix ad Eugenium scribit de fratris infortunio.	73
Fulgentius scribit ad Nazarium epistolam mixtam.	ibid.
De reconciliatione inter Fortunatum , & Kiliannum.	74
Hector significat patri , se militiam adiisse.	75
Sixtus significat Ludovico , quomodo Anicetus valeat.	76

INDEX.

- Henricus certiozem facit Zofimum de morbo
fuo. ibid.
- Valentinus ad familiarem fuum de ftatu morbi. 77
- Erasmus certiozem facit Clementem de profe-
ctione fua. 78
- Columbus Columbano perfcribit profectionem
fuam. 79
- Xiftus ad Norbertum. 80
- Florentinus ad M. Antonium. 81
- Anicetus fignificat Macario infortunium, & mor-
tem Ambrofii. ibid.
- Nazarius certiozem facit Hugonem de morte De-
metrii. 82
- Sigifmundus Ferdinando fignificat infortunium
& mortem Lelli. 83
- Jordanus fignificat Caftulo fuum in mari infor-
tunium. 84
- Anacletus præfcribit Alexio annonæ charitatem. 85
- Heraclius certiozem facit Malachiam fe cum com-
militionibus in profectione fua in latrones inci-
diffe. 87
- Theodulus præfcribit Hieronymo Utenhovio
tempeftatem grandinis. 88
- Heraclitus perfcribit Romualdo infortunium in-
cendii. 89

INDEX.

O.

Officioſæ.

- Virgilius ſcribit officioſas litteras ad familiarem ſuum. 101
- Pontianus ſcribit ad Umbertum Epistolam officioſam. 102
- Marcellinus ad familiarem ſuum Gelafium. ibid.
- Joannes ſcribit ad Marcum Antonium urbanam Epistolam. 103
- Pampinianus Hermenegildo ſua obſequia deſert. 104
- Emirtius ſcribit ad Ivonem jus civile petentem. 105
- Joannes officioſè excuſat intermiſſas litteras. ibid.
- Marcellinus ad Vedaſtum conſanguineum ſuum. 106
- Januarius monenti, ne inimico fidat, gratias agit. 107
- Chriſtophorus ſcribit officioſas litteras ad Leandrum. ibid.
- Maurus ad Columbanum. 108
- Remigius ſcribit officioſas litteras ad Ubaldum familiarem ſuum. 109
- Hilarius ad Hilarium. 110
- Anacletus ad Andream familiarem ſuum. ibid.

INDEX.

- Victor scribit tabellarii verbis fidem habendam. 111
Zacharias officiosas litteras scribit ad Hermannum. 112
Sylvius cupit ab amico crebriores litteras. ibid.
Theodorus scribit officiosas litteras ad Epiphanium. 113
Eberhardus acceptat excusationem invitati amici. 114

P.

Petitoria.

- Petitur ab Ordinario dispensatio super quarto consanguinitatis gradu. 202
Petitur dispensatio ab Ordinario super tertio, & quarto consanguinitatis gradu. 203
Rudolphus petit ab Ordinario suo titulum mensæ. 205
Erasmus petit humiliter recipi ad monasterium Ettalense. 206
Bernardus recipi cupit ad S. Crucem in Polling. 207
Udalricus recipi cupit ad Claustrum Wessofontanum. 208
Adrianus anhelat ad Canoniam Steingadensem. 209
Valerius recipi cupit ad Canoniam Polingam. 210

Theo-

INDEX.

- Theodulus aspirat ad Ordinem S. Dominici.** 211
- Bonifacius petit recipi ad Ordinem Seraphicum.** 212
- Theodulus urget suum propositum ad Ordinem S. Dominici.** 214
- Bonifacius iteratò expetit Ordinem S. Francisci.** 215
- Juvenalis aspirat ad Ordinem RR. PP. Discalceatorum S. P. Augustini.** 216
- Laetantius recipi cupit ad Ordinem Can. Reg. in Rottenbuech.** 217
- Ægidius Solanus petit restitutionem cervi lethali-
ter à Venatore suo vulnerati.** 218
- Respondetur petenti cervum hunc lethaliter vul-
neratum.** 219
- Hieronymus rogat Præceptorem Scholarum, ut
Ascanium suum erudiat.** 219
- Rogatur Præses Seminarii, ut Franciscum inter
Alumnos scribat.** 220
- Pigmenius rogat Admodum R. P. Inspectorem
Domûs Gregorianæ, ut Sigefridum inter A-
lumnos recipiat.** 221
- Claudius Organædum desiderat, priore defun-
cto.** 222
- Venantius rogat amicum, ut Columbano Magi-
stratum conferat.** 223

INDEX.

- Rogatur Patronus Ecclesiæ, ut Valerio Parochiam
conferat. ibid.
- Carolus affectat officium Aulicum. 224
- Casimirus petit licentiam à Reverendissimo Vica-
rio Generali novam Ecclesiam exstruendi. 225
- Nicodemus petit Ludimagistrum pro Juventute
instruenda. 226
- Malachias Musices præfectus petit pro templo suo
Musicos. 227
- Pancratius petit mutuas pecunias. ibid.
- Adeodatus petit mutuas pecunias. 228
- Orisius petit mutuas pecunias. 229
- Vedastus rogat Jordanum, ut suum negotium ex-
pediat. 230
- Gerasimus petit ab Eutropio, ut filium educandum
recipiat. 231
- Dulcitius petit plenarias indulgentias. ibid.
- Blasius cupit à Sylvio litteras habere. 232
- Urbanus petit titulum Mensæ à suo Mœcenate. 233
- Cletus petit mutuas pecunias à Tiburtio. 234
- Adamus petit opem ab Arnolpho. 235
- Joannes cupit certior fieri, quid Sigefridus in pe-
regrinis terris agat. ibid.
- Xenophon petit crebriores à Socrate litteras. 236
- Marcellinus ab amico petit crebriores litteras, &
ipse vicissim spondet frequentiores. 237
- Orentius petit ab Ordinario pinguiorem Paro-
chiam. 238

Adria-

INDEX.

- Adrianus** anhelat ad Ordinem S. Benedicti. 239
Francisca Theresia, aetrix, petit, ut Sponsus ad
servandam fidem sponsaliciam adigatur. 241

R.

Renovatoria.

- Alphonfus Sodalis** renovat foedus Marianum. 116
Virus renovat Marianam formulam. 118
Marianus renovat homagium Marianum. ibid.
Odulphus Sodalis sub titulo Virginis praesentatae
renovat suam formulam. 119
Renovatio Mariani homagii in Societate Immacu-
latae Conceptionis. 120
Renovatio Mariani Sacramenti pro festo titulari
Immaculatae Conceptionis. 122

Responsoria.

- Fulgentius** respondet ad gratulatorias suae dignita-
tis. 90
Maurus gratias agit pro transmissio Xenio. 91
Sigismundus respondet ad gratulatorias sui Na-
talis. ibid.
Sebastianns Consul respondet Sempronio gratu-
lanti. 92
Victorius respondet ad Nunciatorium valetudi-
nis. 128

Sym-

INDEX.

Symphorianus respondet Chremeti, qualiter se filius in studiis gerat.	ibid.
Anselmus ad Marcellinum de sanitate sua.	129
Vitus solatur Crispinum, qui mœrore conficie- batur ob filium suum in adolescentia mor- tuum.	ibid.
Marcus Andreas ad Florentium amicum suum.	130
Gabriel Bernardum solatur mœstum super obi- tu matris.	ibid.
Sylvester respondet Sylvio mœsto super obitu Ascanii.	131
Responsorialia Patris ad filium suum Hectorem castra adeuntem.	132
Alexius rescribit Francisco ad superiores litte- ras.	133
Adamus Pædagogus respondet parentibus Fran- cisci, qualiter proficiat filius.	ibid.
Urbanus excusat tarditatem litterarum.	134
Blasius respondet gratulatoriis obtentæ dignita- tis.	135
Odulphus respondet ad gratulatorias sui adven- tus.	136
Plancus ad Didacum de suo morbo.	137
Anselmus ad Diodorum.	162
Filius ad Parentem.	163
Cajetanus respondet Modesto.	164
Superior Ordinis respondet Studioso ad sacrum Ordinem aspiranti.	240
Epimachus rescribit Ansoino amico suo.	284
	Respon-

INDEX.

Responsoria pecunias petenti.	286
Musices peritos mittenti.	287
Importuno Rogatori pecunias flagitanti.	288
Crebras litteras petenti.	ibid.
Valedicenti.	288 & 289
Ad monitoriam amici.	290
Respondetur petenti cervum lethaliter vulneratum.	291
Bonifacius respondet, & dat consilium Socrati, quomodo vivere debeat cum litigiosa uxore.	293
Item datur Consilium Xantippi, quæ queritur adversus Maritum.	294
Respondetur Studioso ad sacrum ordinem suscepto.	296

S.

Suasoria.

Reginaldus suadet Fabio, ut discat modum scribendi litteras.	171
Albertus commendat Zosimo stylum epistolarem.	172
Raymundus suadet Vincentio, ut mundum deserat.	173
Cœlestinus suadet Contrado constantiam in Sacro Ordine.	174
Benno suadet Vito Ciceronem ad componendas Epistolas.	176

Petrus

INDEX.

Petrus suadet Sylvestro, ut malorum hominum maledicentiam patienter ferat.	ibid.
Marcus suadet Fabiano probos mores.	178
Vitus suadet Cypriano linguam Græcam.	ibid.

V.

Valedictorie.

Ambrosius Valedicit Valerio familiari suo.	278
Anianus valedicit Sulpitio tempore pestis.	279
Andreas valedicit Corbiniano amico suo.	280

Omnia ad Majorem DEI
gloriam.

Errata.

Pag. 102. lin. 3. leg. divinam te virginem. p. 154.
l. 7. leg. ad Martem aspirare p. 178. l. 20. leg.
aptior videberis.

Errata Typographi sic corrige:

- Fol. 7. linea 13. eum lege eam.
Fol. 38. lin. 9. spectato lege spectatæ.
Fol. 44. lin. 5. festina lege festiva.
Fol. 48. lin. 7. transfuga se leg. transfuga sed.
Fol. ibid lin. 16. tempora cygneus leg. tem-
pore cygneis.
Fol. 56. lin. 18. mors & error le^g. terror.
Fol. 90. lin. 5. suavissimæ lege suavissimi.
Fol. 143. lin. 25. quæ cantus habet leg.
quas.
Fol. 154. lin. 4. mortem leg. Martem.
Fol. 195. lin. 17. de Dei leg. te Dei.
Fol. 198. lin. 9. En nuntio leg. exnuntio.
Fol. 200. lin. 24. nihil leg. nihili.
Fol. 207. lin. 4. adimplebis leg. adimplebo.
Fol. 208. lin. 24. lacerati humeri, leg. lacer-
ti, ac humeri.
Fol. 215. lin. 5. De leg. Dei.
Fol. 261. lin. 1. propagando leg. propa-
gandæ.
Ibid. lin. 20. reapse leg. reapte.
Fol. 264. lin. 20. dolere leg. dolore.
Fol. 169. lin. 1. tit. homine leg. hominem.
Fol. 265. lin. 22. ruminatur tum leg. ru-
minaturum.
Fol. 276. lin. 11. expertam leg. expertem.
Fol. 296. lin. 17. recipiendo leg. recipiendus.
Fol. 114. lin. 9. inepta leg. ineptus.

X III 87

Schaur, Albert,

Alberti Schaur Methodus conscribendi epistolas

Augustae Vindelicorum 1724

Epist. 806

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10403889-9

VD18 14585847-001